

R. Chandler
A magas ablak

Raymond Chandler
A MAGAS ABLAK

ELSŐ FEJEZET

A nagy, komoly, rideg épület a Dresden Avenue-n állt, Pasadena Oak Knoll nevű negyedében. Falait vörösborszínű téglákból rakták, a teteje terrakotta színű volt, kőszegélye fehér. Lent az utcai ablakok színes üvegből voltak, ólomra rakva. Az emeleti, vidékies stílusú ablakok cifra kőszegélye rokokó utánzat.

Az elülső falat szegélyező virágzó bokroktól az utcáig vezető lejtőn vagy félholdnyi szép, zöld pázsit húzódott: az úton hatalmas cédrus, körülötte úgy hullámozott a fű, mint valami hűvös, zöld áradat a szikla körül. A járda és a kerti út egyaránt nagyon széles, az allé három akáca látványosságzámba ment. A nyár nehéz illata szállt a reggeli légben, szét sem lebbent a növényzet, a teljes mozdulatlanság bénította meg; arrafelé ezt szép, hűvös napnak nevezik.

A ház lakóiról csak annyit tudtam, hogy ott lakott Mrs. Elisabeth Bright Murdock és családja, és hogy az asszony olyan magánetektívet akart fogadni, aki nem hamuz a földre, és nem hord magánál egynél több revolvert. Aztán megtudtam, hogy őnagysága egy Jasper Murdock nevű, öreg, pofaszakállas pasas özvegye, aki a köznek adott kölcsönökön meggazdagodott, és akinek a fényképét halála és születésnapja évfordulóján mindig betették a pasadenai lapba. A kép alatt születésének és halálának éve meg a szöveg: "Életével Szolgált."

Kocsimat kint hagytam az utcán, végiglépegettem a zöld gyepen ülő köveken, és a tornyos téglalépőben megnyomtam a csengőt. A ház előtt alacsony, vörös téglafal húzódott a kaputól a kocsibehajtóig vezető rövid szakaszon. Az út végén beton talpazaton kis festett néger állt, fehér lovaglónadrágban, zöld kabátban, piros sapkával a fején. A kezében ostor. A lábánál a talpazatba épített vaskarika. Szomorú képet vágott, mint aki már régen vár, és lassan elkedvetlenedett. Amíg az ajtónyitásra vártam, odamentem hozzá, és megsimogattam a fejét.

Egy idő múlva megjelent egy középkorú nő, szobalányruhában, vagy nyolc hüvelyknyire kinyitotta az ajtót, és mérges szemmel rám meredt.

– Philip Marlowe a nevem – mondtam. – Mrs. Murdockot keresem. Vár engem.

A középkorú banya fogát csikorgatta, szemét lehunyta, megint kinyitotta, majd megszólalt a vadnyugat meghódítóira emlékeztető, érdes-éles hangon.

– Melyiket?

– Mi?

– Melyik Mrs. Murdockot? – majdnem visított.

– Mrs. Elisabeth Bright Murdockot – mondtam. – Nem tudtam, hogy több is van.

– Pedig van – förmedt rám. – Névjegye van?

Még mindig csak nyolc hüvelyknyire tartotta nyitva az ajtót. A résen csak orra hegyét és sovány, izmos kezét nyújtotta ki. Elővettem a tárcámat, abból egy olyan

névjegyét, amin csak a nevem van, és azt a kezébe nyomtam. A kéz és az orr visszahúzódtak, az ajtó meg az arcomba csapódott.

Gondoltam, talán a hátsó ajtóhoz kellett volna mennem. Odaléptem a kis négerhez, és újra megsimogattam a fejét.

– Testvér – mondtam –, itt állunk hát mind a ketten.

Telt-múlt az idő, nem is kevés idő. A számba dugtam egy cigarettát, de nem gyújtottam rá. Kék-fehér színű kis kocsián arra jött a verklis, és a “Pulyka a szalmában” kezdetű dalt játszotta. Nagy fekete-arany pillangó úszott felém a levegőben, leszállt egy hortenziabokorra, szinte a könyököm mellett, néhány percig lassú mozdulatokkal emelgette szárnyát, majd nehézkesen nekiindult, és tovaszállt a mozdulatlan, forró, illatos légben.

A kapu ismét kinyílt. A banya imigyen szólt:

– Tessék.

Beléptem. A helyiség nagy, négyzet alakú és hűvös volt, temetői kápolnák nyugalma – és illata – terjengett benne. A fehér, töredező stukkó falakon kárpit, a dombra néző ablakokon erkélyt imitáló vasrács. A plüssülésű, hímzett támlájú, súlyos, faragott székekről kopott, aranyozott rojt lógott. Háttérben a színes üvegablak körülbelül akkora, mint egy tenispálya. Alatta elfüggönyözött ajtók, öreg, régimódi, dohos, tiszta és keserű szoba. Nem úgy festett, mintha valaki is üldögélt volna itt vagy kedve kerekednék hozzá. Márvány tetejű, görbe lábú asztalok, aranyozott órák, apró szobrok, kétféle színű márványból. Egy csomó lom, amiről egy hétig lehetne a port törölgetni. Mennyi kárba veszett pénz feküdt itt. Harminc évvel ezelőtt, az akkori Pasadenában, a jómódú, csendes vidéki városban imponáló szoba lehetett.

Kiléptünk innen, és végimentünk egy folyosón. Egy idő múlva a banya kinyitott egy ajtót, és intett, hogy menjek be.

– Mr. Marlowe – mondta undok hangon, majd fogát csikorgatva távozott.

MÁSODIK FEJEZET

Ez már kis szoba volt, a kertre nézett. Csúf, vörös és barna mintájú szőnyeg borította, irodaszerűen volt berendezve. Minden volt a szobában, ami egy kis irodában lenni szokott. Vékony, törékenynek látszó, szőkés leány, teknőc szemüveggel az orrán, ült a kihúzás asztalon álló írógép mögött. Kezét a billentyűkön nyugtatta, de papír nem volt a gépben. Azzal a merev, ostoba kifejezéssel az arcán figyelte jöttömet, amit sokan fényképezéskor erőltetnek magukra. Tiszta, lágy hangon szólított fel, hogy foglaljak helyet.

– Miss Davis vagyok, Mrs. Murdock titkárnője. Az ő kívánságára szeretném önt megkérni, nevezzen meg egy-két címet, ahol tudakozódni lehet önről.

– Címek?

– Azt. Címeket. Ez meglepi önt?

Kalapomat letettem az asztalra, és a meg nem gyújtott cigarettát a kalap karimájára.

– Úgy érti ezt, hogy Mrs. Murdock hívatott, anélkül hogy bármit is tudott volna rólam?

A lány beleharapott reszkető ajkába. Nem tudtam, meg van-e ijedve, bosszankodik vagy egyszerűen csak nehezebbre esik hűvösen és tárgyilagosan viselkedni. Nem úgy nézett ki, mint aki jól érzi magát.

– A California Security Bank egyik fiókjának vezetőjétől kaptam az ön nevét. De ő nem ismeri önt személyesen – mondta.

– Vegye elő a ceruzáját – feleltem erre.

Ő felelt, és megmutatta, hogy újonnan van kihegyezve és munkára kész. Én meg nekikezdttem.

– Először ugyanannak a banknak az egyik alelnöke, George S. Leake. A központban dolgozik. Aztán Huston Oglethorpe szenátor. Lehet, hogy Sacramentóban van vagy pedig a hivatalában, a Los Angeles-i parlamentben. Aztán ifj. Sidney Dreyfus, a Dreyfus, Turner & Swayne ügyvédi iroda beltagja, a Title Biztosító épületében. Megvan?

Gyorsan és könnyedén írt. Bólintott, anélkül hogy felnézett volna. Ott táncolt a fény szőke haján.

– Oliver Fry, a Fry-Krantz Társaságtól, Olajkút Szerszámvállalat. Ott található a Keleti 9. utcában, a kereskedelmi negyedben. Aztán, ha akar néhány hekust, Bernard Ohls, a D-A. csoportból, meg Carl Randall nyomozóhadnagy a központi bűnügyi nyomozóirodából. Gondolja, hogy ez elég?

– Ne nevéssen ki – mondta –, én csak azt csinálom, amivel megbíztak.

– Jobb, ha nem hívja fel az utóbbi kettőt, hacsak nem tudja, miről van szó –

folytattam. – Nem nevetem ki. Meleg van, ugye?

– Pasadenában ez nem meleg – válaszolta, majd feltette a telefonkönyvet az asztalra, és munkához látott.

Míg kikereste a számokat, és ide-oda telefonált, én jól megnéztem. Sápadt volt, de természetesen sápadt, és elég egészségesnek látszott. Vastag szálú, vöröses haja nem is volt csúnya, de olyan szorosan hátrafeszítette kicsiny fején, hogy csaknem elvesztette haj jellegét. Szemöldöke keskeny és szokatlanul egyenes volt, hajánál sötétebb, majdnem gesztenyeszínű. Orrcimpái sápadtak voltak, mint a vérszegényeké. Álla túl kicsi és túl hegyes, bizonytalan jelleggel. Nem volt kikészítve, egy kis narancsvörös ajakrúztól eltekintve. De ebből is kevés volt a száján. A szemüveg mögött nagyon nagy volt a szeme, kobaltkék, nagy iris és bizonytalan kifejezés. Feszülő szemhéja kicsit keleties jelleget adott a szemének, az is lehet, az arcbőre volt annyira feszes, hogy attól nyúlt meg oldalt a szeme. Az egész arcnak volt valami diszharmonikus, neurotikus bája, de ügyes kikészítéssel valóban megkapó lett volna.

Rövid ujjú, egybe szabott vászonruhát viselt, minden dísz nélkül. Meztelen karja pihés és szeplős volt.

Nem nagyon figyeltem, mit beszél a telefonon. Bármit mondtak neki, gyorsírással lejegyezte; fürge, könnyed ceruzavonásokkal. Mikor végzett, visszaakasztotta a telefonkönyvet egy kampóra, felállt, lesimította csípőjén a vászonruhát, és így szólt:

– Ha lenne szíves néhány percet várni – és az ajtó felé indult.

Félúton visszafordult, és betolta íróasztala felső oldalfiókját. Kiment. Az ajtó becsukódott. Csend volt. Kint méhek zümmögtek. A távolból porszívó zúgását hallottam. Levettem a meg nem gyújtott cigarettát a kalapomról, a számba vettem, és felálltam. Megkerültem az íróasztalt, és kinyitottam a fiókot, amelynek becsukása miatt a lány az előbb visszajött.

A dolog nem tartozott rám. Csak kíváncsi voltam. Nem rám tartozott, hogy egy kis Colt pisztoly van a fiókjában. A fiókot becsuktam, és leültem.

Vagy négy perc múlt el azóta, hogy távozott. Visszajött, és megállt a nyitott ajtóban.

– Mrs. Murdock fogadja önt.

További folyosókon haladtunk végig, aztán kitarta egy dupla üvegajtó egyik szárnyát, és félreállt. Beléptem, az ajtó becsukódott mögöttem.

Olyan sötét volt odabent, hogy először nem láttam mást, mint a sűrű bokrokon és redőnyökön áthatoló külső fényt. Aztán rájöttem, valami verandafélén vagyok, amit kívülről teljesen elborított a növényzet. A berendezés gyékényszőnyegekkel és nád bútorokból állott. A tulsó oldalon az ablaknál nád sezlón. Rajta annyi párna, hogy azzal egy elefántot is ki lehetett volna tömni. A fekhely hajlított hátához egy nő támaszkodott, kezében borospohár. Éreztem a bor sűrű, illatosított alkoholszagát,

még mielőtt jól láttam volna a nőt. Aztán a szemem megszokta a fényt, és megnézhettem.

Nagy arca és álla volt. Ónszínű haja erősen dauerolva. Erős orr, nagy, nedves szemek, olyan rokonszenves kifejezéssel, mintha vizes kövek volnának. Nyakát csipke övezte, pedig az ilyen nyakhoz inkább sportpulóver illett volna. Szürkés selyemruhát viselt. Vastag karja fedetlen és májfoltos. Fülében agátklipsz. Mellette alacsony, üvegtetejű asztalka, rajta egy üveg portói. Egy-egy kortyot ivott a kezében tartott pohárból, nézett engem, és nem szólt.

Ott álltam. Állni hagyott, amíg ki nem itta a portóit, letette a poharat az asztalra, és újra megtöltötte. Aztán megtörölte ajkát egy zsebkendővel, majd beszélni kezdett. Érdes baritonja olyan volt, mintha eleve ki akart volna kérni magának valamiféle badar választ.

– Üljön le, Mr. Marlowe. Kérem, ne gyújtson rá arra a cigarettára. Asztmás vagyok.

Leültem egy nád hintaszékbe, és az idáig meg nem gyújtott cigarettát begyömöszöltem a külső zsebembe, a zsebkendő mögé.

– Sosem volt dolgom magándetektívvel, Mr. Marlowe. Semmit sem tudok róluk. Az ön referenciái kielégítőnek látszanak. Mennyit kér?

– Attól függ, miért?

– Az ügy természetesen nagyon bizalmas természetű. A rendőrségnek semmi köze hozzá. Ha a rendőrségre tartoznék, azt hívtam volna.

– Napi 25 dollárt kérek, Mrs. Murdock. És, persze, költségeim megtérítését.

– Ez soknak látszik. Sok pénzt kereshet maga. – Megint ivott egy kis portóit. Én ugyan nem szeretem a portóit melegben, de kedves, ha alkalmat adnak rá, hogy visszautasítsam.

– Nem – mondtam. – Ez nem sok. Persze, mindenféle áron lehet nyomozót kapni – akárcsak ügyvédet. Vagy fogorvost. Én nem vagyok vállalat. Egyedül dolgozom, és egyszerre csak egyetlen üggyel foglalkozom. Kockázatot is vállalok, néha nem is csekélyet. És nem is dolgozom állandóan. Nem, nem hiszem, hogy napi 25 dollár sok lenne.

– Értem. És milyen természetű költségek megtérítésére gondol?

– Itt-ott előforduló apróságokra. Az ember sosem tudhatja.

– Én szeretném tudni – szólt fanyarul.

– Majd megtudja – nyugtattam meg. – Mindent leírok pontosan. Kifogást is emelhet, ha akar.

– És milyen előlegre számít?

– Száz dollár elég lesz.

– Remélem is. – Kiitta a portóit, és újratöltötte a poharat, még csak meg sem törölte a száját.

– Az ön társadalmi helyzetében levő személyektől, Mrs. Murdock, nem feltétlenül

igénylek foglalót.

– Mr. Marlowe, én erélyes asszony vagyok. De ne ijedjen meg tőlem, mert ha tőlem megijed, nem sok hasznom lesz magából.

Bólintottam. Megjegyzését elengedtem a fülem mellett.

Hirtelen felnevetett, aztán böffentett. Könnyű kis böffetés volt, nem látványos, könnyed nemtörődömséggel hajtotta végre.

– Az asztmám – vetette oda. – Orvosságként iszom ezt a bort. Ezért nem kínálok meg magát.

Keresztbe raktam a lábam. Azt reméltem, ez nem árt meg az asztmájának.

– A pénznek voltaképpen nincs is jelentősége – beszélt tovább. – Az én helyzetemben levő nőtől mindig többet kérnek, erre már számítok. Remélem, megéri majd a pénzt. Íme, a helyzet: Valami igen értékeset elloptak tőlem. Vissza akarom szerezni, de ennél többet is akarok. Nem akarom, hogy bárkit is letartóztassanak. A tolvaj történetesen családtag – házasság révén.

Pörgette a poharat vastag ujjaival, és halványan mosolygott az árnyékos szoba homályában.

– A menyem. Bájos nő – kemény, mint egy tölgyfadeszka.

Rám nézett, és szemében fény villant fel.

– Van egy ostoba fiam – mondta. – De nagyon szeretem. Körülbelül egy évvel ezelőtt az én beleegyezésem nélkül kötött egy hülye házasságot. Ez annál is inkább bolond dolog volt részéről, mert teljesen képtelen megkeresni a megélhetését, nincs más pénze, csak amit én adok neki, és én nem vagyok bőkezű. A hölgy, akit magának választott, vagy aki őt választotta, énekesnő volt egy éjszakai mulatóban. Neve, eléggé jellemzően, Linda Conquest (hódítás; ford. megj.). Itt laktak nálam. Nem veszekedtünk, mert nem hagyom, hogy a saját házamban veszekedjenek velem, de nem szíveltük egymást. Kifizettem a kiadásaikat, mindkettőjüknek vettem egy-egy kocsit, és a hölgynek megfelelő, de nem bőséges zsebpénzt adtam ruhára stb. Kétségkívül unhatta ezt az életet. Kétségkívül unhatta a fiamat is. Én is unalmasnak tartom. Az asszony mindenesetre elvonult innen, eléggé hirtelen, körülbelül egy héttel ezelőtt. Címét nem közölte, el sem búcsúzott.

Köhögött, keresgélte a zsebkendőjét, kifújta az orrát.

– Ami elveszett – folytatta –, az egy érme. Egy ritka aranyérme, amit Brasher Doubloonnak neveznek. Férjem gyűjteményének ékessége volt. Én nem szeretem az effélét, de ő igen. Nem nyúltam a gyűjteményhez, mióta ő négy évvel ezelőtt meghalt. Fent van, egy lezárt, tűzbiztos szobában, tűzbiztos ládákban. Biztosítva van, de még nem jelentettem be a kárt. Ha elkerülhető, nem is akarom. Biztos vagyok benne, hogy Linda vitte el. Azt mondják, több mint 10 000 dollárt ér. Pénzverdei remek.

– De nehéz eladni – vágtam közbe.

– Lehet. Nem tudom. Tegnapig nem is vettem észre a hiányt. Akkor sem vettem

volna észre, minthogy sosem megyek a gyűjtemény közelébe sem, hacsak egy Los Angeles-i ember, bizonyos Morningstar, fel nem hív, mondván, hogy ő érmekezeskedő, és érdeklődik, eladó-e a Murdock Brasher, ahogy ő nevezte. Véletlenül a fiam vette fel a kagylót. Azt mondta neki, nem hiszi, hogy eladó lenne, de talán telefonáljon Mr. Morningstar később, akkor valószínűleg velem is beszélhet. Akkor nem volt mód rá, mert éppen pihentem. Az ember beleegyezett. A fiam beszámolt a beszélgetésről Miss Davisnek, aki beszámolt nekem. Felhívattam vele. Kissé kíváncsi voltam.

Újra portóit szörpölt, hajtogatta a zsebkendőjét, és nyögött.

– Miért volt kíváncsi, Mrs. Murdock? – kérdeztem, hogy én is mondjak valamit.

– Ha az az ember valamirevaló kereskedő, tudnia kell, hogy az érme nem eladó. Férjem, Jasper Murdock kikötötte a végrendeletében, hogy gyűjteményének semmilyen része nem elidegeníthető, nem kikölcsönözhető és nem zálogosítható el, amíg én élek. A házból sem mozdítható el, kivéve, ha a ház olyan kárt szenved, ami az elmozdítást indokolja, de akkor is csak a vagyon megbízott kezelői által. Férjem – itt keserűen elmosolyodott –, a jelek szerint, úgy érezte, illő lett volna nagyobb érdeklődést tanúsítanom kis fémdarabkái iránt, amíg ő élt.

Kint szép idő volt, sütött a nap, a virágok dúskáltak, a madarak énekeltek. Az utcán kocsik mentek, de csak távolról hallatszott. A homályos szobában, a kemény arcú asszonnyal, a borszagban minden kicsit valószínűtlennek tetszett. Lábamat ide-oda lengettem a térdemen, és vártam.

– Beszéltem Mr. Morningstarral. Teljes neve Elisha Morningstar, irodája a Belfont Buildingben van, a 9. utcában, Los Angeles központjában. Megmondtam neki, a Murdock-gyűjtemény nem eladó, sosem is volt, és ha rajtam áll, nem is lesz, és különös, hogy ő ezt nem tudja. Ő hímezett-hámozott, és megkérdezte, megnézheti-e az érmét. Megmondtam, hogy nem. Elég szárazon megköszönte, és letette a kagylót. Hangja után ítélve, öreg ember lehet. Így hát felmentem, hogy magam is megnézzem az érmét – vagy egy éve nem láttam. Eltűnt a helyéről, az egyik tűzbiztos szekrényből.

Hallgattam. Újratöltötte a poharát, és vastag ujjával a sezlón karfáján dobolt.

– Hogy akkor mire gondoltam, azt elképzelheti.

Feleltem neki.

– A Mr. Morningstarral való beszélgetésre. Valaki felajánlotta neki az érmét, és ő tudta vagy gyanította, honnan való. Nagyon ritka érme lehet.

– Amit pénzverdei remeknek neveznek, valóban nagyon ritka. Igen, én is ugyanerre gondoltam.

– Hogyan lophatták el? – kérdeztem.

– Bárki könnyedén megtehetette ebben a házban. A kulcsok a táskámban vannak, és a táskám hol itt, hol ott hever. Egész egyszerű kivenni a kulcsokat, hogy az ember kinyisson egy ajtót és egy szekrényt, aztán visszategy a kulcsokat. Kívülállónak

nehéz feladat, de a házban bárki ellophatja.

– Értem. Mire alapítja, hogy a menyé lopta el, Mrs. Murdock?

– Ezt nem állíthatom – szigorúan bizonyítható alapon. De biztos vagyok benne. A személyzet három nőből áll. Mindegyik régóta van itt, sokkal régebben, mint Mr. Murdockkal összeházasodtam, aminek csak hét éve. A kertész sosem jön be a házba. Sofőröm nincs, mert vagy a fiam, vagy a titkárnőm vezeti a kocsimat. A fiam nem lopta el. Először, mert nem olyan bolond, hogy az anyjától lopjon, másodsor, ha ő vette volna el, könnyen megakadályozhatta volna, hogy az érmekereskedővel, Morningstarral beszéljek. Miss Davis – nevetséges. Egyáltalán nem az a fajta. Túl félénk. Nem, Mr. Marlowe, Linda az a fajta, aki ilyesmire képes. Ha másért nem, gonoszságból. És maga tudja, mifélek az éjszakai mulatók “művészei”.

– Mindenfélék, mint mi valamennyien – mondtam. – Betörőnek semmi nyoma, feltételezem. Nagyon simán dolgozna, ha csak egyetlen értékes érmét vinne el, így hát biztosan nincs is nyoma. Talán legjobb lenne, ha mégis megvizsgálám azt a szobát.

Felém bökte az állkapcsát, és nyakán kidagadtak az izmok.

– Épp most mondtam önnek, Mr. Marlowe, hogy Mrs. Leslie Murdock, a menyem vitte el a Brasher Doubloont.

Rámeredtem, ő rám meredt. A tekintete olyan kemény volt, mint a tégl a háza falán. Egy vállvonással leráztam a pillantását, és így szóltam:

– Ha ez így van, Mrs. Murdock, akkor voltaképpen mit akar tőlem?

– Elsősorban vissza akarom kapni az érmét. Másodsorban sima válást akarok a fiam számára. És ezt nem szándékozom megfizetni. Remélem, maga tudja, hogyan intézik az ilyen ügyeket.

Befejezte a portói adagját, és durván nevetett.

– Hallottam ilyesmiről. Azt mondta, a hölgy nem hagyta meg a címét. Ez annyit jelent, hogy fogalma sincs róla, hová ment?

– Pontosan.

– Tehát eltűnt. A fiának talán van valami sejtelve, amit nem közölt önnel. Beszélnem kell majd vele.

A nagy szürke arc még jobban megkeményedett.

– A fiam nem tud semmiről. Még azt sem tudja, hogy az érmét ellopták. Nem akarom, hogy bármiről tudjon. Ha eljön az ideje, majd én közlöm. Addig azonban azt akarom, hogy békén hagyják. Úgyis pontosan azt fogja tenni, amit én akarok.

– Nem mindig – jegyeztem meg.

– A házassága pillanatnyi elhatározás volt – szólt haragosan. – Utána megpróbált gentlemanhez méltóan viselkedni. Bennem nincsenek ilyen aggályok.

– Kaliforniában három nap kell az ilyen pillanatnyi elhatározásokhoz, Mrs. Murdock.

– Fiatalember, akarja ezt a megbízást vagy sem?

– Akarom, ha közlik velem a tényeket, és hagyják, hogy úgy kezeljem, ahogy jónak látom. Nem kell, ha egy csomó előírással és rendelkezéssel gátolnak.

Nyersen felnevetett.

– Ez kényes családi ügy, Mr. Marlowe. És tapintattal kell kezelni.

– Ha megállapodunk, minden tapintatom az öné. Ha nincs bennem elég tapintat, talán a legjobb, ha fel sem fogad. Felteszem például, hogy nem akar a menyének kellemetlenséget okozni. Ehhez nem vagyok elég tapintatos.

Vörös lett, mint a főtt cékla, és kitátotta a száját, hogy felüvöltsön. Aztán meggondolta magát. Felemelte a portóival teli poharat, és bekebelezett még egy kis orvosságot.

– Maga meg fog felelni – mondta szárazon. – Bárcsak két évvel ezelőtt ismertem volna magát, mielőtt a fiam elvette őt.

Nem tudva pontosan, mit ért ezen, elengedtem a fülem mellett a megjegyzést. Oldalra hajolt, és a házi telefon villáját nyomkodta, aztán belemordult, mikor a másik fél jelentkezett.

Lépések hallatszottak, a kis vörösseszőke betepegett a szobába, állát behúzva, mintha attól félne, hozzávágnak valamit.

– Állítson ki ennek az embernek egy 250 dolláros csekket – mordult rá a vén sárkány. – És senkinek egy szót sem.

A kislány nyakig elpirult.

– Tudja, hogy sosem beszélek az ügyeiről, Mrs. Murdock – bégette. – Tudja, hogy soha. Még álmomban sem gondolok ilyesmire, én ...

Fejét leszegve megfordult, és kirohant a szobából. Mikor csukta az ajtót, ránéztem. Kicsiny ajka remegett, de a szeme haragos volt.

– Szükségem van a hölgy fényképére és némi felvilágosításra – szóltam, mikor az ajtó becsukódott.

– Nézze meg az íróasztal fiókjában. – Gyűrűi villogtak a félhomályban, amint vastag, szürke ujjával odamutatott.

Odamentem, és kinyitottam a nád asztal egyetlen fiókját. Kivettem a fényképet, amely ott feküdt az egyébként üres fiók alján, arccal felfelé, hűvös, sötét szemét rám függesztve. Újra leültem a fényképpel, és alaposan megnéztem. Középen lazán szétválasztott, sötét haj, könnyedén hátrahúzva a magas homlokról. Széles, hűvös, “menj a fenébe” száj, csókolni való ajkakkal. Formás orr, sem túl kicsi, sem túl nagy. Jó csontozatú arc. Az arckifejezéséből hiányzott valami. Egykor ezt a valamit gyerekszobának nevezték, manapság nem tudom, minek. Korához képest túlságosan bölcs és fegyelmezett arc volt. Túl sok érdeklődés érte, és kicsit túl ügyessé vált abban, hogy a nem kívánt közeledést elhárítsa. A bölcs arckifejezéssel szemben a tekintete egy kislány naivitásáról árulkodott, aki még hisz a Mikulásban.

Rábólintottam a fényképre, és a zsebembe csúsztattam. Gondoltam, túl sok következtetést vonok le egy pusztá fényképből, és még hozzá ebben a gyenge

világításban.

Az ajtó kinyílt, és a vászonruhás kicsi lány bejött egy háromrészes csekk-könyvvel meg egy töltőtollal. A karja volt Mrs. Murdock asztala, mikor aláírta a csekket. A leány feszült mosollyal az arcán kiegyenesedett, Mrs. Murdock éles mozdulattal rám mutatott, mire ő kitepte a csekket, és átadta nekem. Az ajtónál habozott, várt. Nem szóltak hozzá, csendesen kiment tehát, és becsukta az ajtót.

Megráztam a csekket, hogy a tinta megszáradjon, összehajtottam, és a kezemben tartva ültem.

– Mit tud nekem mondani Lindáról?

– Gyakorlatilag semmit. Mielőtt hozzáment volna a fiamhoz, valami konzumnővel lakott együtt, egy Lois Magic nevű lánnyal – elbűvölő neveket választanak maguknak ezek. – Egy Idle Valley Club elnevezésű helyen dolgoztak, kint a Ventura Boulevard-on. Leslie fiam túlságosan is jól ismeri azt a helyet. Linda családjáról semmit sem tudok. Egyszer azt mondta, Sioux Fallsban született. Felteszem, voltak szülei. Nem érdekelt eléggé ahhoz, hogy ezt kinyomozzam.

Ördögöt nem érdekelt. Magam előtt láttam őt, amint két kézzel kutat, fúr, erősen dolgozik, és végül maroknyi homokot talál.

– Miss Magic címét nem tudja?

– Nem. Sosem tudtam.

– Nem tudja esetleg a fia – vagy Miss Davis?

– Megkérdezem a fiamat, ha hazajön. Nem hiszem. Megkérdezheti Miss Davist. Biztos vagyok benne, hogy nem tudja.

– Értem. Linda más barátairól nem tud?

– Nem.

– Lehet, hogy a fia még mindig érintkezésben van vele, Mrs. Murdock anélkül hogy erről szólna.

Megint vértolulás fenyegette. Felemeltem a kezem, az arcomra megnyugtató mosolyt erőltettem.

– Végül is egy évig a felesége volt – mondtam. – Tudnia kell valamit felőle.

– A fiamat hagyja ki ebből – morogta, fogát vicsorgatva.

Vállat vontam, csalódásomat egy sóhajjal jelezve.

– Rendben van. Felteszem, hogy a kocsiját elvitte. Azt, amit öntől kapott.

– Acélszürke Mercury, 1940-es modell, kupé. Miss Davis meg tudja adni a rendszámát, ha óhajtja. Nem tudom, elvitte-e.

– Azt talán tudja, mennyi pénz, ruha, ékszer volt nála?

– Pénz nem sok. Legfeljebb pár száz dollárja lehetett. – Orra és szája körül mély ráncokat barázdált vaskos fintora. – Hacsak nem tett szert egy új barátira.

– Ez az – mondtam. – Ékszer?

– Egy nem túl nagy értékű smaragd- és briliánsgyűrű, egy platina Longines óra, rubinnal kirakva, egy nagyon rendes, matt, borostyán nyaklánc, amit elég ostobán

én adtam neki. Briliáncsatja van, huszonhat kis gyémántból karó alakban kirakva. Persze volt neki egyebe is. Sosem szenteltem ennek figyelmet. Jól öltözött, de nem feltűnően jól. Hála legyen az Úrnak néhány kis kegyéért.

Újra feltöltötte poharát, ivott, és ismét félig elfojtottan néhányat böffentett.

– Ez minden, amit el tud neked mondani, Mrs. Murdock?

– Nem elég?

– Megközelítően sem elég, de egyelőre be kell érnem vele. Ha rájövök, hogy nem ő lopta el az érmét, ez az én számomra a nyomozás végét jelenti. Rendben?

– Erről még beszélünk – mondta nyersen. – Biztosan ellopta. És nem szándékozom őt futni hagyni. Jól véssé ezt az agyába, fiatalember. És remélem, legalább olyan keménykezű, mint amilyennek mutatkozik, mert ezeknek a mulatóban dolgozó lányoknak durva barátaik vannak!

Még mindig kezemben volt az összehajtott csekk, sarkánál fogva a térdem mellett lógattam. Elővettem a tárcámat, és elraktam, felálltam, és felvettem a kalapom a földről.

– Csak legyenek – mondtam. – A dühös ember rendszerint nem éleselméjű. Ha lesz közölnivalóm, majd közlöm, Mrs. Murdock. Azt hiszem, először az érmekereskedőt fogom keresni. Fontos szereplőnek látszik.

Az ajtóig hagyott menni, mielőtt rám mordult volna.

– Nem tart nagyon rokonszenvesnek, mi?

Megfordultam, kezem a kilincsen, visszavigyorogtam rá.

– Van, aki annak tartja?

Fejét hátravetette, szélesre tárta a száját, és hangosan nevetett. A kacaj közepén kinyitottam az ajtót, kimentem, és rácsuktam a durva, férfias hangra. Visszamentem a folyosón, kopogtam a titkárnő betámasztott ajtaján, aztán benyomtam, és benéztem.

Fejét az asztalon összekulcsolt karjaira hajtva zokogott. Körülnézett, és könny áztatta szemmel rám pillantott. Becsuktam az ajtót, odamentem hozzá, és karomat keskeny vállára tettem.

– Fej a fejjel – biztattam. – Sajnálnia kellene ezt a nőt. Azt hiszi magáról, hogy erős, és erőlködik, hogy ennek megfelelően viselkedjék.

A kicsi lány felugrott, elrántva magát a karomtól.

– Hozzám ne nyúljon! – mondta lélegzet-visszafojtva. – Legyen szíves. Sosem engedem, hogy férfiak hozzám érjenek. És ne mondjon ilyen szörnyűségeket Mrs. Murdockról.

Kipirult arca nedves volt a sok könnytől. Szemüveg nélkül nagyon szép volt a szeme.

Régen várakozó cigarettámat a számba dugtam és rágyújtottam.

– Én, én nem akartam udvariatlan lenni – szipogta. – De Mrs. Murdock annyira megaláz. Pedig csak a legjobbat akarom. – Egyre jobban szipogott. Elővett egy

férfizsebkendő a fiókjából, megrázta, és megtörülte a szemét. A lelógó zsebkendő sarkában megláttam a pirosan hímzett monogramot: L. M. Rámeredtem, és a szoba sarka felé fújtam a cigarettafüstöt, távol Miss Davis hajától. – Óhajt valamit? – kérdezte.

– Mrs. Leslie Murdock kocsijának a rendszámát kérem.

– 2XIII, szürke Mercury kabriolé, 1940-es modell.

– Mrs. Murdock azt mondja, kupé.

– Az Mr. Leslie kocsija. Ugyanaz a gyártmány, évjárat és szín. Linda nem vitte el a kocsit.

– Ó. Mit tud Miss Lois Magicról?

– Csak egyszer láttam. Valamikor együtt lakott Lindával. Valami Mr. Vannier-val járt itt.

– Az ki?

Lenézett az asztalára.

– Én... éppen csak vele jött Miss Magic. Én nem ismerem.

– Rendben. Hogy néz ki Miss Lois Magic?

– Magas, csinos, szőke. Nagyon... nagyon vonzó.

– Úgy érti, sex appeales?

– Nos, az – mérgében elpirult –, de rendes, becsületes módon. Érti, mire gondolok.

– Értem, mire gondol. De nem érek vele semmit.

– Azt elhiszem – mondta csípősen.

– Tudja, hol lakik Miss Magic?

Tagadóan rázta a fejét. Nagyon gondosan összehajtotta a nagy zsebkendőt, és betette az íróasztalfiókba, oda, ahol a pisztolyt tartotta.

– Csenhet egy másikat, ha ez bepiszkolódott – mondtam.

Hátratámaszkodott, csinos kis kezét az asztalra tette, és szemből nézett rám.

– A maga helyében nem mennék túl messzire ezzel a keménylegény modorral, Mr. Marlowe. Legalábbis velem szemben nem.

– Nem-e?

– Nem. Egyébként nem áll módomban további kérdésekre válaszolni, külön utasítás nélkül. Állásom igen bizalmas jellegű.

– Én pedig nem vagyok durva. Csak férfias.

Felvett egy ceruzát, és valami jelet rajzolt egy blokkra. Halványan rám mosolygott, ismét higgadtan.

– Talán nem szeretem a férfias férfiakat.

– Ha valaha láttam bolondot, maga az – mondtam. – A viszontlátásra.

Kimentem az irodájából, keményen becsuktam az ajtót, és visszasétáltam az üres folyosón s a nagy, csendes, ravatalozószerű nappalin keresztül a kapuhoz.

Kint napsugár táncolt a meleg fűvön. Felvettem a napszemüvegem, odamentem a

kis négerhez, és újra megsimogattam a fejét.

– Testvér, ez még rosszabb, mint gondoltam – mondtam neki.

Az egyetlen kövek még a cipőtalpamon keresztül is égtek. Beszálltam a kocsiba, beindítottam és elhajtottam.

Egy kis homokszínű kupé ugyancsak elindult mögöttem. Nem gondoltam semmire. A kocs vezetője karimátlan, zsirardi kalapot viselt, élénk, mintás szalaggal, a szemén sötét szemüveg, akárcsak rajtam.

Visszahajtottam a város felé. Egy tucatnyi háztömbbel arrébb, mikor a forgalom leállt, a homokszínű kupé még mindig mögöttem volt. Vállat vontam, és csak a hecc kedvéért megkerültem néhány háztömböt. A kupé mindig mögöttem. Befordultam egy óriási borsfákkal szegélyezett utcába, hirtelen U alakban megfordultam, és megálltam a járda mellett.

A kupé óvatosan fordult be a sarkon. A kakaószínű, trópusi mintás szalaggal díszített szalmakalapot viselő szőke fej még csak felém sem fordult. A kupé továvitorlázott, és én visszahajtottam az Arroyo Secóhoz, és tovább Hollywood felé. Többször gondosan körülnéztem, de többé nem láttam a kupét.

HARMADIK FEJEZET

Volt egy irodám a Cahuenga Buildingben, a hatodik emeleten. Két kis udvari szoba. Az egyiket nyitva hagytam, hogy a türelmes ügyfél ott várakozhassék. Ha ugyan akadt türelmes ügyfelem. Az ajtón volt egy villamos berregő, amit az elmélkedés céljára szolgáló szobámból kezelhettem.

Benéztem a fogadószobába. Nem volt ott semmi, eltekintve a porszagtól. Kitártam még egy ablakot, kinyitottam a két szobát összekötő ajtót, és bementem a belső helyiségbe. Három keskeny szék és egy forgószék, lapos íróasztal, üvegtetővel, öt zöld irattartó szekrény, közülük három üres, a falon naptár és a bekeretezett működési engedély, telefon, kopott kredencbe beépített mosdó, fogas, szőnyeg, éppen csak hogy a padlón is legyen valami, és két nyitott ablak neccfüggönyökkel, amelyek úgy ráncolódtak, mint a fogatlan vénember ajka, mikor alszik. Ez a felszerelés megvolt már tavaly és tavalyelőtt is. Nem szép, nem vidám, de jobb, mint egy sátor a tengerparton.

Kabátomat és kalapomat a fogasra akasztottam, megmostam az arcom és a kezem hideg vízben, rágyújtottam, és a telefonkönyvet az íróasztalra készítettem. Elisha Morningstar címe eszerint 824 Belfont Building, 422 West 9. utca. Ezt meg a hozzá tartozó telefonszámot feljegyeztem, és már a készüléken volt a kezem, hogy hívjam, mikor eszembe jutott, hogy nem kapcsoltam be a fogadószoba csengőjét. Átnyúltam az asztalomon, kapcsoltam, és már meg is szólalt. Valaki ebben a percben nyitotta ki a külső irodahelyiség ajtaját.

Lefelé fordítottam a blokkomat, és kimentem megnézni, ki az. Magas, karcsú, önelégült ábrázatú tag volt, palakék gyapjútropikál ruhában, fekete-fehér cipőben, tompa fényű, elefántcsontszínű ingben, nyakkendője és díszszembkendője olyan színű, mint a jacarandafa virága. Fekete-fehér kesztyűs kezében hosszú, fekete szipkát tartott, és húzta az orrát az asztalon heverő régi képeslapok, a székek, az ócska padlóburkolat és általában a nem sok pénzt keresnek itt jellegű környezet láttán.

Mikor kinyitottam az összekötő ajtót, negyed fordulatot tett, és rám bámult éles orrához közelálló, álmodozó, halványkék szemével. Bőre napbarnított, vöröses haját keskeny koponyáján hátrafésülve hordta, bajuszának vékony csíkja sokkal vörösebb volt a hajánál.

Minden sietség és öröm nélkül nézett végig rajtam. Finoman fújta a füstöt, és a füst mögül szólalt meg, csúfondáros mosollyal.

– Maga Marlowe?

Bólintottam.

– Kissé csalódott vagyok – mondta. – Inkább valami piszkos körmű hekusra számítottam.

– Kerüljön beljebb –, szólítottam fel –, ülve is szellemeskedhetik.

Nyitva tartottam számára az ajtót. Miközben elsétált előttem, szabad kezének középső ujjával leverte a hamut a padlóra. Leült az íróasztal ügyfelek számára fenntartott oldalán, jobb kezéről levette a kesztyűt, összehajtotta a már lehúzott másikkal együtt, és az asztalra tette. Kipiszkálta a csikket a hosszú, fekete szipkából, egy gyufával addig nyomkodta, amíg már nem égett, bedugott egy másik cigarettát, és egy széles, mahagoniszínű gyufával meggyújtotta. Az unott arisztokrata mosolyával ajakán dőlt hátra székében.

– Minden rendben? – érdeklődtem. – Pulzus és légzés normális? Nem óhajt egy hideg törülközőt a homlokára vagy valami egyebet?

Nem biggyesztette le az ajkát, mert már úgy jött be.

– Magánnyomozó – mondta. – Ilyennel még nem találkoztam. Ravasz egy foglalkozás, gondolom. Kulcslyukon kukucskál, botrányt kever, és így tovább.

– Üzleti ügyben jött vagy csak látogatóba? – kérdeztem.

Mosolya oly bágyadt volt, mint egy kövér hölgy a tűzoltóbálon.

– Nevem Murdock. Ez feltehetően mond magának valamit.

– Maga hamar utolért, mondhatom – jegyeztem meg, miközben a pipám töltéséhez fogtam.

Figyelte, hogyan töltöm meg a pipámat, majd csendesen így szólt:

– Úgy tudom, anyám felfogadta magát valamire. Adott magának egy csekket.

Befejeztem a pipa töltését, meggyújtottam egy gyufával, megszívtam, hogy szeleljen, majd hátradőlve, jobb vállamon keresztül fújtam a füstöt a nyitott ablak felé. Hallgattam.

Még egy kicsivel jobban előrehajolt, és komoly hangon mondta:

– Tudom, az óvatosság hozzátartozik a foglalkozásához. De én nem találgatok. Egy kis féreg megmondta nekem. Kis kerti féreg, akire gyakran rálépnek, de valahogy még mindig él – akárcsak jómagam. Történetesen nem voltam messze maga mögött. Így világosabb?

– Mondjuk. Amennyiben az engem érdekel.

– Felteszem, azért fogadták fel, hogy megtalálja a feleségemet.

Horkantottam, és rávigyorogtam a pipa fölött.

– Marlowe – mondta még komolyabban –, nagyon igyekszem, de alig hiszem, hogy meg fogom szeretni magát.

– Mindjárt visítok. A dühtől és a fájdalomtól.

– És ha megenged egy kevésbé udvarias kifejezést: a maga keménylegény magatartása bűdös nekem.

– Kínos számomra, hogy ezt épp maga mondja.

Megint hátradőlt, és halovány szemét rajtam legeltette. Mocorgott a széken, hogy kényelmesebben üljön. Már sokan próbáltak ezen a széken kényelmesen ülni. Egyszer nekem is meg kellene próbálnom. Lehet, hogy emiatt elveszítek üzleteket.

– Miért akarja az anyám megtalálni Lindát? – kérdezte lassan. – Utálta a pofáját. Úgy értem, anyám utálta Linda pofáját. Linda egész rendes volt anyámhoz. Mi a véleménye róla?

– Az anyjáról?

– Persze. Lindát még nem ismeri, ugye?

– Annak a titkárnőnek az állása, ott a maga anyjánál, egy hajszálon lóg. Engedély nélkül fecseg.

Határozottan megrázta a fejét.

– Anyám nem tudja meg. Anyám semmiképpen sem tudna meglenni Merle nélkül. Kell neki valaki, akit szekálhat. Ordíthat rá, még meg is pofozhatja, de nem tud meglenni nélküle. Mi a véleménye róla?

– Csinoska, bár kicsit ómódi.

Összehúzta a szemöldökét.

– Anyámat értem. Merle csak egy egyszerű kislány, tudom.

– Megfigyelőképessége megdöbbsent – mondtam.

Meglepődött. Majdnem elfelejtette levérni a cigarettája hamuját. De nem egészen. Arra mindenesetre ügyelt, nehogy valami is a hamutartóba essék.

– Az anyámról beszéljen – mondta türelmesen.

– Nagyszerű öreg csataló – feleltem. – Arany szíve van, az arany jó mélyen el van ásva.

– De miért akarja Lindát megtaláltatni? Nem értem. És még pénzt is költ erre. Anyám utál pénzt költeni. Azt gondolja, hogy a pénz a bőréhez tartozik. Miért akarja Lindát megtaláltatni?

– Ami azt illeti – mondtam –, ki mondta, hogy ezt akarja?

– Hát maga erre engedett következtetni. És Merle...

– Merle romantikus. Kitalálta az egészet. Az ördögbe, férfizsebkendőbe fújja az orrát. Méghozzá a magáéba.

Elpirult.

– Butaság. Idefigyeljen, Marlowe. Kérem, legyen méltányos, és mondja meg nekem, miről van szó. Nincs sok pénzem, de talán van egypár száz...

– Ki kéne rúgnom magát. Mellesleg, nem is szabad magával beszélnem. Ez a parancs.

– Miért, az istenért?

– Ne kérdezzen olyat, amit nem tudok, mert arra nem tudok válaszolni. És ne kérdezzen olyat sem, amit tudok, mert arra meg nem akarok. Hol él maga? Azt gondolja, hogyha valakinek az én szakmámban adnak egy feladatot, majd körbejár, és minden kíváncsiskodó kérdésre felel?

– Sok elektromosságnak kell lennie a levegőben – gonoszkodott –, ha valaki a maga szakmájában visszautasít kétszáz dollárt.

Ez sem érdekelt. Kivettem széles mahagóni gyufáját a hamutartóból, és

megnéztem. Keskeny, sárga széle volt, és rajta fehér betűkkel ez állt: *Rosemont. H. Richards '3* – a többi leégett. Kettétörtem a gyufát, összepréseltem a két felét, és bedobtam a papírkosárba.

– Szeretem a feleségemet – mondta hirtelen, és rám villantotta fogainak kemény, fehér élét. – Giccses érzés, de igaz.

– Romeo és Júlia.

Beszívta az ajkát, úgy beszélt hozzám:

– Ő nem szeret engem. Nem is tudom, miért szeretne. Feszültté vált a helyzet köztünk. Ő mozgalmas élethez szokott. Nálunk, nos, nálunk elég unalmas volt. Nem veszekedtünk. Linda hűvös természet. De nagy öröme nem volt abban, hogy a feleségem.

– Maga túl szerény.

Szeme villogott, de szépen megőrizte sima modorát.

– Nem jó, Marlowe. Még csak nem is új. Nézze, maga olyan rendes pasasnak látszik. Tudom, az anyám nem ad ki 250 dollárt pusztá nagyvonalúságból. Talán nem Lindáról van szó. Talán valami másról. Talán... – megállt, majd nagyon lassan, a szemembe nézve kimondta – talán Mornyról.

– Talán – mondtam kedélyesen.

Felvette a kesztyűjét, rávert vele az asztalra, aztán ismét letette.

– Rendszerben van, úgy látszik, nyomon vagyok. De nem gondoltam, hogy az anyám tud róla. Morny biztosan felhívta. Pedig megígérte, hogy nem teszi.

Ez sikerült. Mondom:

– Mennyivel jön neki?

Nem is ment olyan könnyen. Megint gyanút fogott.

– Ha felhívta volna az anyámat, megmondta volna neki. És ő megmondta volna magának.

– Talán nem is Morny – mondtam, és kezdtem nagyon vágyani valami italra. – Talán a szakácsnő gyereket vár a jegesembertől. De ha Morny, mennyivel jön neki?

– Tizenkétezer – mondta lesütött szemmel, elpirulva.

– Fenyegetődzik?

Bólintott.

– Mondja meg neki, menjen inkább sárkányt eregetni – biztattam. – Nehéz gyerek?

Megint felnézett, bátor arcot vágott.

– Azt hiszem. Azt hiszem, mind azok. Valamikor nehézsúlyú profi volt. Jó külsejű, a maga csiricsáré módján, nagy nőcsábász. De ne gondoljon semmire. Linda éppen csak ott dolgozott, ahogy a pincérek meg a zenekar. És ha meg akarja őt keresni, nem lesz könnyű dolga.

Udvariasan fintorogtam.

– Miért lenne nehéz dolgom? Remélem, nem temették el a hátsó udvaron.

Felállt, halvány szemében izzott a düh. Ott állt az asztalnak támaszkodva, és egészen ügyes mozdulattal előhúzott a jobb kezével egy kis, kb. 25-ös kaliberű, diófa nyelű revolvert. Mintha testvére lenne annak, amit Merle asztalfiókjában láttam. A torkolata eléggé fenyegetően tátongott. Nem moccantam.

– Ha bárki megpróbálja Lindát zaklatni, először velem gyűlik meg a baja – mondta élesen.

– Ez nem is lehet olyan nagy eset. De szerezzen nagyobb fegyvert magának, hacsak nem méhekre akar vadászni.

Visszatette a kis fegyvert a belső zsebébe. Keményen rám nézett, felvette a kesztyűjét, és megindult az ajtó felé.

– Időpocsékolás magával tárgyalni. Maga csak okoskodik.

– Várjon egy percet – mondtam. Felkeltem, megkerültem az asztalt. – Talán jobb volna magának, ha nem szólna erről a beszélgetésről az édesanyjának. Már csak a kislány kedvéért sem.

Bólintott.

– Arról az információról, amit itt kaptam, nem hiszem, hogy érdemes lenne szólnom neki.

– Igaz, hogy tartozik Mornynak 12 granddal?

Lenézett, felnézett, megint le.

– Annak, aki Alex Mornyból kihúz 12 grandot, sokkal dörzsöltebbnek kell lennie, mint én vagyok.

Egész közel voltam hozzá.

– Ami azt illeti, egy pillanatig sem hittem, hogy a felesége miatt aggódik. Gondolom, hogy tudja, hol van. Nem is maga elől szökött meg. Az anyja elől.

Felemelte a tekintetét, és felvette az egyik kesztyűt. Hallgatott.

– Linda talán talál valami állást – mondtam –, és eleget keres majd ahhoz, hogy magát is eltarthassa.

Megint lenézett a földre, kicsit elfordult jobbra, kesztyűs ökle határozott ívet írt le a levegőben. Félrehúztam az államot az útjából, elkaptam a csuklóját, lassan a mellkasára toltam és nekitámasztottam. Egy lépést hátracsúszott, és nehezen lélegzett. Vékony csuklója volt. Az ujjaim összeértek körülötte.

Ott álltunk egymás szemébe nézve. Úgy lélegzett, mint aki részeg, nyitott szájjal, beszívott ajakkal. Élénkpiros foltok égtek az arcán. Megpróbálta kiszabadítani a csuklóját, de olyan súllyal neheztedtem rá, hogy az egyensúlya megtartásához még egy kicsit hátra kellett lépnie. Arcaink csak néhány hüvelyknyire voltak egymástól.

– Hogy lehet az, hogy az örege nem hagyott magára egy kis pénzt? – kérdeztem gúnyosan. – Vagy már a nyakára hágott?

A fogai közt beszélt, még mindig próbált elszabadulni.

– Ha ez a maga rohadt üzletéhez tartozik egyáltalán, és Jasper Murdockra gondol, megmondhatom, nem volt az apám. Nem szeretett, és nem hagyott rám egy centet

sem. Az apám egy Horace Bright nevű ember volt, aki tönkrement a válság idején, és kiugrott az irodája ablakából.

– Magából könnyű tejet fejni, de gyenge tejet ad – szoltam. – Elnézést azért, amit arról mondtam, hogy a felesége majd eltartja. Csak fel akartam dühíteni.

Elengedtem a csuklóját, és hátraléptem. Még mindig nehezen szedte a levegőt. Nagyon haragosan nézett a szemembe, de hangjára nyugalmat erőszakolt.

– Nos, valamit mégis megtudott. Ha ez elég magának, én megyek.

– Szívességet tettem magának – mondtam. – Akinél fegyver van, ne sértegesen ilyen könnyedén. Inkább dobja sutba.

– Ez az én dolgom. Sajnálom, hogy magára támadtam. Feltehetően nem sok kárt tett volna magában, ha talált volna is.

– Jó, el van intézve.

Kinyitotta az ajtót, és kiment. Léptei elhaltak a folyosón. Még egy bolond. Léptei ütemében veregettem ujjperccemmel a fogamat, amíg csak hallottam valamit. Aztán visszamentem az íróasztalhoz, megnéztem a blokkomat, és felemeltem a kagylót.

NEGYEDIK FEJEZET

A csengő hármat szólta a vonal túlsó végén, és már hallottam is a rágógumi akadályán áthatoló, gyermeteg leány hangot.

- Jó reggelt kívánok, Mr. Morningstar irodája.
- Ott van az öregúr?
- Ki keresi?
- Marlowe.
- Ismeri önt, Mr. Marlowe?
- Kérdezze meg, nem akar-e régi amerikai érmét venni.
- Egy pillanat, kérem.

Annyi szünet következett, amennyi szükséges ahhoz, hogy egy idősebb emberrel a belső irodában közölni lehessen, valaki keresi telefonon. Aztán kattant a telefon, és az öreg megszólalt. Száraz volt a hangja. Még aszottnak is nevezhetném.

- Mr. Morningstar beszél.
- Közölték velem, hogy ön felhívta Mrs. Murdockot Pasadenában, Mr. Morningstar. Bizonyos érme ügyében.
- Bizonyos érme ügyében – ismételte. – Valóban. És?
- Úgy tudom, hogy ön meg akarta venni a szóban forgó érmét a Murdock-gyűjteményből.
- Valóban! És ön kicsoda, uram?
- Philip Marlowe. Magánnyomozó. Mrs. Murdock megbízásából dolgozom.
- Valóban – mondta harmadszor is. Óvatosan megköszörülte a torkát. – És miről óhajt velem beszélni, Mr. Marlowe?
- Erről az érméről.
- De velem azt közölték, hogy nem eladó.
- Mégis akarok róla beszélni önnel. Személyesen.
- Úgy érti, hogy Mrs. Murdock megváltoztatta az elhatározását az eladást illetően.
- Nem.
- Akkor attól tartok, nem értem, mit óhajt, Mr. Marlowe. Mi beszélhatalónk van nekünk? – Most ravasznak tetszett az öreg.
- Előhúztam az adut, és unott bájjal kijátszottam.
- A vicc az, Mr. Morningstar, hogy amikor ön telefonált, ön már tudta, hogy az érme nem eladó.
- Érdekes – mondta lassan. – Hogyan?
- Ön benne van a szakmában, tudnia kellett. Köztudomású, hogy a Murdock-gyűjtemény Mrs. Murdock életében nem adható el.
- Áhá – mondta. – Áhá. – Csend. Azután: – Háromkor – közölte nem élesen, de

sebesen – szívesen látom az irodámban. Bizonyára tudja, hol van. Megfelel önnek?

– Ott leszek.

Letettem a kagylót, pipára gyújtottam, és a falat bámulva ültem. Az arcom merev volt a gondolatoktól vagy valami egyébtől, ami megmerevítette az arcomat. Kivettem Linda Murdock fényképét a zsebemből, egy ideig nézegettem, és úgy döntöttem, végül is eléggé közönséges arc. Elzártam a képet az asztalomba. Kiszedtem Murdock második gyufáját a hamutartóból, megnéztem. Ezen a következőket olvastam: *To Row W.D. Wright '36*.

Visszaejtettem a hamutartóba, és azon elmélkedtem, vajon mi ennek a jelentősége? Talán ez a helyzet kulcsa.

Elővettem a tárcámból Mrs. Murdock csekkjét, ráírtam a nevemet, kiállítottam egy letéti szelvényt és egy készpénzcsekket, kivettem a bankkönyvem az asztalból, az egészet összefogtam egy gumiszalaggal, és zsebre vágtam.

Lois Magic nem volt a telefonkönyvben.

Az asztalra tettem a szaknévsort, kiírtam belőle vagy fél tucatot a legnagyobb betűkkel hirdetett színházi ügynökségek közül, és felhívtam őket. Valamennyinek élénk, kedves hangja volt, és egy sereg kérdést akartak feltenni, de vagy nem tudtak, vagy nem akartak semmit sem mondani nekem Miss Lois Magicról, az állítólagos konzumnőről.

Bedobtam a listát a papírkosárba, felhívtam Kenny Haste-et, a “Chronicle” bűnügyi riporterét.

– Mit tudsz Alex Mornyról? – kérdeztem a szokásos szellemeskedések befejeztével.

– Van neki egy rossz hírű mulatója, hazárdjátéklaranggal kombinálva Idle Valley-ben, körülbelül két mérföldnyire az országúttól, a hegyek mögött. Valamikor a filmnél volt. Vacak színész. Nagy protekciója lehetett. Sosem hallottam, hogy valakit lelőtt volna a főtéren délben. Vagy más időpontban. De fogadást nem szívesen kötnek erre vonatkozóan.

– Veszélyes?

– Gondolom, az lehet, ha a szükség úgy hozzá. Ezek a fiúk mind voltak már moziban, és tudják, hogyan kell egy mulató vezetőjének viselkednie. Van egy testőre, aki igazán egyéniség. Eddie Pruenak hívják, vagy hat láb, öt hüvelyk magas, és annyira sovány, hogy ilyen nincs is. Az egyik szeme valami háborús sérülés következtében nem mozdul.

– Morny veszélyes a nőkre?

– Ne légy már erkölcsösz, öreg haver. A nők nem nevezik ezt veszélynek.

– Ismersz egy Lois Magic nevű nőt, aki állítólag konzumnő? Úgy hallom, feltűnőszőke.

– Nem. De szívesen ismerném.

– Ne szellemeskedj. Ismersz egy Vannier nevű tagot? Egyikük sincs a

telefonkönyvben.

– Nem. De megkérdezhetem Gertie Arbogastot, ha vissza akarsz hívni. Ő mindenkit ismer, aki számít az éjszakai életben. És a kurvákat.

– Kösz, Kenny. Visszahívlak. Félóra múlva megfelel?

Azt mondta, remek, és letettük a kagylót Bezártam az irodát, és távoztam.

A folyosó végén, a fal mélyedésében egy fiatalos, szőke férfiú, barna öltönyben, kakaószínű szalmakalapján barna-sárga trópusi mintás szalaggal a falnak támaszkodott, és olvasta az esti hírlapot. Mikor elhaladtam előtte, ásított, karja alá gyömöszölte az újságot, és kiegyenesedett.

Velem együtt szállt be a liftbe. Alig tudta a szemét nyitva tartani, annyira fáradt volt. Kimentem az utcára, és elsétáltam egy háztömbbel arrébb, a bankig, hogy letétbe helyezzem a csekkemet, és kivegyek egy kis pénzt a felmerülő kiadásokra. Onnan a Tigrisfarok Falatozóba mentem, beültem az egyik ócska boxba, ittam egy martinit, és ettem egy szendvicset. A barna ruhás férfiú a bárpult végén helyezkedett el, coca-colákat ivott, és unott képet vágott; pennyérméket halmozott fel maga előtt, és gondosan egyengette a széleket Megint rajta volt a sötét szemüveg. Ez láthatatlanná tette.

Húztam a szendvicsevést, amíg csak tudtam, aztán odasétáltam a telefonfülkéhez a bár túlsó végén. A barnaruhás gyorsan elfordította a fejét, majd felemelte a poharát, hogy az előbbi mozdulatot palástolja. Újra a “Chronicle” irodáját tárcsáztam.

– Minden rendben – mondta Kenny Haste. – Gertie Arbogast azt mondja, Morny nemrég elvette szőke szépségedet, Lois Magicet. Vannier-t nem ismeri. Azt mondja, Morny vett egy házat kint Bel Airen túl, egy fehér házat a Stillwood Crescent Drive-on, mintegy 5 háztömbnyire Sunsettől, északra. Gertie szerint Morny egy tönkrement csalótól, Arthur Blake Popham nevezetűtől vette meg, akit valami postacsalási stiklin kaptak rajta. Popham monogramja még mindig ott van a kapukon. Valószínűleg a toalettpapíron is, mondja Gertie, mert ez a Popham ilyesfajta pasas volt. Ez minden, amit tudunk.

– Senki sem kívánhat ennél többet. Hálás köszönet, Kenny.

Letettem a kagylót, kiléptem a fülkéből, a barna öltöny fölött és a kakaó szalmakalap alatt rám villant a sötét szemüveg. Aztán láttam, hogy gyorsan elfordul.

Ide-oda ténferegtem, majd a csapóajtón keresztül bementem a konyhába, ezen keresztül ki a fasorba, a fasoron át pedig egy negyed háztömbnyire ahhoz a parkolóhelyhez értem, ahol a kocsim állt.

Semmiféle homokszínű kupénak nem sikerült mögém kerülnie, mikor elhajtottam Bel Air felé.

ÖTÖDIK FEJEZET

A Stillwood Crescent Drive komótosan kanyargott a Sunset Boulevard-tól északra, jócskán a Bel Air-i klub golfpályája mögött. Az utat fallal vagy kerítéssel körülvevő telkek szegélyezték. Volt ott magas fal, alacsony fal, díszes vaskerítés, akadt kissé régimódi, magas sövényfal is. Járda nem volt. Ezen a környéken senki nem járt gyalog, még a postás sem.

Forró délután volt, de nem annyira, mint Pasadenában. A napsütötte virágok álmosítóan illatoztak, az öntözőkészülékek vize szelíden suhogott a sövények és falak mögött a gyepre, fűvágó gépek zakatoltak, miközben ide-oda jártak a komoly és bizalomgerjesztő pázsitokon.

Lassan hajtottam fel a dombra, és néztem a monogramokat a kapukon. Arthur Blake Popham volt a neve, s így A. B. P. a monogramja. Majdnem a kapu tetején találtam rá, fekete táblán aranyozott betűk. A sötét színű, aszfalttal borított, behajtó útra nyíló kapu ki volt tárva.

Ragyogófehér ház volt, vadonatújnak látszott, bár a kert kialakítása már eléggé előrehaladt. A környezethez képest elég szerény épület, tizennégy-nél több szobával és valószínűleg csak egyetlen úszómedencével. A kerítés fala alacsony volt, a beton kiszivárgott a téglák közül, úgy hagyták megszáradni, majd fehérrel átfestették. A fal tetején alacsony, fekete vasrács. A. P. Morny neve a szolgálati bejáraton elhelyezett nagy, ezüstsínű levelesládán volt.

Az utcán leparkoltam, és a sötét színű kocsifelhajtón elsétáltam egy oldalbejáráshoz, melynek ragyogófehér festékére színes árnyékot vetett a fölé boruló tető festett üvege. Kopogtam a nagy sárgaréz kopogtatóval. Hátul, a ház mellett, épp egy Cadillacet mosott egy sofőr.

Az ajtó kinyílt, és egy kemény tekintetű, fehér kabátos filippo biggyesztette felém az ajkát. Odaadtam neki a névjegyemet.

– Mrs. Morny – mondtam.

Becsukta az ajtót. Múlt az idő, mint mindig, ha felkeresek valakit. A Cadillacre suhogó vízszugárnak hűvös hangja volt. A sofőr kis törpe, bricseszenben, kamásniban és izzadságfoltos ingben. Olyan volt, mint egy túlméretezett zsoké, és olyan sziszegő hangot hallatott kocsimosás közben, mint a lovászok, mikor a lovat kefélik.

Az ajtó mellett vörös nyakú kolibri repült egy skarlátvörös bokorra, kicsit megrázta a hosszúkás, cső alakú virágokat, s olyan gyorsan emelkedett fel ismét, hogy egyszerűen eltűnt a levegőben.

Az ajtó kinyílt, és a filippino felém bökte a névjegyemet. Nem vettem át.

– Mit akar?

Vékony, recsegő hang volt, mint mikor valaki egy rakás tojáshéjon tipeg keresztül.

– Mrs. Mornyval akarok beszélni.

– Nincs itthon.

– Ezt nem tudta, mikor odaadtam a névjegyemet?

Kinyitotta az ujjait, és hagyta, hogy a névjegy a földre essen. Vigyorgott, olcsó műfogait mutatva.

– Akkor tudom csak, amikor ő megmondja nekem.

Arcomba csukta az ajtót, nem éppen finoman.

Felvettem a névjegyem, és a ház mellett oda sétáltam, ahol a sofőr vizet fröcskölt a Cadillacre, és egy nagy szivaccsal törölgette a piszkot. A szeme széle vörös volt, üstöke szalmaszínű. Kiégett cigaretta lógott a szája sarkából.

Gyors oldalpillantást vetett rám, mint aki csak a munkájával törődik. Mondom neki:

– Hol a főnök?

A cigaretta ugrált a szájában. A víz továbbra is szelíden suhogott a kocsin.

– Kérdezze meg a házban, haverom.

– Megtörtént. A pofámba vágták az ajtót.

– Mindjárt megszakad a szívem.

– Mi van, Mrs. Mornyval?

– Ugyanaz a válasz. Én csak dolgozom itt. Maga valamit árul?

Úgy tartottam a névjegyem, hogy el tudja olvasni. Ez alkalommal a hivatalos névjegyem volt. A szivacsot letette a sárhányóra, a tömlőt meg a betonra. Megkerülte a tócsát, hogy megtörölje a kezét a garázsajtóra akasztott törülközőben. Előhalászott egy gyufát a zsebéből, meghúzta, és hátrahajolt, hogy meggyújtsa vele a pofájában lógó, kialudt csikket.

Ravasz-kis szeme ide-oda ugrált. A kocsi mögé lépett, és a fejével intett, hogy kövessem. Odamentem hozzá.

– Hogy áll a költség-számlája? – kérdezte óvatosan.

– Hízik a tétlenségtől.

– Ötért képes lennék gondolkozni.

– Nem kívánok én magától ilyen kemény munkát.

– Tízért úgy tudnék dalolni, mint négy kanári és egy acélgitár.

– Nem szeretem az ilyen gazdag hangszerelést.

Félrehajtotta a fejét.

– Beszéljen értelmesen, haverkám.

– Nem akarom, hogy elveszítse az állását, ember. Csupán annyit akarok tudni, itthon van-e Mrs. Morny. Többet ér ez egy dollárnál?

– Maga csak ne aggódjék az állásom miatt. Nyeregben vagyok én.

– Mornynál – vagy valaki másnál?

– Ezt ugyanezért a dollárért akarja tudni?

– Kettő.

Végignézett.

– Nem neki dolgozik, ugye?

– Dehogynem.

– Hazudik.

– Persze.

– Ide a két dolcsit.

Odaadtam a két dollárt.

– A nő a hátsó kertben van a barátjával – mondta. – Jóképű barát. Nem rossz, ha van az embernek egy barátja, aki nem dolgozik, és egy férje, aki meg dolgozik, igaz? – kacsintott.

– Vigyázzon, nehogy megjárja.

– Én nem. Én okos vagyok. Én tudom, hogyan kell velük bánni. Egész életemben ilyenfajta emberek körül ugráltam.

Megdörzsölte a két bankjegyet a tenyerében, megfújta, hosszában és keresztben összehajtotta, és begyömöszölte bricsesze órazsebébe.

– Ez csak a leves volt – mondta. – Még ötért..

Jókora, túltáplált spániel rohant ekkor a Cadillac mögé, kicsit megcsúszott a nedves betonon, ügyesen nekilendült, mind a négy mancsával a gyomromnak ugrott, és megnyalta az arcomat, a földre huppant, többször körülszaladt, leült a lábamhoz, és a nyelvét lógatva lihegett.

Átléptem rajta, nekitámaszkodtam a kocsi oldalának, és előszedtem a zsebkendőmet.

Férfihang kiáltott.

– Gyere, Heathcliff! Gyere, Heathcliff! – Kemény járású ember léptei hallatszottak.

– Ez Heathcliff – mondta a sofőr savanyúan.

– Heathcliff?

– Persze. Így hívják a kutyát.

– “Üvöltő szelek”?^[4] – kérdeztem.

– Már megint kétértelműen beszél – gúnyolódott – Odanézzon, vendég jön.

Felemelte a szivacsot meg a tömlőt, és visszatért a kocsimosáshoz. Kissé arrébb léptem. A dagadt spániel azonnal a két lábam között volt megint, majdnem fellökött.

– Gyere, Heathcliff! – kiáltotta a férfihang, most már hangosabban. A futórózsákkal borított lugas bejáratánál egy férfi jelent meg.

Magas, sötét hajú ember volt, bőre olívaszínű, sima, szeme ragyogó, fekete, foga csillogó, fehér. Barkót viselt és keskeny bajuszt. A barkója igen hosszú volt, túlságosan hosszú. Karórája félig átérte karcsú, sötét csuklóját. Rajta aranylánc. Sárga sál a lesült, keskeny nyakon.

Meglátta a lábam közé húzódó kutyát, és ez nem tetszett neki. Pattintott hosszú ujjával, és felcsattant tiszta, kemény hangja.

– Gyere ide, Heathcliff! Azonnal gyere ide!

A kutya erősen lihegett, nem mozdult, csupán kicsit erősebben simult a jobb lábamhoz.

– Maga kicsoda? – kérdezte az ember, rám bámulva.

Odatartottam a névjegyemet. Az olívaszínű ujjak elvették. A kutya nyugodtan kifarolt a lábam közül, megkerülte a kocsit, és csendben eltűnt.

– Marlowe – mondta az ember. – Marlowe, mi? Mi ez? Maga detektív? Mit akar?

– Mrs. Mornyval akarok beszélni.

Jól megnézett felülről lefelé. Hosszú szempilláinak selymes rojtjai követték ragyogó, fekete szemét, ahogy lassan végigmért.

– Nem mondták meg magának, hogy nincs itthon?

– De, csakhogy én nem hittem el. Maga Mr. Morny?

– Nem.

– Ez Mr. Vannier – szólalt meg a sofőr a hátam mögött, a szándékos pimaszság vontatott, túl udvarias hangján. – Mr. Vannier a család barátja. Sokat jár ide.

Vannier dühöngő pillantást vetett a vállam mögé. A sofőr megkerülte a kocsit, és megvetéssel vegyes nemtörődomséggel kiköpte a csikket a szájából.

– Megmondtam a hekusnak, hogy Mr. Morny nincs idehaza, Mr. Vannier.

– Értem.

– Megmondtam, hogy Mrs. Morny és ön itt vannak. Rosszul tettem?

– Inkább törődne a saját dolgával – mondta Vannier.

Mire a sofőr:

– Nem is értem, hogy a fenébe nem jutott ez eszembe.

Erre Vannier:

– Takarodj, mielőtt kitöröm azt a kis piszkos nyakadat!

A sofőr nyugodtan nézett rá, aztán visszavonult a garázs homályába, és fütyörészni kezdett. Vannier felém fordította égő, dühös tekintetét, és rám mordult.

– Megmondták magának, hogy Mrs. Morny nincs itthon, de ez nem hatott. Így van? Más szóval, a felvilágosítás nem elégítette ki magát.

– Ha körül kell írunk a dolgot, ez a kifejezés is megfelel – mondtam.

– Értem. Volna szíves megmondani, miről kíván Mrs. Mornyval tárgyalni?

– Inkább Mrs. Mornynak magyaráznám meg.

– Ennek csak egy az akadály, hogy ő nem kívánja magát látni.

A kocsi mögött megszólalt a sofőr:

– Figyelje a jobb kezét, haver. Lehet, hogy kés van benne.

Vannier olíva bőre a szárított tengeri moszat színét öltötte magára. Sarkon fordult, és fojtott hangon, rám szólt.

– Kövessen.

Végigment a rózsalugason keresztül vezető, téglával kirakott úton, át a fehér kertkapun. Azon túl fallal övezett kert volt, benne virágágyak, telis-tele mutatós évelőkkel; tollaslabda-pálya, szép, nagy gyepszőnyeg és egy kis, csempézett medence, amely mérgesen csillogott a napfényben. A medence mellett kövezett térség, azon kék-fehér kerti bútor, alacsony, mozaiklappal fedett – asztalok, nyugszékek, lábtartóval és óriási párnákkal felszerelve, a berendezés fölött akkora kék-fehér ernyő, mint egy kisebb sátor.

Az egyik székben hosszú lábú, bágyadt, szőke szépség nyúlt el, lábát a párnázott támaszon nyugtatta, könyökénél magas füstüveg pohár, ezüst jégtartó és skót whiskys üveg. Lustán nézett minket, ahogy közeledtünk a fűvön. Harminc lábnyiról úri benyomást keltett. Tíz lábnyiról olyan volt, mint akit harminc lábnyi távolságból való megszemlélésre készítettek ki. A szája túl széles, a szeme túl kék, a kikészítése túl élénk, szemöldöke keskeny ívének hajlása és hossza szinte elképesztő, és szempilláin olyan vastagon állt a festék, hogy miniatűr vasrácsnak látszott.

Fehér nadrágot viselt, harisnyátlan lábán és karmazsinvörösre lakkozott lábujjain fehér-kék, nyitott orrú szandált. Fehér selyemblúzában zöld nyaklánc, melynek kövei egyenetlenül vágott smaragdból voltak. Haja olyan természetes látványt nyújtott, mint egy éjszakai mulató előcsarnoka.

A széken mellette autókerék nagyságú, fehér kerti szalmakalap, fehér szatén szalaggal, amit az áll alatt meg lehet kötni. A karimáján zöld napszemüveg akkora lencsével, mint egy fánk.

Vannier hozzásietett, és kitört.

– Ki kell rúgnod azt a ronda, vörös szemű sofőrödet, de gyorsan. Különben megeshet, hogy bármely pillanatban kitöröm a nyakát. Ahányszor a közelébe megyek, sérteget.

A szőkeség könnyedén köhentett, zsebkendőjével babrált, de nem használta, és így szólt:

– Ül le, és pihentesd a sex appealed. A barátod kicsoda?

Vannier a névjegyemet kereste, aztán rájött, hogy a kezében van, és a nő ölébe dobta. Az unottan felvette, átfutotta, végignézett engem, sóhajtott, és körmével a fogát veregette.

– Nagydarab, mi? Gondolom, ezzel nem bánysz el.

Vannier gúnyosan nézett rám.

– Jól van, essünk túl rajta, bármi legyen is az.

– Vele beszélek? – kérdeztem. – Vagy magával beszélek azért, hogy lefordítsa neki angolra?

A szőke nevetett. Ezüstösen fodrozódó kacaja a habok táncának romlatlan természetességét őrizte meg. Kicsi nyelvét huncutul végighúzta az ajkán.

Vannier leült, rágyújtott egy arany végű cigarettára, és a nőt nézte.

Megszólaltam.

– Egy barátnőjét keresem, Mrs. Morny. Úgy tudom, hogy körülbelül egy évvel ezelőtt együtt laktak. Linda Conquest a neve.

Vannier felnézett, lesütötte a szemét, majd ismét fel-le járt a tekintete. Elfordult, és a vízmedence felé pillantott. Ott ült a Heathcliff nevű spániel, és a szeme fehérjével bennünket bámult.

Vannier csettintett.

– Ide, Heathcliff! Ide, Heathcliff! Gyere ide!

A szőke leintette.

– Fogd be a szád. A kutya utálja a pofádat. Az ég áldjon meg, miért akarsz mindig felvágni.

Vannier felfortyant.

– Ne beszélj velem így!

A szőke kuncogott és cirógatóan nézett Vannier-ra.

Folytattam.

– Egy Linda Conquest nevű lányt keresek, Mrs. Morny.

A szőke rám nézett.

– Ezt már mondta. Éppen gondolkoztam. Nem hiszem, hogy az utóbbi hat hónapban láttam volna. Férjhez ment.

– Hat hónapja nem látta?

– Ezt mondtam, öreg fiú. Miért akarja tudni?

– Magántermészetű nyomozást végzek csupán.

– Mire vonatkozóan?

– Bizalmas ügyben.

– Nézzenek oda! – mondta a szőkeség vidáman. – Magántermészetű nyomozást végez, bizalmas ügyben. Hallod ezt, Lou? Vadidegen emberekre rátörni, akik nem is akarják fogadni, az rendben van, ugye, Lou? Ha tekintetbe vesszük, hogy magántermészetű nyomozást végez, bizalmas ügyben.

– Tehát nem tudja, hol van Linda Conquest, Mrs. Morny?

– Nem ezt mondtam? – hangja pár oktávval feljebb volt.

– Nem. Maga azt mondta, nem hiszi, hogy az utóbbi hat hónapban látta volna. Ez nem egészen ugyanaz.

– Ki mondta magának, hogy én egy lakásban laktam veled?

– Sosem fedem fel, honnan származnak az értesüléseim, Mrs. Morny.

– Drágám, maga bogaras, mint egy rendező. Én mondjak meg mindent, de maga nekem semmit.

– Kettőnk helyzete teljesen különböző – feleltem. – Én felfogadott személy vagyok, aki utasításokat hajt végre. A hölgynek viszont semmi oka nincs bármit is titkolni, nemde?

– Ki keresi?

– A családjá.

– Nincs is családja.
– Jól ismerheti, ha ezt tudja.
– Lehet, hogy valamikor ismertem. Ez nem bizonyítja, hogy most is ismerem.
– Oké – mondtam. – A válasz tehát az, hogy tudja, de nem akarja megmondani.
– A válasz – vágott bele Vannier hirtelen – az, hogy a maga jelenléte nem kívánatos, és minél előbb elhordja az irháját, annál jobban örülünk.
Továbbra is Mrs. Mornyra néztem. Intett nekem, és Vannier-nak azt mondta:
– Ne légy már olyan harcias, édes. Sok báj van benned, de kevés tartás. Nem vagy alkalmas a durva munkára. – Majd nekem. – Így van, öreg fiú?
– Ezen még nem gondolkoztam – feleltem. – Gondolja, hogy Mr. Morny tudna vagy akarna nekem segíteni?
Megrázta a fejét.
– Honnan tudjam? Megpróbálhatja. Ha nem tetszik neki, van ott elég legény, akivel kidobathatja magát.
– Azt hiszem, maga is megmondhatná, ha akarná.
– Hogy akar rábírní arra, hogy akarjam? – Szeme hívogatóan fénylett.
– Ennyi emberrel körülöttünk – mondtam –, hogy tehetném?
– Ez egy ötlet – felelte, a poharából kortyolgatott, és fölötte engem nézett.
Vannier nagyon lassan felállt. Arca fehér volt. Kezét az ingébe dugta, és lassan, a fogai között, így szólt:
– Ki innen, hapsikám. Amíg járni tudsz.
Meglépődve néztem rá.
– Hová lett a finom modora? – kérdeztem. – És ne akarja velem elhíttetni, hogy a kerti ruhája alatt revolvert visel!
A szőke nevetett, szép, erős fogsorát mutogatva. Vannier bedugta a kezét a bal hóna alá, és összeszorította az ajkát. Szeme éles és tompa fényű volt, mint a kígyóé.
– Hallotta, mit mondtam – szólt csaknem gyöngéden. – És ne írjon le túl könnyedén. Olyan gyorsan leütöm, mint ahogy egy gyufát meggyújtának. Aztán ártalmatlanná teszem.
A szőkére néztem. Szeme csillogott, szája érzéki és mohó volt, miközben bennünket figyelt.
Megfordultam, és visszafelé sétáltam a fűvön. Körülbelül félúton hátranéztem. Vannier pontosan ugyanúgy állt ott, keze az ingében. A szőkeség még mindig mereven nézett, az ajka kicsit nyitva volt, de a napernyő árnyéka elmosódottá tette az arckifejezését; ilyen távolról félelem is lehetett az arcán, kellemes várakozás is.
Továbbmentem a fűvön, keresztül a fehér kertkapun, végig a téglával kirakott ösvényen a rózsalugas alatt. A végére értem, megfordultam, csendesen visszamentem a kertkapuhoz, és még egyszer megnéztem őket. Nem tudtam ugyan, mit is akarok látni, és egyáltalán törődöm-e vele, ha látok valamit.
Azt láttam, hogy Vannier szinte egész hosszában a szőkeségre dől, úgy

csókolgatja.

Megráztam a fejem, és visszasétáltam az ösvényen.

A vörös szemű sofőr még mindig a Cadillacen dolgozott. A mosást befejezte, és most az üveget és a nikkelezett részeket törülgette egy hatalmas szarvasbőrrel. Körülmentem, megálltam mellette.

– Tudott valamit intézni? – kérdezte a szája sarkából.

– Dehogy. Mind ellenem voltak.

Bólintott, és tovább sziszegett, mint a lovasz, aki a lovát csutakolja.

– Jó lesz, ha vigyáz magára. A palinál fegyver van – mondtam. – Vagy legalábbis úgy tesz, mintha lenne.

A sofőr röviden felnevetett.

– Ez alatt a ruha alatt? Ugyan!

– Ki ez a Vannier? Mivel foglalkozik?

A sofőr kiegyenesedett. A szarvasbőrt az egyik ablak párkányára tette, kezét meg a törülközőjébe törülte, ami most az övébe volt dugva.

– Szerintem nőekkel – mondta.

– Nem veszélyes egy kicsit – éppen ezzel a nővel játszadozni?

– Szerintem az – helyeselt. – Mindenkinek más fogalma van a veszélyről. Én nem mernék.

– Hol lakik?

– Sherman Oaks. A nő is jár oda. Egyszer még megjárja.

– Egy Linda Conquest nevű lánnyal nem találkozott? Magas, sötét hajú, csinos, valamikor egy táncegyüttesben énekelt.

– Sokat kíván két dollárért, hallja.

– Felemelhetem ötre.

Megrázta a fejét.

– Nem ismerem. Ezen a néven nem. Mindenféle hölgy jár ide, többnyire a kikapósak. Engem nem mutatnak be nekik. – Vigyorgott.

Elővettem a tárcámat, és 3 darab egydollárost tettem nedves kis tenyerébe. Hozzátettem a hivatalos névjegyemet is.

– Szeretem a kis mokány embereket – mondtam. – Általában nem ijednek meg a saját árnyékuktól. Jöjjön, látogasson meg egyszer.

– Lehet, hogy sor kerül rá. Kösz. Linda Conquest, mi? Majd hegyezem a fületem.

– A viszontlátásra – mondtam. – Mi a neve?

– Sunyinak neveznek. Nem tudom, miért.

– A viszontlátásra, Sunyi.

– Viszontlátásra. Revolver volna a karja alatt, ebben a ruhában? Alig hiszem.

– Nem tudom – feleltem. – Olyan mozdulatot tett. Nem arra fogadtak fel, hogy idegenekkel tűzharcot vívjak.

– A fenébe, láttam, hogy az ingén csak két gomb van felül. Egy hétbe tellene, míg

előhúzza a fegyvert. – De azért mintha kicsit aggódott volna.

– Azt hiszem, csak blöffölt – hagytam rá. – Ha Linda Conquest nevét hallaná említeni, jöjjön hozzám, köthetünk üzletet.

– Oké.

Visszamentem a sötét kövezetű kocsibehajtón. Sunyi ott maradt, és az állát vakargatta.

HATODIK FEJEZET

Parkolóhelyet keresve, elhaladtam a háztömb mellett, hogy egy pillanatra felszaladhassak az irodámba, mielőtt bemegyek a városba.

Egy sofőr által vezetett Packard kanyarodott el éppen a járda mellől, szemben a trafikkkal, harminc lábnyira az én házam bejáratától. Becsúsztam a helyére, bezártam a kocsit, és kiszálltam. Csak ekkor vettem észre, hogy egy ismerősnek tűnő, homokszínű kupé előtt parkolok. Nem feltétlenül kellett annak a bizonyosnak lennie, hiszen ezrével szaladnak ilyenek. Senki sem ült benne, A közelében sem volt senki, aki sárga-barna szalagos, kakaószerű szalmakalapot viselt volna.

Megkerültem az útest felőli oldalról, és megnéztem a szerelvényfalat. Nem volt rajta feltüntetve a tulajdonos neve.^[4] A rendszámot mindenesetre felírtam egy boríték hátára, és bementem az épületbe. Az illető nem volt sem az előcsarnokban, sem fönt a folyosón.

Bementem az irodába, megnéztem, nem találok-e postát a földön. Nem találtam. Töltöttem magamnak egy rövid italt az irodai üvegemből, és távoztam. Nem sok vesztegetni való időm volt, ha három előtt be akartam érni a városba.

A homokszínű kupé még mindig ott parkolt, még mindig üresen. Beszálltam a kocsimba, beindítottam, és bekapcsolódtam a kocsi áradataiba.

A Sunset on Vine alatt voltam már, mikor utolért. Folytattam az utam, vigyorogtam, és azon gondolkodtam, hová bújhatott. Talán a saját kocsija mögött parkoló kocsi. Erre az előbb nem gondoltam.

Déli irányba hajtottam a 3. utcáig, aztán végig a 3-on, a belváros felé. A homokszínű kupé egész úton fél háztömbnyi távolságban követett. Átmentem a 7. és a Grand utcán, leparkoltam a 7. és az Olive utca sarkán, cigarettát vettem, bár nem volt rá szükségem, aztán kelet felé sétáltam a 7. utcán, anélkül hogy hátranéztem volna. A Spring utcánál bementem a Hotel Metropolba, odatérferegtem a nagy, patkó alakú szivarospulthoz, rágyújtottam, és leültem a hallban egy vén, barna bőrfotelba.

Egy szőke férfi, barna öltönyben, sötét szemüveggel és a már ismerős kalapban, bejött a hallba, és a cserepes pálmák meg stukkó boltívek között feltűnés nélkül a trafikhoz tartott. Vett egy csomag cigarettát, kinyitotta, és amíg ott állt, arra használta fel az időt, hogy a pultnak támaszkodva, sasszemét végigjárassa a hallon.

Elvette a visszajáró aprót, és leült háttal egy oszlopnak. Kalapját behúzta a szemüvege fölé, olyan volt, mint aki mindjárt elalszik, meggyújtatlan cigarettájával az ajkai között.

Felálltam, odasétáltam, és leültem a mellette levő székre. Oldalról vizsgálgattam. Nem mozdult. Közelebről szemlélve, fiatal, rózsaszín, kövérkés arca volt, a szőke

szakáll az állán nagyon gondosan borotválva. Szaporán pillogott a sötét szemüveg mögött. Térdén tartott kezével hol megfeszítette, hol ráncokba gyúrte ruhája szövetét. Bibircsók volt az arcán, pontosan a jobb szemhéja alatt.

Gyufát gyújtottam, a cigarettájához tartva a lángot.

– Parancsol tüzet?

– Ó, köszönöm – mondta nagyon meglepetten. Mélyet szippantott, hogy a cigaretta izzásba jöjjön. Eloltottam a gyufát, a mellettem levő homokostálba dobtam, és vártam. Többször rám pislantott, mielőtt megszólalt.

– Nem találkoztunk már valahol?

– Pasadenában, a Dresden Avenue-n. Ma reggel.

Láttam, hogy elpirul. Sóhajtott.

– Ügyetlen fráter lehetek – mondta.

– Búzlesz, fiam – hagytam rá.

– Talán a kalap miatt van – így ő.

– A kalap is hozzájárul – mondtam. – De voltaképpen nincs is rá szüksége.

– Nehéz kenyér ez ebben a városban – mondta szomorúan. – Gyalog nem csinálhatja az ember, ha taxit vesz igénybe, az tönkreteszi, ha meg a saját kocsiját használja, azt mindig olyan helyen kell hagynia, hogy nem érheti el elég gyorsan. Márpedig a közelben kell maradnia az embernek.

– Azért persze nem kell az illető zsebébe mászni – figyelmeztettem. – Kíván tőlem valamit, vagy csak treníroz?

– Gondoltam, megnézem, elég okos-e, és hogy érdemes-e beszélni magával.

– Nagyon okos vagyok – biztattam. – Hiba lenne nem beszélni velem.

Óvatosan körülnézett, még mögénk is pillantott, aztán elővett egy kis sertésbőr tárcát. Abból átnyújtott nekem egy szép, új névjegyet. Ez állt rajta: George Anson Phillip. Nyomozás bizalmas ügyekben. 212. Seneger Building, 1924. North Wilcox Avenue, Hollywood. Egy glenview-i telefonszám. A felső bal sarokban nyitott szem, a meglepetéstől felhúzódozó szemöldökkel és igen hosszú pillákkal.

– Ezt nem teheti – mondtam, a szemre mutatva. – Ez Pinkertonék emblémája. Elrontja az üzletüket.

– A fenét, ami nekem jut, nem fogja őket zavarni.

Körmömmel megpattintottam a névjegyet, a fogaim közé szorítottam, majd zsebre vágtam.

– Akar tőlem is egyet – vagy már ismeri az anyagomat?

– Ó, mindent tudok magáról – mondta. – Gyakornok voltam Venturában, mikor a Gregson-ügyben dolgozott.

Gregson szélhámos volt Oklahoma Cityben. Egy áldozata két éven keresztül üldözte, végig az Egyesült Államokon. Végül Gregson olyan ideges lett, hogy lelőtt egy benzinkutast, aki összetévesztette egy ismerősével. Mintha mindez nagyon régen lett volna már.

– Jó, hát kezdjük onnan – mondtam.

– Felismertem a nevét, amikor megláttam a rendszám tábláján ma reggel. Így amikor a városba jövet elvesztettem szem elől, egyszerűen megnéztem a telefonkönyvben. Fel akartam keresni, hogy tárgyaljunk, de úgy visszaéltem volna valaki bizalmával. Ezért aztán valahogy nem mentem semmire.

Még egy idióta. Három egy nap alatt, nem számítva Mrs. Murdockot, akiről még ugyancsak kiderülhet, hogy hülye.

Vártam, míg levette sötét szemüvegét, megtörülte, újra felvette, és még egyszer körülnézett. Aztán így szólt:

– Gondoltam, esetleg megállapodhatnánk. Egyesíthetnénk értesüléseinket, ahogy mondani szokás. Láttam a pasast bemenni magához, és azt hiszem, megbízta magát.

– Tudja, ki volt az?

– Utána nyomozok – mondta színtelen, bátortalan hangon. – És nem jutok semmire.

– Mit vétett maga ellen?

– Hát a feleségének dolgozom.

– Válás?

Óvatosan körülnézett, és halkán szólt:

– Így mondja az asszony. De én kétlem.

– Mindketten ugyanazt akarják – mondtam. – Mindegyik a másikra próbál kenni valamit Vicces, ugye?

– Az én szerepem egyáltalán nem kellemes. Időnként követ egy pasas. Nagyon magas pasas, olyan különös nézésű szeme van. Lerázom, de egy idő múlva megint előkerül. Nagyon magas pasas. Mint egy lámpaoszlop.

Nagyon magas pasas, akinek különös szeme van. Elgondolkozva szívtam a cigarettámat.

– Érdekli a dolog? – kérdezte a szőke férfiú, kissé aggódva.

Megráztam a fejem, és bedobtam a cigarettát a homokostálba.

– Tudtommal sose láttam. – A karórára néztem. – A legjobb lenne, ha összejönnénk, és alaposan megbeszelnénk ezt az ügyet. De most nem érek rá. Dolgom van.

– Szívesen beszélnek magával – mondta. – Nagyon szívesen.

– Hát akkor rajta. Az én irodámban, a lakásomon, a maga irodájában vagy hol?

Alaposan lerágott körmével megvakarta borotvált állát.

– Az én lakásomon – mondta végül. – Nincs benn a telefonkönyvben. Adja csak ide egy pillanatra a névjegyemet.

Amikor odaadtam, a tenyerén tartva firkált rá valamit egy kis fémceruzával, és közben az ajkát nyalogatta. Percről percre fiatalabbnak látszott. Végül alig tetszett húszévesnél idősebbnek, pedig többnek kellett lennie, hiszen a Gregson-ügynek már legalább hat éve.

Eltette a ceruzát, és visszaadta a névjegyet. A következő címet írta rá: 204. Florence Apartment, 128. Court Street.

Kíváncsian néztem rá:

– Court Street, a Bunker Dombon?

Bólintott, és fehér bőrét előntötte a pír.

– Nem valami jó hely – mondta gyorsan. – Az utóbbi időben nem vet fel a pénz.

Baj?

– Nem, miért lenne?

Felálltam, és kezet nyújtottam neki. Megrázta, elengedte, én meg bedugtam a farzsebembe, és ott beletöröltem a tenyerem a zsebkendőmbe. Ahogy jobban megnéztem az arcát, izzadságcseppeket láttam a felső ajka fölött, sőt az orra mellett is. Ennyire igazán nem volt meleg.

Felálltam, és indulni készültem, de előzőleg még egészen az arcába hajolva azt mondtam neki:

– Hallja, tévedhet az ember, ezért a biztonság kedvéért megkérdezem, magas, szőke, vidám nézésű az a nő? Mondja?

– Én nem nevezném nagyon vidámnak – felelte.

Fegyelmezve az arcomat, így szóltam:

– És csak úgy, köztünk szólva, ez a válási mese halandzsa. Egészen másról van szó, ugye?

– Másról – mondta halkán. – Olyasmiről, ami annál kevésbé tetszik nekem, mennél többet gondolkozom róla.

Kihúzott valamit a zsebéből, és a kezembe nyomta. Lapos kulcs volt.

– Minek várjon a hallban, ha történetesen nem vagyok otthon. Nekem kettő van. Mit gondol, körülbelül mikor jön?

– Úgy szeretném, hogy fél öt körül ott legyek. Biztos benne, hogy ide akarja adni ezt a kulcsot?

– Hiszen egy hajóban evezünk – nézett rám ártatlanul, már amennyire ártatlanul egy sötét szemüveg nézhet.

A hall sarkából visszanéztem rá. Békésen ült ott, félig szívott cigarettája kialudt az ajkai között. A vidám, sárga-barna szalag a kalapján olyan nyugalmat árasztott, mint a cigarettareklám a Saturday Evening Post hátlapján.

Egy hajóban evezünk. Tehát nem fogom átejni. Ennyi az egész. Nálam lehet a lakáskulcsa, bemehetek, és otthon érezhetem magam. Hordhatom a papucsát, és ihatom az italát, felemelhetem a szőnyegét, és megszámlolhatom az alatta levő ezerdollárosokat. Egy hajóban evezünk.

HETEDIK FEJEZET

A nyolcemeletes Belfont Building teljesen jellegtelen épület volt. Ott emelkedett egy hatalmas, modern, zöld színű, krómozástól csillogó lakóház, s benne olcsó lakások és egy négyszintes garázs, ahol olyan zaj volt, mint az oroszlanok között. A sötét, alacsony kis előcsarnok piszkos volt, mint egy baromfiudvar. A lakók névjegyzékében sok volt az üres hely. Számomra csak egyetlen névnek volt benne jelentősége, és azt már ismertem. A névjegyzékkel szemben nagy plakát fityegett a műmárvány falon, ezzel a szöveggel: “Kiadó helyiség, trafiknak alkalmas. Felvilágosítás: 316-os szobában.”

Két nyitott, rácsos ajtajú lift volt az épületben, de úgy láttam, csak az egyik működik, azt is ritkán használják. Vizenyős szemű, félig nyitott szájú öregember ült benne, egy darab zsákvászonnal letakart faszámolyon. Úgy nézett ki az öreg, mint aki már a polgárháború óta ül ott, és ott is rokkant meg.

Beszálltam hozzá, azt mondtam, “nyolc”, ő meg behúzta az ajtókat, útnak engedte a batárt, és ingadozva megindultunk felfelé. Az öregember úgy lihegett, mintha ő cipelte volna a hátán a felvonót.

Kiszálltam az én emeletemen, és nekivágtam a hosszú folyosónak. Az öregember mögöttem kihajolt a járművéből, és orrát ujjáival az emeleti személtárába fújta.

Elisha Morningstar irodája hátul volt, a vészkijáráttal szemben. Két szoba, mindkét ajtón üvegre festett, már hámladozó, fekete betűk: “Elisha Morningstar. Érmeszakértő.” A hátsó ajtón csak ennyi: “Bejárat.”

Lenyomtam a kilincset, és beléptem egy keskeny, kétablakos szobába. Benne kopott kis gépíróasztal, csukva, számos faliszekrény, fényüket vesztett érméssel, az egyes darabok alatt megsárgult, gépelt címkével. Hátul a fal mellett két barna iratszokrény. Az ablakon nem volt függöny, a porszürke színű szőnyeg meg olyan simára kopott, hogy az ember nem is vette észre a lyukakat, csak amikor már megbotlott valamelyikben.

Szemben, a kis gépíróasztal mögött, az iratszokrényeken túl, nyitva volt a belső ajtó. Kihallatszottak azok az apró neszek, melyeket akkor hallat valaki, ha éppen nem csinál semmit. Elisha Morningstar száraz hangon kiszólt.

– Jöjjön be, kérem. Jöjjön be!

Keresztülmentem a szobán, és beléptem a belső helyiségbe. Ez éppen olyan kicsi volt, de sokkal több kacat volt benne. A szoba elülső felét majdnem teljesen elfoglalta egy zöld pánccsokrény.

Mögötte, a bejárat irányában, súlyos, vén mahagóni asztal, rajta néhány sötét könyv, gyűrött, régi képeslap és rengeteg por. A hátsó falon ujjnyira nyitva volt az ablak, de ez nem változtatott a levegő dohosságán. A fogason zsíros, fekete

filckalap csüngött. Három magas lábú, üveggel fedett asztal is volt a szobában, az üveg alatt érmék. Ezenkívül, a szoba közepén, súlyos, sötét íróasztal, bőrrrel bevont lappal. Rajta a szokásos íróasztal-felszerelés, egy üvegbura alatt ékszermérleg, két nagy, nikkelkeretes nagyító és egy ékszerészlencse, amely bivalybőrrel bevont tartón feküdt, egy tintafoltos, rongyos, sárga selyemzsebkendő mellett.

Az íróasztal mögött, a forgószékben, idősebb pasas ült, sötétszürke, igen magasan záródó, sok gombos ruhában. Pár szál ősz haja elég hosszú volt ahhoz, hogy a fülét birizgálja. Feje közepén halványszürke, kopasz folt tűnt fel, mint szikla az erdőben. A füléből kinövő sűrű szőrrel molyokat lehetett volna fogni.

Szúrós, fekete szeme volt. Mindkét szeme alatt barnásvörös könnyzacskó, amit ráncok és erek hálója szőtt át. Arcbőre fénylett, éles kis orrával pedig mintha annak idején sok mindent megszagolgatott volna. Magas gallérja, amit rendesebb mosoda el se fogad, az ádámcsutkáját bökögte. Keskeny, fekete nyakkendője, kis, kemény gobba kötve a gallér alján, olyan volt, mint valami egér, amely éppen az egérlyukból készül előbújni.

Ezzel fogadott:

– A titkárnőmnek a fogorvoshoz kellett mennie. Ön Mr. Marlowe?

Bólintottam.

– Szíveskedjék helyet foglalni. – Sovány kezével az asztal túloldalán levő székre mutatott. Leültem. – Felteszem, hogy személyazonosságát tudja igazolni?

Igazoltam. Míg olvasta, én a szagát elemeztem. Száraz, dohos szaga volt, mint egy kimosdott kínainak.

Névjegyemet az íróasztalára tette, írással lefelé, és kezét összekulcsolta fölötte. Éles figyelmét arcom egyetlen vonása sem kerülte el.

– Nos, Mr. Marlowe, mivel állhatok rendelkezésére?

– Meséljen nekem a Brasher Doubloonról.

– Á, igen – mondta. – A Brasher Doubloon. Érdekes érme. – Felemelte kezeit az asztalról, és ujjait összeérintve, tornyot formált belőlük, mint egy régimódi családi ügyvéd, ha bonyolult kérdést tesznek fel neki. – Bizonyos tekintetben a legérdekesebb és legértékesebb régi amerikai érme. Amint azt kétségkívül ön is tudja.

– Azzal, amit én tudok a régi amerikai érmékről, nem menne sokra!

– Valóban? – kérdezte. – Valóban? Akarja, hogy elmagyarázzam a dolgot?

– Azért vagyok itt, Mr. Morningstar.

– A kérdéses darab olyan aranyérme, amely nagyjából a húszdolláros arannyal egyenértékű, és körülbelül akkora, mint egy féldolláros. Szinte pontosan akkora. 1787-ben készült, New York állam számára. Nem vert érme. 1793-ig nem volt pénzverde, akkor nyílt meg az első Philadelphiában. A Brasher Doubloont valószínűleg préssel, bonyolult módon készítették. Ephraim Brasher vagy Brashear nevezetű magán aranyműves csinálta. A neve általában mint Brashear

maradt fenn, de az érmén a másik helyesírással szerepel. Nem tudom, miért.

Számba vettem egy cigarettát, és rágyújtottam. Gondoltam, hátha jó lesz a dohos szag ellen.

– Mi volt az a bonyolult eljárás?

– Az öntvény minta két oldalát acélba vésték, természetesen negatívra. A minta mindkét oldalát ólomból verték ki. Aztán egy érmeprésben aranyat nyomtak a rések közé. A széleket levágták a súlynak megfelelően, majd lesimították. Nem recézték az érmét. 1787-ben még nem voltak recézőgépek.

– Meglehetősen lassú eljárás – mondtam.

Csúcsos fejével bólintott.

– Az. És miután abban az időben az acél felületét nem tudták eléggé megkeményíteni, a lemezek elkoptak, és időnként fel kellett őket újítani. Ez a rajzban enyhe módosulásokat okozott, amelyeket erős nagyítóval észlelni is lehet. Nyugodtan mondhatjuk, hogy nincs két egyforma érme, ha a mai modern mikroszkopikus eljárással vizsgáljuk őket. Világos, amit mondok?

– Igen – mondtam. – Egy bizonyos fokig. Hány ilyen érme van, és mi az értékük?

Az ujjaival alkotott tornyot lebontotta, visszatette kezét az asztalra, és csendesen dobolni kezdett:

– Nem tudom, mennyi van belőlük. Senki nem tudja. Néhány száz vagy ezer példány, esetleg több. De ezek között valóban ritka a forgalomba nem hozott darab, un. pénzverdei állapotban. Az értékük pár ezer dollár fölött keresendő. Azt mondhatom, hogy jelenleg, a dollár leértékelése óta, egy forgalomba nem hozott példány, ha tisztességes kereskedő óvatosan kezeli, könnyen behoz tízezer dollárt vagy még többet. De az előéletét ismerni kell.

– Á – mondtam, és lassan eregettem ki tüdőmből a füstöt, és elhajtottam a kezemmel, nehogy a szemben ülő öreg felé szálljon. Nemdohányzónak néztem. – És történet nélkül, ha nem kerül gondos kezekbe, mennyi?

Vállat vont.

– Elképzelhető, hogy az érmehez jogtalanul jutottak. Lopással vagy zsarolással. Persze másképp is előfordulhat. Furcsa helyeken és furcsa időkben bukkannak elő ritka érmék. Régi páncélszekrényekben, titkos asztalfiókokban, ódon New England-i házakban. Nem gyakori, ezt elárulhatom magának. De megesik. Ismerek egy nagyon értékes érmét, egy dívány lószőr kárpitozásából esett ki, amikor egy régiségkereskedő rendbe hozatta. A dívány egyazon házban, egyazon szobában állt 90 évig, Fall Riverben, Massachusettsben. Senki sem tudta, hogy került oda az érme. De általában a lopás gyanúja bizony fennforog. Különösen erre mifelénk.

Szórakozottan nézte a mennyezet sarkát. Én kevésbé szórakozottan néztem őt. Olyan embernek látszott, akire rá lehet bízni egy titkot – ha az az ő titka.

Szemembe nézett, és lassan így szólt:

– Öt dollárt kérek.

Mondom:

– Tessék?

– Öt dollárt kérek.

– Mire föl?

– Ne vicceljen, Mr. Marlowe. Mindaz, amit elmondtam, megtalálható a nyilvános könyvtárakban. Különösen Posdyke “Register”-ében. Maga úgy döntött, hogy idejön, és igénybe veszi az időmet, hogy én meséljem el magának. Ezért jár az öt dollár tiszteletdíj.

– És mi lesz, ha nem fizetek? – tettem fel a kérdést.

Hátradőlt, és lehunyta a szemét. Szája sarkában halvány mosoly bujkált.

– Fizetni fog.

Fizettem. Elővettem az ötöst a tárcámból, felálltam, az asztalnak dőltem, és gondosan kisimítottam előtte a pénzt. Ujjam hegyével megcirógattam, mintha valami cica volna.

– Öt dollár, Mr. Morningstar – mondtam.

Kinyitotta a szemét, ránézett a pénzre. Mosolygott.

– Most pedig – folytattam – beszéljünk arról a Brasher Doubloonról, amelyet valaki megpróbált eladni magának.

Kicsit tágabbra nyitotta a szemét.

– Ó, valaki, megpróbált nekem eladni egy Brasher Doubloont? Miért tette volna?

– Mert pénzre volt szüksége. És nem akarta, hogy fölösleges kérdésekkel zaklassák. Tudta vagy megtudta, hogy maga benne van a brancsban, hogy az irodája egy ócska, mocskos épületben van, ahol sok minden megeshet. Tudta, hogy az iroda egy folyosó végén van, azt is, hogy maga idősebb férfiú, aki feltehetően nem ragadtatja magát meggondolatlanságra – már csak egészségi okokból sem.

– Úgy látszik, sok mindent tudott az illető – jegyezte meg Morningstar szárazon.

– Tudta, amit tudnia kellett az üzlet lebonyolításához. Éppúgy, mint maga és én. És mindezt nem is volt nehéz kitalálni.

Kisujját a fülébe dugta, ide-oda mozgatta. A sötét zsiradékot, amit előkapart, szórakozottan a kabátjába törölte.

– És maga mindezt abból a puszta tényből következteti, hogy felhívtam Mrs. Murdockot, és megkérdeztem, vajon eladó-e a Brasher Doubloon?

– Úgy van. Neki is ez jutott az eszébe. Logikus. Már telefonon megmondtam magának, hogy tudnia kellett: az érme nem eladó. Ha egyáltalán ért az üzletéhez. És úgy látom, ért hozzá.

Kicsit meghajolt. Nem mosolygott, de annyira elégedettnek látszott, amennyire egy keménygalléros férfiú csak lehet.

– El akarnak adni magának egy érmét – mondtam. – Gyanús körülmények között. Szívesen meg is venné, ha olcsón megkaphatja, és megvan rá a pénze. De tudni szeretné, honnan való. És még akkor is megvehetné, ha biztosan tudná, hogy lopott,

amennyiben elég olcsón megkaphatja.

– Megvehetném, meg-e? – Mintha egy kicsit mulatott volna rajtam.

– Bizony meg, ha jó hírű kereskedő. Felteszem, hogy az. Ha megveszi az érmét – olcsón –, megóvja a tulajdonost vagy a biztosítót az érme végleges elvesztésétől. Boldogan megtérítik magának a költségeit. Ezt mindig megteszik.

– Akkor a Murdock Brashert ellopták – mondta hirtelen.

– Ne idézzen engem – feleltem. – Ez titok.

Most majdhogynem fúrni kezdte az orrát. De észhez tért. Inkább kirántott egy szőrszálat az orrlyukából. Gyors mozdulattal és fájdalmas arcrándulással. Felemelte, nézegette. Közben rám is pillantva, így szólt:

– És mennyit fog a megbízója fizetni az érme visszaszolgáltatása fejében?

Az asztal fölé hajoltam, és rákacsintottam.

– Ezer dollárt. Maga mit fizetett?

– Azt hiszem, maga nagyon ravasz, fiatalember – felelte. Elfintorította az arcát, a tokája lötyögött, melle ki-be hullámozott, olyan hangot adva, mint egy lábadozó kakas, amelyik hosszú betegség után éppen kukorékolni tanul.

Nevetett.

Egy idő múlva abbahagyta. Az arca megint kisimult, nyitott szeme fekete lett, éles és ravasz.

– Nyolcszáz dollárt – mondta. – Nyolcszáz dollárt a Brasher Doubloon egy forgalomba nem hozott példányáért. – Vihogott.

– Remek. Itt van magánál? Kétszáz marad magának. Egész rendes kereset. Gyors pénzforgás, szolid haszon, és mindenki megelégedett.

– Nem tartom az irodában. Hülyének néz? – A mellényéből előhúzott egy fekete láncon csüngő, ősrégi, ezüst órát. Szemét összehúzta, úgy nézte. – Mondjuk, holnap reggel 11-kor – javasolta. – Jöjjön el a pénzzel. Lehet, hogy itt lesz az érme, lehet hogy nem. De ha meg leszek elégedve magával, majd elrendezem a dolgot.

– Rendben van. – Felálltam. – Mindenképpen el kell hoznom a pénzt.

– Használt bankjegyekben hozza – mondta, csaknem álmodozó hangon. – Használt húszasok megfelelnek. Ha van köztük itt-ott egy-egy ötvenes is, az sem baj.

Vigyorogtam, és az ajtó felé tartottam. Félúton megfordultam, visszanéztem, két kézzel az asztalnak dőltem, és előreböktem a képemet.

– Hogy nézett ki a nő?

Kifejezéstelenül bámult rám.

– A nő, aki eladta magának az érmét.

Még kifejezéstelenebbül nézett.

– Oké – mondtam. – Nem nő volt. Segítségére volt valaki. Férfi volt az illető.

Hogy nézett ki a férfi?

Ajkát csücsörítette, és ujjaival megint tornyot épített.

– Középkorú ember volt, jól megtermett, körülbelül 5 láb és 7 hüvelyk magas,

vagy 170 font súlyú. Azt mondta, Smithnek hívják. Kék öltöny, fekete cipő, zöld nyakkendő és ing volt rajta. Kalapot nem viselt. Szivarzsebében barna szélű zsebkendő. Haja sötétbarna, kicsit őszül. A feje tetején dollárnyi kopasz folt, az állkapcsán mintegy két hüvelyk hosszúságú sebhely. Azt hiszem, a bal oldalon. Igen, a bal oldalon.

– Nem rossz – szóltam. – És mit tud a jobb zokniján levő lyukról?

– Elmulasztottam levenni a cipőjét.

– Iszonyú gondatlanság.

Nem felelt. Bámultunk egymásra, félig kíváncsian, félig ellenségesen, mint az új szomszédok. Aztán hirtelen újra nevetni kezdett.

Az ötdolláros, amit adtam neki, még mindig ott hevert előtte az asztalon. Kinyújtottam a kezem, és elvettem.

– Erre nem lesz szüksége – mondtam. – Miután most már ezresekben tárgyalunk.

Nagyon hirtelen abba hagyta a nevetést. Aztán vállat vont.

– Dél előtt 11-kor – mondta. – És semmi trükk, Mr. Marlowe. Ne higgye, hogy nem tudom magam megvédeni.

– Remélem, hogy meg tudja, mert veszélyes ügybe keveredett.

Otthagytam. Végigcsörtettem az üres irodán, kinyitottam az ajtót, hagytam becsapódni, de belül maradtam. A folyosón lépések zaját kellett volna hallani, de a kémlelőablak csukva volt, és gumitalpú cipőm érkezésemkor sem csinált nagy zajt. Reménykedtem, hogy emlékszik majd erre. Visszalopakodtam a vásott szőnyegen, és az ajtó mögé sompolyogtam, pontosabban az ajtó és a csukott írógépasztal közé. Gyerekes trükk, de olykor beválik. Rendszerint éppen egy ilyen alattomos szellemeskedésekkel megtűzdelt, könnyed hangú, hosszú diskurzus után. Mint a hülyék focija. És ha nem válik be, majd csak bámuljuk egymást.

De bevált. Egy ideig nem történt semmi, csak kifújtak egy orrot. Majd újra rákezdett a betegkakas-nevetésre. Aztán a torkát köszörülte. Aztán nyikorgott a forgószerkezet, és lépések közeledtek.

Rendetlen, ősz fej tűnt fel vagy két hüvelyknyire az ajtótól. Én visszafojtott lélegzettel figyeltem. Aztán visszahúzták a fejet, egy piszkos köröm jelent meg az ajtó szélén, és behúzta. Az ajtó becsukódott, kattant, csukva volt. Újra lélegeztem, és a fületem a fához szorítottam.

A forgószerkezet megint nyikorgott. Tárcsázás recsegő hangja hallatszott. A kis gépíróasztalon levő készülékért nyúltam, és felemeltem a kagylót. A vonal másik végén csöngetés. Aztán férfihang.

– Eegen?

– Florence Ház?

– Eegen.

– Mr. Ansonnal szeretnék beszélni, a kettő nulla négyes lakásból.

– Tartsa a vonalat. Megnézem, itt van-e.

Mr. Morningstar és jómagam tartottuk a vonalat, melyből egy baseballmeccset közvetítő rádió átható hangja hallatszott. Nem volt közel a telefonhoz, de épp elég hangos volt.

Aztán közeledő lépések tompa zaját észleltem, majd a kagyló érdes zörgését, mikor felemelik, és a hang beleszólt.

– Nincs itthon. Van valami üzenet?

– Majd később hívom – mondta Mr. Morningstar.

Gyorsan letettem a kagylót, sebesen hátrafelé siklottam, olyan csendesen nyitottam ki az ajtót, mint amilyen halk a hópehely hullása – és ugyanúgy csuktam be: súlyát az utolsó pillanatban engedve el. A kattanást még három lábnyira sem lehetett meghallani.

Hevesen és nehezen lélegeztem, mikor magamat figyelve, végigmentem a folyosón. Megnyomtam a lift gombját. Aztán elővettem a névjegyet, amit Mr. George Anson Phillips adott át nekem a Hotel Metropol halljában. Tulajdonképpen nem volt azon semmi látnivaló. Nem is kellett megnéznem, hogy tudjam, a rajta szereplő cím: Court Street 128, Florence Ház, 204-es lakás. Csak álltam ott, körmömmel pöcögtetve a névjegyet, miközben az ócska lift recsegve-ropogva jött az aknában felfelé, mint a sóderesszekér a hajtűkanyarban. Három óra ötven perc volt a pontos idő.

NYOLCADIK FEJEZET

Bunker Hill lecsúszott, kopott, dimbes-dombos városrész. Valamikor réges-régen a város elegáns lakónegyede volt. Még most is látható ott néhány cikcakkos, gótikus épület tágas tornáca, nagy kavicsokkal kirakott fala és csavart tornyocskákkal ékített, kiugró sarokablaka. Ma ezek a házak tele vannak albérlővel. Az egykor tükörfényes parketta elkopott, összevissza karcolt, a tágas lépcsőházak feketék az idő vasfogától és sok generáció piszkának olcsó mázától. A magas szobákban szikár háziasszonyok pörölnek sunyi albérlőkkel. A ház előtti hűvös tornácokon öreg emberek üldögélnek, vásott cipőjüket kidugják a napra, az arcuk vesztett csatákat idéz.

A régi házakban és a régi házak körül légyiszok borította vendéglők, olasz gyümölcsösödék, olcsó bérházak és kis cukorkásboltok, ahol bizony még a cukorkánál piszkosabb holmit is árulnak. Van a környéken jó néhány patkánytanyának beillő szálloda is, ahol a bejelentőt soha másképpen, mint Smith vagy Jones néven, még ki nem töltötték, és ahol az éjszakai portás félig házörző eb, félig kerítő.

A bérházakból előbukkanó asszonyok voltaképpen még fiatalok, de az arcuk mint a poshadt sör. A férfiak szemükre húzott kalapban járnak, sebes pillantásuk az utcát kémleli akkor is, mikor tenyerük üregében rágyújtanak. Van ott üres zsebű, kehes, lecsúszott értelmiségi, merev tekintetű hekus, naplopó és coca-cola árus, csupa jelentéktelen ember, aki ezt tudja is magáról. Néhanapján még olyan is akad, aki csakugyan munkába igyekszik. Az ilyen azonban korán jön ki a házból, amikor még üresek és a reggeli harmattól nedvesek a széles, repedezett járdák.

Négy óra harminc előtt értem oda, de nem sokkal. Az utca végén parkoltam, ahol a fogaskerekű a Hill Streettől felkínlodik a sárga agyagparton, és végigsétáltam a Court Streeten a Florence Házig. Sötét, téglá homlokzatú, háromemeletes ház volt; rozsdás ráccsal és piszkos neccfüggönnyel álcázott alsó ablakai a járda szintjére nyíltak. Üvegezett kapuján még éppen elég betű volt ahhoz, hogy az épület nevét ki lehessen olvasni. Benyitottam, és három rézkarfával szegélyezett lépcsőfokon lemenve, egy folyosóra értem. Annyira keskeny volt, hogy ki sem kellett volna nyújtanom a karomat ahhoz, hogy mindkét falát megérinthessem. Kopott ajtókon kopott, festett számok. A lépcső alján beugró, pénzbedobós telefonnal. Tábla: "Gondnok, 106. sz. lakás." A folyosó végén faajtó, a mögötte levő helyiségben négy nagy, ütött-kopott szemétdör, fölötte, a napsütötte légben, legyek járják táncukat.

Felmentem a lépcsőn. A rádió, amit az előbb a telefonon keresztül hallottam, még mindig a baseballjátékot közvetítette. Néztam az ajtószámokat, és mentem előre. A 204-es lakás a jobb oldalon volt, a baseball játék éppen vele szemben, a folyosó

másik oldalán hallatszott. Bekopogtam, senki sem felelt. Erősebben kopogtam. Mögöttem a játék zaja a tömeg morájának zűrzavarával keveredett. Harmadszor is kopogtam, és míg a zsebemben a kulcsot keresgéltem, amit George Anson Phillips nekem adott, kinéztem a folyosó ablakán.

Az utca túloldalán olasz temetkezési vállalat volt, tiszta, csendes és zárkózott jellegű, fehérre festett, téglaportálja a járdával egy vonalban. Pietro Palermo: Temetkezési Vállalat. A keskeny, zöld neonbetűk átszellemült díszet adtak a homlokzatnak. Magas, sötét ruhás férfi jött ki a kapun, és a fehér falnak támaszkodott. Nagyon jóképű volt. Sötét bőr, csinos fején hátrafésült, acélszürke haj. Cigaretatárcát vett elő – ilyen messziről ezüstnek vagy platinának látszott, fekete, zománc díszítéssel; unottan kinyitotta, és két hosszú, barna ujjával kivett belőle egy aranyvégű cigarettát. Eltette a tárcát. Az öngyújtó, amivel rágyújtott, a tárcához tartozó garnitúra volt. Ezt is eltette, karját összefonta, és félig lehunytt szemmel a semmibe bámult. Mozdulatlan cigarettájából vékony füstgomolyag szállt fölfelé az arca előtt, olyan vékony és egyenes vonalban, mint a kialvó tábortűz füstje hajnalban.

Újabb gól mögöttem a labdajátékban. Abbahagytam a magas olasz szemléletgetését, megfordultam, betettem a kulcsot a 204-es lakás zárjába, és beléptem.

Négyzet alakú szoba, barna szőnyeg, nagyon kevés, nem éppen hívogató bútor. Az ajtót kitarva, a szemben levő rekamié fölött a szokásos tükör meredt rám. Úgy torzított, hogy olyannak látszotam benne, mint a lump, amikor éppen hazasompolyog, miután ingét-gatyáját elkártyázta. Volt a szobában egy nyírfa karosszék, mellette egy keménynek tűnő, kárpitozott, pamlagszerű valami. Az ablak előtti asztalon lámpa állott, ócska papírernyővel. Az ágy mindkét oldalán egy-egy ajtó.

A bal oldali ajtó teakonyhába vezetett. Benne barna, homokkő mosogató, háromégős tűzhely és egy ósdi villany hűtőszekrény, amely abban a pillanatban kezdett viharosan zakatolni, amikor benyitottam. A homokkő mosogató szárítóasztalán valaki reggelijének a maradéka, a csésze fenekén kevés zacc, égett kenyérhéj, morzsák a kenyérvágó deszkán, a csészealj szélén olvadt vaj sárga csíkja, piszkos kés és egy kőedény kávéskanna, amelynek olyan szaga volt, mint a meleg magtárban álló zsáknak.

Megkerültem a rekamiét, és a másik ajtóhoz mentem. Rövid folyosóra vezetett, benne a ruhák számára nyitott szekrény és egy beépített öltözködőasztal. Az asztalon fésű és egy fekete kefe, néhány szőke hajszállal a fekete szőrben. Továbbá egy doboz talcum púder, kis, törött lencsésű zseblámpa, levélpapír-blokk, fekete toll, itatóson egy üveg tinta, üveg hamutartón cigaretta és gyufa meg fél tucat csikk.

Az öltözőasztal fiókaiban kb. egy kofferre való zokni, alsónemű és zsebkendő. Egy vállfán sötétszürke öltöny lógott, nem új, de még jó állapotban, alatta a padlón

egy pár elég poros, fekete bakancs.

Belöktem a fürdőszoba ajtaját. Vagy egy lábnyira kinyílt, aztán megakadt. Az orrom megrándult, éreztem, hogy az ajkam megmerevedik, az ajtó mögül megütött az a bizonyos érdes, keserű szag. Nekitámaszkodtam. Kicsit engedett, de visszaugrott, mintha valaki nekidőlne a másik oldalon. Bedugtam a fejem a résen.

A fürdőszoba padlója túl rövid volt számára, ezért térde felhúzódott, és lazán kifordult. Feje a túlsó oldalon nekiszorult a homokkő alapzatnak, nem támaszkodva, hanem beszorítva. Barna ruhája kissé gyűrött volt, és sötét szemüvege bizonytalan szögben lógott ki a szivarzsebéből. Mintha ez számított volna valamit. Jobb keze a hasán feküdt, a balja a padlón, tenyérrel felfelé, kicsit behajlított ujjakkal. Feje jobb oldalán, a szőke hajban véres seb. Nyitott szája tele fényes, bíborvörös vérrel.

Az ajtót a lába tartotta csukva. Erősen meglöktem, oldalról benyomkodtam, és bementem. Lehajoltam, és ujjammal megérintettem nyakán az ütőeret. Nem lüktetett ott semmiféle ütőér, még csak nem is remegett. Semmi. A bőr jéghideg. Talán nem is volt jéghideg. Csak én gondoltam. Felegyenesedtem, az ajtónak támaszkodtam, a zsebemben keményen ökölbe szorítottam a kezem, és szagolgattam a lóporfüstöt. A baseballmeccs még mindig tartott, de a két csukott ajtón keresztül távolinak tűnt.

Ott álltam, és lenéztem rá. Nincs itt semmi, Marlowe, semmi a világon. Semmi keresnivalód itt. Még csak nem is ismerted őt. Kerülj kijebb, de gyorsan.

Elhúzódtam az ajtótól, kirántottam, és a kis folyosón keresztül visszamentem a nappaliba. A tükörből egy arc meredt rám. Feszült, merev arc. Gyorsan elfordultam tőle, elővettem a kulcsot, amit George Anson Phillips adott nekem, megdörzsöltem nedves tenyeremben, és letettem a lámpa mellé.

Megdörzsöltem a kilincset, mikor kinyitottam az ajtót és a külső kilincset is, mikor becsuktam. A baseballmeccsben az egyik csapat 7:3-ra vezetett. Egy hölgy, aki hangja után ítélve, nem vetette meg az italt, a Frankie és Johnny-t énekelte, kevésbé finom szöveggel. Hangján még a whisky sem segített. Mély férfihang szólt rá, hogy hagyja abba, de ő folytatta, aztán erős, gyors mozdulat okozta padlóreccsenés, csattanás, nyögés, a nő már nem énekelt, csak a baseballjáték folytatódott.

Számba vettem a cigarettát, rágyújtottam, visszamentem a lépcsőn, és ott álltam a félsötét folyosó sarkán, a kis tábla előtt, amin ez állt: "Gondnok, 106. sz. lakás.

Őrületség volt odanéznem is. Egy hosszú percen át néztem, keményen harapdálva a cigarettát a fogaim között.

Megfordultam, és hátramentem a folyosón. Kis zománctábla hirdette az egyik ajtón: "Gondnok." Kopogtam.

KILENCEDIK FEJEZET

Valaki hátralökött egy széket, csoszogás, az ajtó kinyílt.

– Maga a gondnok?

– Igen. – Ugyanaz a hang volt, amelyet a telefonon hallottam. Mikor Elisha Morningstarral beszélt.

Üres, piszkos pohár volt a kezében. Úgy nézett ki, mintha valaki aranyhalat tartott volna benne. A gondnok magas, keszeg ember volt, rövid, vörös haja benőtt a homlokába. Keskeny, hosszú feje csupa ravaszság. Zöldes szem meredt rám a narancssárga szemöldök alól. Nagy füle erősebb szélben bizonyára lebegett. Hosszú orrát már belemárthatta egy s másba. Az egész arc edzett volt, olyan arc, mely tud titkot tartani, olyan arc, amelyen a hullaházi holttest szenvtelen nyugalma tükröződik.

Mellénye nyitva, zakó nem volt rajta, hajból font óralánc, a kék ingujjon fémcsatos gumi.

Mondom neki:

– Mr. Anson?

– Kettő-nulla-négy.

– Nincs otthon.

– Mit csináljak? Bújjak a ki a bőrömből?

– Nem muszáj. De jó kedve van. Vagy ma van a születésnapja?

– Találja ki – felelte. – Pucoljon. – Kezdte becsukni az ajtót. Újra kitárta és kiszólt.

– Kívül tágasabb. Lóduljon. Indulás! – Miután ilyen jól megmagyarázta, kezdte megint becsukni az ajtót.

Nekitámaszkodtam az ajtónak. Ő is nekitámaszkodott a maga oldalán. Így aztán közel került egymáshoz az arcunk.

– Öt dollár – mondtam.

Ez megrendítette. Nagyon hirtelen nyitotta ki az ajtót, gyorsan előre kellett lépnem egyet, hogy meg ne üssem a fejemmel az állát.

– Jöjjön be – mondta.

Lakószoba rekamiéval, minden szigorúan előírás szerű, egészen a papír lámpaernyőig és az üveg hamutartóig. Ezt a szobát tojássárga színűre festették. Csupán néhány kövér, fekete pók hiányzott a sárgából, és kész az eperoham.

– Üljön le – mondta, az ajtót becsukva. Leültem. Ártatlan szemmel néztük egymást, mint két használtkocsi-kereskedő.

– Sört? – kérdezte.

– Kösz.

Kinyitott két konzervdobozt, megtöltötte a kezében tartott piszkos poharat, és

elővett egy másik hasonlót. Kijelentettem, hogy inkább a dobozból iszom. Odaadta.

- Tíz cent – közölte.

Adtam tíz centet.

Bedobta a mellényzsebébe, és tovább nézett. Odahúzott egy széket, leült, kinyújtotta csontos, kidudorodó térdét, és szabad kezét lábai közt lóbálta.

- Nem érdekel az öt dollárja – kezdte.
- Nagyszerű. Nem is gondoltam komolyan.
- Szellemes – mondta. – Miről van szó? Ez itt egy tisztos ház. Semmi gyanúsat nem játszunk.
- Csendes ház is. Az emeleten szinte hallani a sas vijjogását.

Szélesen mosolygott, vagy háromnegyed hüvelyknyire nyílt a szája.

- Nem egykönnyen nevetek – mondta.
- Akárcsak Viktória királynő.
- Hogyan? Nem értem.
- Nem csodálom. – Az értelmetlen beszéd lehűtött, kedélyállapotom megszilárdult, éles lett.

Elővettem a tárcámat, és kiválasztottam egy névjegyet. Nem a magamé volt. Így szólt: “James M. Pollock, a »Bizalom« Biztosítótársaság megbízottja.” Megpróbáltam visszaemlékezni James Pollock arcára, meg arra, hogy hol is találkoztam vele. Nem sikerült. Átadtam a névjegyet a vörösnek.

Eloolvasta, és a kártya sarkával megvakarta az orrát.

- Van valami hézag? – kérdezte, zöld szemét arcomra szögezve.
- Ékszerek – feleltem és legyintettem.

Átgondolta a válaszomat. Míg ő gondolkodott, én megpróbáltam eldönteni, vajon izgatja-e a dolog egyáltalán. Nem látszott rajta.

- Megesik az ilyen – hagyta rám. – Ezen nem lehet segíteni. De szerintem nem olyan a kinézése. Inkább gyenge alaknak látszik.
- Lehet, hogy hamis nyomon vagyok – mondtam. Leírtam neki George Anson Phillipset, az élő George Anson Phillipset, barna öltönyét, sötét szemüvegét, kakaószínű szalmakalapját, a barna-sárga mintás szalaggal. Kíváncsi voltam, vajon mi történhetett a kalappal. Nem volt odafönt. Biztosan megvált tőle, mert túl feltűnőnek tartotta. Szőke feje sem volt jobb, legalábbis nem sokkal.
- Ebből ráismer? – kérdeztem.

A vörös ember nem siette el a döntést. Végül igenlően bólintott, zöld szemével óvatosan méregetve engem. Sovány kezével szájához emelte a névjegyet, és végighúzta a fogán, mint egy botot a vaskerítés rácsain.

- Én nem hittem róla, hogy svindler. De hát nem a kinézésen múlik. Csak egy hónapja lakik itt. Ha gyanúsak látszott volna, nem is jöhetett volna ide.

Még jó, hogy nem röhögtem szembe.

- Mit szólna hozzá, ha egy kicsit megnéznénk a lakását, amíg nincs itthon?

Megrázta a fejét.

– Mr. Palermo nem helyeselné.

– Mr. Palermo?

– Ő a tulaj. Szemben az utcán, övé a temetkezési vállalat, övé ez a ház, meg még egy csomó más épület is. Tulajdonképpen övé az egész kerület, ért engem. – Elhúzta az ajkát, és jobb szemhéja megrezdült. – Ő dönti el a választást. Nem jó vele kikezdeni.

– Nahát, amíg politizál vagy a hulláival foglalatoskodik, vagy akármi mást csinál, menjünk fel, és szaladjunk végig a lakáson.

– Ne bosszantson fel – mondta a vörös ember röviden.

– Ezt még valahogy elviselném – feleltem. – Menjünk fel, és nézzük át a lakást. – Üres sörösdobozomat a papírkosárba dobtam, láttam, hogy megbillen, és visszagurul a szoba közepéig.

A vörös ember hirtelen felállt, a lábát szétvetette, tenyerét egymáshoz veregette, és alsó ajkába harapott.

– Az előbb mondott valamit egy ötösről – szólt, vállát vonogatva.

– Az órákkal ezelőtt volt. Meggondoltam magam. Menjünk fel, és nézzük meg a lakást.

– Mondja csak még egyszer... – jobb keze a csípője felé csúszott.

– Ha arra gondol, hogy fegyvert használ – mondtam –, Mr. Palermo aligha helyeselné.

– A pokolba Mr. Palermóval – vicsorgott. A hangja egyszerre dühös lett, és az arcát elöntötte a sötét színű vér.

– Mr. Palermo biztosan örül majd neki, ha megtudja, hogy maga miképp vélekedik róla.

– Idefigyeljen! – mondta a vörös ember nagyon lassan. Keze lelógott az oldala mellett, csípőből előrehajolt, arcát egészen az enyém elé tolt. – Idefigyeljen. Itt ültem, és ittam egy vagy két sört. Talán hármat. Talán kilencet. Az ördögbe is! Senkit sem zavartam. Szép nap volt. Úgy látszott, szép este is lesz. Erre maga idejön.

– Vadul rázta a kezét.

– Menjünk fel, és szaladjunk végig a lakáson – ismételt.

Mindkét kezét szorosan ökölbe szorítva előrebotkta. A mozdulat végén kinyitotta a tenyerét, és teljes erővel széttárta az ujjait. Az orra erősen rángott.

– Ha nem hivatalos ügyről volna szó... – kezdte.

Kinyitottam a számat, hogy feleljek.

– Ne szóljon egy szót sem! – üvöltötte. Kalapot vett, kabátot nem, kinyitott egy fiókot, és elővett egy kulcsosomót. Előtte haladt, kinyitotta az ajtót, és állával felém intve állt ott. Az arca még mindig kicsit vadnak látszott.

Végimentünk a folyosón, fel a lépcsőn. A baseballmeccsnek már vége volt, helyette tánczene szólt. Nagyon hangos tánczene. A vörös ember kiválasztott egy

kulcsot, és bedugta a 204-es lakás zárjába. A lakásból a folyosó túlsó oldalán hirtelen hisztérikus női sikoly törte át a tánczene lármáját.

A vörös ember kihúzta a kulcsot a zárból, és rám vicsorította a fogát. Átment a keskeny folyosó túlsó oldalára, és megdöngötte a szemben levő ajtót. Hosszan és erősen kellett kopognia, míg felfigyeltek rá. Aztán felrántották az ajtót, és egy éles arcú, vörös nadrágos, zöld pulóveres, perzselő szemű szőkeség bámult ránk. Az egyik szeme dagadt volt, a másikon néhány napos ütés nyoma volt látható. A torkán is volt valami sebhely. A kezében nagy pohárban hideg, sárga színű folyadék.

– Pofa be, de gyorsan! – mondta a vöröshajú. – Túl nagy a zaj. Nem figyelmeztetem még egyszer. Legközelebb rendőrt hívok.

A lány a vállán keresztül hátranézett, és túlkiabálta a rádió zaját.

– Hé, Del! A pali azt mondja, pofa be. Nem rúgsz belé?

Szék nyikordult, a rádió hirtelen elhallgatott, és zömök, keserű szemű, sötét hajú férfi jelent meg a szőkeség mögött. Egyik kezével félrelökte a nőt az útból. Arcát felénk bökte. Rég nem borotválkozott. Nadrág, utcai cipő és atlétatrikó volt rajta.

Lábát az ajtó nyílásába tette, az orrán keresztül sípolva lélegzett, és így szólt:

– Jó lesz innen tágulni! Épp most ebédeltem. Pocsék volt, nem kívánom senkinek, hogy most kezdjen ki velem. – Nagyon részeg volt, de a rutinos részeket fajtájából.

Erre a vörös ember:

– Hallott engem, Mr. Hench. Halkítsa le azt a rádiót, és szüntesse be a rumlit. De gyorsan.

A Henchnek nevezett ember csak ennyit mondott:

– Idefigyelj, részeg disznó... – és a jobb lábát nehézkesen emelte.

A vörös ember bal lába nem várta ki, amíg belerúgnak. Sovány testét gyorsan hátrarántotta, a kulcsosomót eldobta, az a földre esett, nekicsörrenve a 204-es lakás ajtajának. Jobb karjával széles mozdulatot tett, és fonott, fekete, bőr revolverekkel a kezében jelent meg újra.

Hench felkiáltott.

– Á! – két szőrös kezét kitérte, majd ökölbe szorította, és keményen belevágott a semmibe.

A vöröshajú ütése Hench fejét a közepén találta. A lány megint visított, és egy pohár italt zúdított a barátja arcába. Nem tudom, a jó alkalmat ragadta-e meg, vagy valóban csak tévedésből tette.

Hench, az arcába csepegő italtól félig vakon, megbotlott, tántorogva átrohant a szobán, bármely pillanatban orra bukhatott volna. Az ágy vetetlen és rendetlen volt. Hench féltérddel az ágyra dőlt, és kezét a párna alá süllyesztette.

Megszólaltam.

– Vigyázzon, pisztoly.

– Azt is el tudom hallgattatni – mondta a vöröshajú a foga közt, és immár üres jobbát nyitott mellénye alá csúsztatta.

Hench most térdelt. Aztán féltérdre emelkedett, megfordult, kis, rövid pisztoly volt a jobb kezében. Rábámult, nem is a fogantyújánál fogta, hanem a tenyerébe fektette.

– Dobja el! – mondta a vörös ember halkán, és belépett a szobába.

A szókeség hirtelen a hátára ugrott, hosszú, zöld karját a nyaka köré fonta, és kéjesen sikoltzott. A vörös ember megingott, átkozódott, és a fegyverével hadonászott.

– Kapd el, Del! – sikította a szóke. – Kapd el most!

Hench, egyik kezével az ágyra támaszkodva, egy lábbal a földön, mindkét térdét behajlítva állt, jobb kezében a laposan a tenyerére fektetett, fekete pisztollyal. Szeme rámeredt, lassan felállt, és mély hangon felmordult.

– Ez nem az én pisztolyom.

Megszabadítottam a vörös embert a pisztolytól, amelyre immár nem volt szüksége, mögéje léptem, hagytam, hadd rázza le a szókeséget a hátáról, ahogy tudja. Lent a folyosón ajtó csapódott, és lépések közeledtek.

A másiknak azt mondtam:

– Dobja el, Hench.

Felnézett rám, meglepett, sötét szeme egyszeriben józan lett.

– Ez nem az én pisztolyom – mondta, laposan előrenyújtva a fegyvert. – Az enyém egy 32-es Colt, egy hasas pisztoly.

Kivettem a kezéből a fegyvert. Nem próbált megakadályozni. Leült az ágyra, lassan dörzsölte a fejét, és nehéz gondolatokkal küszködve ráncolta a homlokát.

– Hol a fenében... – hangja elhalt, megrázta a fejét és nyöszörgött.

Megszagoltam a pisztolyt. Ezt bizony nemrég elsütötték. Kinyitottam a golyótárat, és az oldalán levő kis lyukon keresztül megszámláltam a golyókat. Hat volt benne. Egy a csőben, az hét. A pisztoly 32-es automata Colt volt, 8 lövetű. Nemrég lőttek vele. Ha nem töltötték meg újra, egy lövést adtak le belőle.

A vörös ember már lerázta a hátáról a szókeséget. A nőt egy székbe dobta, és éppen egy karmolás nyomait törülgette az arcáról. Zöld szeme baljóslatúan csillogott.

– Jó lesz rendőrt hívni – mondtam. – Ezt a pisztolyt elsütötte valaki, és itt az ideje, hogy megtudják, halott ember van a szemben levő lakásban.

Hench bután nézett rám, és nyugodt, értelmes hangon mondta:

– Testvér, ez egyszerűen nem az én fegyverem.

A szókeség kissé színpadias modorban zokogott, nyitott szájában jól látszottak a nyomortól vásott fogai. A vörös ember csendesen kiment a szobából.

TIZEDIK FEJEZET

– Torkon lőtték egy közepes kaliberű, hangtompítós pisztollyal – mondta Jesse Breeze nyomozó hadnagy. – Ilyesszerű pisztollyal és a bele való golyóval. – Kezén táncoltatta a pisztolyt, amiről Hench azt állította, nem az övé. – A golyó felfelé irányult, és feltehetően a koponya hátsó részét érte. Még benne van a fejében. Körülbelül két órája halt meg ez az ember. A kéz és az arc hideg, de a test még meleg. Még nem merev. Mielőtt lelőtték, valami keménnyel fejbe vágták. Valószínűleg a pisztoly agyával. Mond ez nektek valamit, fiúk, lányok?

Az újság, amin ült, zörgött. Levette a kalapját, és megtörölte az arcát meg majdnem kopasz feje tetejét. A koponyáját övező keskeny, világos színű hajsáv nedves és sötét volt az izzadságtól. Újra feltette a kalapját, egy lapos panamát, amelyet a nap barnára sütött már. Nem idei kalap volt, sőt feltehetően nem is tavalyi.

Breeze magas férfi volt, kicsit pocakos. Barna-fehér cipőt, lötyögő zoknit, feketével keskenyen csíkozott fehér nadrágot viselt, nyitott inget, amely néhány világos szőrszálra engedett betekintést a mellkas felső részén, meg durva szövésű, égszínkék sportzakót, mely vállban nem is volt bővebb, mint egy két kocsira való garázs. Mintegy ötvenéves lehetett. Az egyetlen, ami nagyon is detektívre emlékeztetett rajta, kiálló, sápadtkék szemének nyugodt, rezdüléstelen, rendületlen pillantása volt. Nem szánta ezt a pillantást gorombának, de mindenki annak tartotta, a detektíveket kivéve. A szeme alatt, végig az arcán és az orra nyergén, széles szeplőcsík húzódott, mint az aknamező a hadászati térképen.

Hench lakásán ültünk. Az ajtót becsukták. Henchen már ing volt, révetegen kötötte a nyakkendőjét, tompa, reszkető ujjakkal. A lány az ágyon feküdt. Feje köré zöld, sálszerű micsodát kötött, mellette pénztárca, lábára rövid mókusbundát terített. A szája kissé nyitva, arca feszült és ijedt. Hench rekedten szólalt meg.

– Ha az az elgondolás, hogy a tagot a párna alatt talált pisztollyal lőtték le, rendben van. Lehet, hogy igaz. Nem az én pisztolyom, és nem tudok olyat kitalálni, fiúk, amivel rávesztek arra, hogy azt mondjam, az enyém.

– Tegyük fel, hogy így van – mondta Breeze. – Akkor mi a helyzet? Valaki elemelte a maga pisztolyát, és itthagya cserében ezt. Mikor? Hogyan? És milyen volt a maga pisztolya?

– Fél négy körül elmentünk valamit enni a sarki falatozóba – kezdte Hench. – Ezt ellenőrizheti. Nyilván nem zártuk be az ajtót. Kicsit iddógáltunk. Azt hiszem, elég zajosak voltunk. A rádióban a baseballmeccset közvetítették. Azt hiszem, elzártuk, mikor elmentünk. Nem vagyok benne biztos. Te emlékszel rá? – Ránézett az ágyon fekvő, sápadt, csendes lányra. – Emlékszel, édes?

A lány nem nézett rá, nem is válaszolt.

– Be van rezelve – mondta Hench. – Volt egy pisztolyom, 32-es Colt, ugyanaz a kaliber, mint ez, de hasas fegyver. Egy Morris nevű zsidó adta nekem vagy három évvel ezelőtt. Együtt dolgoztunk egy bárban. Nincs engedélyem, de nem is hordtam magammal a fegyvert.

Mire Breeze:

– Beszszelni, ahogy ti csináltátok, és a párna alatt fegyvert tartani, az előbb-utóbb arra vezet, hogy valakit lelőnek. Ezt tudhattátok volna.

– Frászt, még csak nem is ismertük a palit. – Már megkötötte a nyakkendőjét, de nagyon rosszul. Teljesen józan volt és nagyon erőtlen. Felállt, felemelte az ágy végénél heverő kabátját, felvette, újra leült. Láttam, remeg az ujjá, amikor rágyújt. – Nem tudjuk a nevét. Nem tudunk róla semmit. Tán kétszer-háromszor láttam a folyosón, de nem is beszéltem vele. Azt hiszem, erről a pasasról van szó. De biztos nem vagyok benne.

– Azt a fickót lőtték le, aki itt lakott – mondta Breeze. – De nézzük csak: a baseballmeccset, ugye, a stúdióból adták, hanglemezről?

– Háromkor szokták kezdeni – magyarázta Hench. – Háromtól mondjuk 4.30-ig tart, néha tovább. Mi körülbelül a harmad második felében mentünk el. Körülbelül másfél-két játszma idejéig lehattunk távol. Húsz-harminc percig, nem tovább.

– Azt hiszem, éppen akkor lőhettek le, amikor maguk elindultak – vélekedett Breeze. – A rádió elnyomhatta a lövés zaját, szinte teljesen. Biztosan nem zárták be az ajtót. Talán be se csukták.

– Lehet – hagyta rá Hench fáradtan. – Emlékszel, szívem?

Az ágyon fekvő lány megint csak hallgatott, rá sem nézett a kérdezőre.

Breeze folytatta:

– Maguk nyitva hagyták az ajtót, vagy nem zárták kulcsra. A gyilkos hallotta, hogy elmentek. El akarván rejteni a fegyverét, bement a lakásukba, látta, hogy nyitva az ágy, odament, és a párna alá csúsztotta a pisztolyát. Képzeld el a meglepetését, mikor ott talál egy másik pisztolyt. Mit tehetett egyebet, magával vitte. De ha el akarta rejteni a pisztolyát, miért nem a gyilkosság színhelyén? Miért kockáztatta, hogy ezért bemenjen egy másik lakásba? Minek ez a hókuszpókusz?

Az ablak mellett ültem, a dívány sarkán. Én is hozzátettem a magam bölcsességét.

– Tegyük fel, hogy kizárta magát Phillips lakásából, még mielőtt a fegyver elrejtésére gondolt volna. Tegyük fel, hogy mikor magához tért a gyilkosság bódulatából, már a folyosón találta magát, kezében a pisztollyal. Gyorsan el akarta dugni. Ha akkor Hench ajtaja nyitva volt, és ő hallotta, hogy ők éppen távoznak a folyosón...

Breeze rövid pillantást vetett rám és morgott.

– Nem állítom, hogy nem így volt. Csak gondolkodom. – Figyelmét újra Hench felé fordította. – Nos hát, ha kiderül, hogy ezzel a fegyverrel ölték meg Ansont, meg kell próbálnunk megkeresni a *maga* fegyverét. Míg ezt tesszük, kéznél kell

tartanunk magát és az ifjú hölgyet. Gondolom, ez érthető?

– Nincs magának olyan hekusa, aki ki tudja verni belőlem, hogy mást mondjak.

– Mindig meg kell próbálni – mondta Breeze szelíden. – Mindjárt el is kezdhethük.

Felállt, megfordult, és a földre söpörte a székről a gyűrött újságpapírt. Az ajtóhoz ment, megfordult, és onnan nézte az ágyon fekvő lányt. – Rendben vagy, húgom, vagy talán, hívjak ápolónót?

A lány az ágyon nem felelt.

Hench:

– Innom kéne. Nagyon kéne.

– Amíg itt vagyok, addig nem – ezzel Breeze kiment.

Hench végigment a szobán, szájába vette egy üveg nyakát, és nagyot húzott belőle. Leeresztette az üveget, megnézte, mi maradt benne, és odament a lányhoz. Meglökte a vállát.

– Ébredj és igyál – morogta neki.

A lány a mennyezetet bámulta. Nem felelt, nem mutatta, hogy hallotta-e, amit mondtak neki.

– Hagyja békében – mondtam. – Sokkot kapott.

Hench befejezte, ami még az üvegben volt, gondosan letette az üres üveget, megint a lányt nézte, aztán hátat fordított neki, és a padlóra bámulva a homlokát ráncolta.

– Szent isten, bárcsak jobban emlékeznék – szólt a fogai közt.

Breeze visszatért egy fiatal, üde arcú, civil detektívvel.

– Ez Spangler hadnagy. Ő kíséri le magukat. Indulunk, he?

Hench visszament az ágyhoz, és megrázta a lány vállát.

– Kelj fel, baba. Mennünk kell.

A lány elfordította a szemét, anélkül hogy a fejét is megmozdította volna, és lassan ránézett. Felemelte a vállát az ágyról, egyik kezét maga alá tette, oldalra lendítette a lábát, felállt, és a jobb lábával dobogott, mintha elzsibbadt volna.

– Borzasztó ez, gyerek, de tudod, hogy engednünk kell – mondta Hench.

A lány a szájához tette az egyik kezét, kisujja percét rágcsálta, és üres tekintettel meredt a férfira. Aztán hirtelen kilendítette a kezét, és teljes erejéből képen teremtette. Majd félig futva, elhagyta a szobát.

Henchnek arcizma sem rándult egy hosszú percig. Kint férfiak beszédének zavaros zaja hallatszott. Lentről, az utcáról, kocsik hangzavara hatolt fel. Hench megrántotta, majd hátravetette súlyos vállát, lassan végig járatatta tekintetét a szobán, mintha nem remélné, hogy egyhamar vagy valaha is viszontlátja. Aztán kiment a fiatal, üde arcú detektív előtt.

Az is kiment. Az ajtó becsukódott utánuk. A külső hangzavar kicsit tompult. Breeze és én ott ültünk, és meredten bámultunk egymásra.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Egy idő múlva Breeze megunt, hogy engem nézzen, és előásott egy szivart a zsebéből. Zsebkésével felhasította a celofán szalagot, levágta a szivar végét, és gondosan meggyújtotta, ide-oda forgatva a lángban. Majd távolabb tartotta az égő gyufát, szeme a semmibe révedt, és szippantott egyet, hogy meggyőződjék, úgy szelel-e a szivar, ahogy ő szereti.

Végül nagyon lassan eloltotta a gyufát, és letette a nyitott ablak párkányára. Aztán megint engem nézett.

– Maga meg én – mondta – jól kijövünk egymással.

– Nagyszerű – feleltem.

– Maga nem hisz ebben. Pedig így van. Nem mintha hirtelen megkedveltem volna magát. Ez a munkamódszerem. Minden legyen világos. Mindennek legyen értelme. Minden legyen nyugodt. Nem mint ez a hölgyike. Olyan nő, aki egész életében csak a bajt keresi, és mikor rátalál, azt a tagot hibáztatja, akibe elsőnek beleeresztheti a körmeit.

– A fiú leakasztott neki egypárat – mondtam. – Ez nemigen fokozhatja a nő szerelmét.

– Látom, nagyon ért a nőkhöz – vélekedett Breeze.

– Nem nagyon, de éppen ez a körülmény segítségemre volt eddig a munkámban. Viszont nyitott szemmel járok.

Bólintott, és szivarja végét vizsgálgatta. Elővett a zsebéből egy darab papírt, onnan olvasta: “Delmar B. Hench, 45 éves, csapos, munkanélküli. Maybelle Masters, 26 éves, táncosnő.” Ez minden, amit tudok róluk. Az a gyanúm, nincs is velük kapcsolatban sokkal több tudnivaló.

– Nem gondolja, hogy ő lőtte le Anson?

Breeze kedvetlenül nézett rám.

– Testvér, épp most térek rá erre. – Névjegyet vett ki a zsebéből és felolvasta: “James M. Pollock, a »Bizalom« Biztosítótársaság megbízottja.” Mi a véleménye erről?

– Ebben a környezetben nem helyénvaló, ha az ember a saját névjegyet használja – feleltem. – Anson sem tette.

– Mit kifogásol a környezetben?

– Gyakorlatilag mindent.

– Azt szeretném tudni – szólt Breeze –, mit tud a halott fickóról?

– Már megmondtam.

– Mondja el újra. Annyit beszélnek nekem az emberek, hogy mindent összekeverek.

– Tudom, hogy a névjegyén az áll, hogy a neve George Anson Phillips, és állítólag magándetektív. Ott volt az irodám előtt, mikor ebédelni mentem. Követett a belvárosba, a Hotel Metropol halljába. Én vezettem oda. Beszéltem vele, és elismerte, hogy követett, azt mondta, meg akarta tudni, elég rendes fickó vagyok-e ahhoz, hogy érdemes legyen velem boltot csinálni. Ez persze üres duma. Feltehetően még nem döntötte el, mit csináljon, és várt valamire, ami majd segít neki a döntésben. Van egy megbízása – állította –, de üresjáratba került, és szeretne valakibe megfogódzni, aki kicsit tapasztaltabb, mint ő maga, ha ugyan tapasztalatról egyáltalán beszélni lehet az ő esetében. Nem úgy viselkedett, mint akinek van.

Breeze:

– És kizárólag azért csípte fel magát, mert maga hat évvel ezelőtt valamilyen ügygel foglalkozott Venturában, ahol ő gyakornokoskodott?

Én:

– Ez az én sztorim.

– Nem muszáj kitartani mellette – szólt Breeze nyugodtan. – Bármikor jöhet valami jobbal.

– Elég jó ez – feleltem. – Úgy értem, elég rossz ahhoz, hogy igaz legyen.

Lassan bólintott nagy fejével.

– Mi a véleménye minderről? – kérdezte.

– Tudja Phillips hivatali címét?

Megrázta a fejét. Nem.

– Nekem az a gyanúm, hogy együgyűsége miatt fogadták fel. Megbízták, hogy hamis néven bérelje ki ezt a lakást, és csináljon valamit, amiről aztán kisült, hogy nem fűlik hozzá a foga. Megijedt. Barátra, segísre volt szüksége. Az a tény, hogy oly hosszú idő után, és személyem oly csekély ismeretében, engem választott, arra mutat, hogy nem sok embert ismert a detektív szakmában.

Breeze elővette a zsebkendőjét, és újra megtörölgette a fejét és az arcát.

– De ez még nem magyarázza meg, miért kellett magát követnie, mint egy elveszett kölyökkutyát, ahelyett hogy egyenesen odamenjen az irodája ajtajához és becsöngessen.

– Nem – mondtam –, valóban nem.

– Meg tudja ezt magyarázni?

– Nem. Tulajdonképpen nem.

– Mégis, hogyan próbálná megmagyarázni?

– Már elmondtam az egyetlen általam elképzelhető magyarázatot. Még nem határozott, beszéljen-e velem vagy sem. Várt valamire, ami majd eldönti a dolgot. Én döntöttem el azáltal, hogy megszólítottam.

Breeze: – Ez nagyon egyszerű magyarázat. Búzlik az egyszerűségtől.

– Lehet, hogy igaza van.

– És ennek a szállodai hallban lejátszódott kis beszélgetésnek a következtében, ez

a fickó, akit egyáltalán nem ismert, meghívja a lakására, és odaadja a kulcsát. Mert beszélni akar magával.

– Igen.

– Miért nem beszélt magával akkor?

– Dolgom volt.

– Üzleti ügyben?

Bólintottam.

– Értem. Min dolgozik?

Megráztam a fejem, és nem válaszoltam.

– Gyilkossági ügyről van szó – mondta Breeze. – Meg kell mondania.

Megint megráztam a fejem. Kicsit elpirult.

– Nézze – mondta visszafojtott hangon –, meg kell mondania.

– Sajnálom, Breeze, de ahogy a dolog jelenleg áll, nem vagyok erről meggyőződve.

– Persze azzal tisztában van, hogy mint egyetlen tanút, úgyis kompromittálhatom a dologban – vetette oda.

– Milyen alapon?

– Azon az alapon, hogy maga találta meg a tettest, hogy hamis nevet adott meg az itteni gondnoknak, hogy nem számol be kielégítően a halottal való kapcsolatáról.

Mondom neki:

– Valóban ezt akarja tenni?

Halványan elmosolyodott.

– Ügyvédje van?

– Több ügyvédet is ismerek. De állandó ügyvédem nincs.

– Hány rendőrkapitányt ismer személyesen?

– Egyet sem. Pontosabban, hárommal már beszéltem, de valószínűleg nem emlékeznek rám.

– De hát a polgármesteri hivatalban vagy valahol csak vannak összeköttetései?

– Meséljen nekem róluk – mondtam –, hadd tudjam én is.

– Idefigyelj, pajtás – mondta komolyan –, valahol csak kell lenni barátainak. Ez biztos.

– Van egy jó barátom a seriff hivatalában, de őt inkább kihagynám ebből.

Felhúzta a szemöldökét.

– Miért? Még szüksége lehet barátokra. Egy jó szó valamilyen ismerős főzsaru részéről még jól jöhet.

– Az illető személyes barátom – mondtam. – Nem rántom be. Ha bajba kerülnék, nem használna neki.

– Na és a bűnügyi osztályon?

– Randall ott van. Ha ugyan még mindig a Központi Emberölésin dolgozik. De nem túlságosan kedvel engem.

Breeze sóhajtott, mozgatta a lábfejét, és megzörgette a székről a padlóra sodort újságokat.

– Ez mind igaz vagy csak ravaszkodik? Úgy értem, mindaz, amit a fontos fickókról mond, akiket nem ismer?

– Igaz. De ahogy elmondom, az ravasz.

– Nem nagyon ravasz ezt így kimondani.

– Én azt hiszem, hogy igen.

Nagy, szeplős kezét az arca alsó részéhez szorította. Mikor elvette a kezét, az ujjai kerek, piros foltot hagytak az arcán. Figyeltem, hogyan halványulnak el.

– Miért nem megy haza, és hagyja az embert dolgozni? – kérdezte kedvetlenül.

Felálltam, bólintottam, és az ajtó felé tartottam. Breeze rám szólt.

– Adja meg a lakáscímét.

Megadtam. Felírta.

– Isten vele – búcsúzott szárazon. – Ne hagyja el a várost. Szükségünk lehet a vallomására, talán még ma este.

Kimentem. A lépcsőfordulónál két egyenruhás zsarú állt. A szemben levő ajtó nyitva volt, még mindig vizsgálták az ujjlenyomatokat. Lent még két zsarúval találkoztam, egy-egy állt a folyosó két végén. A vörös hajú gondnokot nem láttam. Elhagytam a házat. Mentőkocsi indult el a járda mellől. Egy csomó ember álldogált az utca mindkét oldalán, de azért kevesebb, mint más kerületekben, hasonló esetben.

Előretörtettem a járdán. Egy férfi a karomba csimpaszkodott.

– Mi a baj, pajtás?

Szó nélkül leráztam, rá se néztem, és mentem a kocsimhoz.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Háromnegyed hét volt, mikor beléptem az irodámba, meggyújtottam a villanyt, és felvettem a földről egy darab papírt. A Zöld Toll Küldönc Szolgálat üzenete volt, miszerint csomagom van náluk, melyet felszólításomra a nap vagy éj bármely órájában leszállítanak a címemre. A cédulát az íróasztalra tettem. Lefejtettem magamról a kabátot, kinyitottam az ablakokat. Az íróasztal legmélyebb fiókjából előhúztam egy fél üveg Old Taylort, és ide-oda görgetve nyelvemen, megittam egy rövid italt. Aztán csak ültem, a hűvös palack nyakát fogva, és azon gondolkoztam, milyen érzés is lehet olyan nyomozónak lenni, aki gyilkossági ügyekkel foglalkozik, hullákat lát, és ez nem is zavarja, nem kényszerül arra, hogy kilincseket dörgölve settenkedjék, sem arra, hogy azon tűnődjék, milyen sokat árulhat el az ügyfél érdeksérelme nélkül, és milyen keveset anélkül, hogy magának túlságosan ártson. Úgy döntöttem, nem nekem való.

Odahúztam a telefont, megnéztem a cédulán levő számot, és felhívtam. Azt mondták, azonnal küldik a csomagot. Mondtam, hogy megvárom.

Kint besötétedett. A forgalom zúgó zaja kicsit elcsendesedett, és a nyitott ablakon behatoló levegő még nem az éjszakai hűvöset lehelte, hanem a nap végének fáradt illatát, mely porból, kipufogógázokból, a forró falakról és a járdákról visszaverődő napsugárból, ezernyi vendéglő távoli ételszagából tevődött össze, és talán az elegáns lakónegyedek Hollywood felett húzódó dombjairól leszálló, egy vadászkutya orrával érezhető enyhe kandúrszagból, amelyet az eukaliptuszfa áraszt, meleg időben.

Ültem és dohányoztam. Tíz perccel később kopogtak, ajtót nyitottam egy egyensapkás fiúnak, aki aláírásom ellenében átadott egy kis, négyzet alakú csomagot. Nem volt nagyobb két és fél hüvelyknél, ha ugyan volt akkora. Adtam a fiúnak tíz centet, és hallgattam, hogy fütyörészve megy a lift felé.

A címkén az én nevem és címem állott, tintával írott, nyomtatott betűkkel, melyek egészen jól utánozták a gépírást, nagyobb és keskenyebb formában, mint a ciceró. Elvágtam a zsineget, amely a címkét a dobozhoz erősítette, és kibontottam a vékony, barna papírt. Belül vékony, olcsó, barna borítású kartonpapír doboz volt, rajta gumibélyegzővel: "Made in Japan." Ilyesféle dobozokba csomagolják japán áruházakban a kis faragott állatokat vagy az apró borostyántárgyakat. A tető mindenhol szorosan ráillett a dobozra. Levettem. Selyempapírt és vattát találtam.

Ezeket széjjelválasztva, egy arany érmét láttam, mintegy fél dollár nagyságú lehetett, és fényesen ragyogott, mintha most jött volna a pénzverdéből.

A felém néző oldalon kiterjesztett szárnyú sas volt, mellkasát egy pajzs képezte, bal szárnyába E. B. monogramot ütöttek. Mindezt gyöngyszerű véset övezte. A

gyöngyözés és az érem sima, nem recézett széle között szöveg:

E PLURIBUS UNUM

Alul a dátum: 1787.

Megfordítottam a tenyeremben az érmét. Nehéz és hideg volt, a tenyeremet nedvesnek éreztem alatta. Az így felém eső oldalon, meredek hegycsúcs mögött, felkelő vagy lenyugvó nap volt látható, azután, kettős, tölgyfalevélszerű kör közepette további latin szöveg: “*Nova Eboraca Columbia Excelsior.*” Ezen az oldalon állt kisméretű nagybetűkkel a Brasher név.

A Brasher Doubloon volt előttem.

Semmi más nem volt a dobozban vagy a papírban, semmi a papíron. A kézzel írt nyomtatott betűk semmit sem mondtak nekem. Nem ismertem senkit, aki ezt az írásmódot alkalmazná.

Félig megtöltöttem egy üres dohányzacskót, az érmét selyempapírba csomagoltam, rácsúsztottam egy gumiszalagot, és benyomkodtam a dohány közé, aztán ismét dohányt tettem föléje. Behúztam a cipzárat, és zsebre vágtam a zacskót. A papírt, spárgát, dobozt és címkét elzártam egy iratszekrénybe, újra leültem, és Elisha Morningstar számát tárcsáztam. A csengő nyolcszor szólta a vonal túlsó végén. Nem vették fel a kagylót. Erre aligha számítottam. Letettem a kagylót. Kerestem Morningstart a telefonkönyvben, és rájöttem, hogy a lakása nem szerepel sem a Los Angeles-i, sem a környékbeli előfizetők között.

Kivettem egy vállszíjat az íróasztalból. Felvettem és belehelyeztem egy 38-as Colt revolvert, kalapot, kabátot vettem, megint becsuktam az ablakot, eltettem a whiskyt, eloltottam a villanyt, és már kinyitottam az ajtó zárját, amikor megszólalt a telefon.

Félelmesen csengett. Nem valóságosan, de bennem ilyen érzést keltett. Ott álltam, keményen és feszülten, szorosan behúzott ajkú szájam félvigyorba torzult. A csukott ablakon túl izzottak a neonfények. A halott levegő nem moccant. Kint csendes volt a folyosó. A csengő csak csöngött a sötétben, kitartóan és erősen.

Visszamentem, az asztalnak támaszkodtam, és felvettem a kagylót. Kattanás és zúgás volt a vonalban, azontúl semmi. Lenyomtam a villát, és ott álltam a sötétben, előretámaszkodva, egyik kezemben a kagyló, a másikkal a villát nyomtam a készüléken. Nem tudtam, mire is várok.

A telefon újra csöngött. Megköszörültem a torkomat, és megint a fülemhez emeltem a kagylót. Hallgattam.

Így voltunk csendben mind a ketten, talán mérföldekre egymástól, mindegyik a telefont fogta, lélegzett, hallgatózott, és nem hallott semmit, még a lélegzést sem.

Aztán, nagyon hosszúnak tűnő idő után, csendes, távoli suttogás hallatszott, egy hang homályosan, hangsúlytalanul ezt mondta:

– Benne van a csőben, Marlowe!

Újra kattánás, a vonal zúgása. Letettem a kagylót, átmentem az irodán és távoztam.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Nyugat felé hajtottam a Sunseten, körülcsalinkáztam néhány háztömböt, anélkül hogy rájöttem volna, követnek-e vagy sem. Aztán leparkoltam egy bisztró előtt, és bementem a telefonfülkébe. Bedobtam az érmét, és a központtól egy pasadenai számot kértem. Megmondta, mennyit kell bedobnom ezért.

Érdes, hideg hang vette fel a kagylót.

– Mrs. Murdock lakása.

– Philip Marlowe beszél. Kérem Mrs. Murdockot.

Azt mondták, várjak. Halk, de igen tiszta hangot hallottam.

– Mr. Marlowe? Mrs. Murdock éppen pihen. Megmondhatná nekem, miről van szó?

– Nem lett volna szabad elmesélnie neki.

– Én... mit... kinek?

– Annak az ütődött fickónak, akinek a zsebkendőjébe törli a könnyeit.

– Hogyan merészel? ...

– Jól van – mondtam. – Most pedig hadd beszéljek Mrs. Murdockkal. Beszélnem kell vele.

– Jó, megpróbálom. – A halk, tiszta hang eltávozott, és sokáig vártam. Bizonyosan fel kellett támogatniuk az öregasszonyt párnáiról, ki kellett rángatniuk a portóisüveget kemény, szürke mancsából, és szája elé kellett tenniük a telefont. Egyszer csak valaki a torkát köszörülte a drót túlsó végén. Úgy hangzott, mint mikor tehervonat halad át az alagúton.

– Mrs. Murdock beszél.

– Felismerné az értéktárgyat, amelyről ma reggel beszéltünk, Mrs. Murdock? Úgy értem, ki tudná választani más hasonlók közül?

– Hát... vannak más hozzá hasonlók?

– Kell lenniük. Tucatjával, százával, tudomásom szerint. Tucatjával mindenesetre. Persze nem tudom, hol találhatók.

Köhögött.

– Tulajdonképpen nem nagyon értek hozzá. Azt hiszem, nem lennék képes felismerni. De az adott esetben...

– Pontosan ide akarok kilyukadni, Mrs. Murdock. Azt hiszem, az azonosítás csak akkor sikerülhet, ha az, ami a szóban forgó tárggyal történt, rekonstruálható. Legalábbis csak akkor lehet meggyőző.

– Igen, én is azt hiszem. Miért? Maga tudja, hol van?

– Morningstar azt állítja, látta. Azt mondja, felajánlották neki eladásra – pontosan úgy, ahogy ön feltételezte. Nem akarta megvenni. Az eladó nem nő volt, mondja. Ez

nem jelent semmit, mert olyan részletes leírást adott az illetőről, hogy vagy kitalálta, vagy egy általa nemcsak felületesen ismert személy leírása volt. Így hát az eladó nő is lehetett.

– Értem. De ez most nem fontos.

– Nem fontos?

– Nem. Van még egyéb mondanivalója?

– Még egy kérdésem van. Ismer egy fiatalos, szőke, George Anson Phillips nevű fickót? Elég nagydarab alak, barna öltönyt visel és sötét zsirardi kalapot, vidám szalaggal. Ma ez volt rajta. Állítólag magándetektív.

– Nem ismerem. Miért kellene ismernem?

– Nem tudom. Valahol belép a képbe. Azt hiszem, ő próbálta eladni azt a cikket. Morningstar megpróbálta felhívni, mikor elmentem tőle. Visszasompolyogtam az irodájába és kihallgattam.

– Mit csinált?

– Sompolyogtam.

– Nagyon kérem, ne szellemeskedjék, Mr. Marlowe. Van még valami?

– Van. Megegyeztem Morningstarral, hogy ezer dollárt fizetek neki, ha visszakapom a... cikket. Azt mondta, meg tudja kapni nyolcszázért.

– És honnan szándékozik a pénzt megszerezni, ha szabad kérdezni?

– Nos hát, csak mondtam. Ez a Morningstar csirkefogó. Ezt a nyelvet érti. Meg aztán, hátha ön meg akarta volna fizetni. Nem akarom rábeszélteni. Bármikor a rendőrséghez fordulhat. De ha bármilyen okból mégsem akarna a rendőrségre menni, ez lehet az egyetlen módja, hogy visszakapja... hogy visszavásárolja.

Feltehetően még egy ideig így folytattam volna, nem is tudva, mit is akarok mondani, ha félbe nem szakít, főkaugatásszerű hangon.

– Minderre már nincs szükség, Mr. Marlowe. Úgy határoztam, abbahagyom az ügyet. Az érmét visszakaptam.

– Tartsa a vonalat egy percig.

Letettem a kagylót a polcra, kinyitottam a fülke ajtaját, kidugtam a fejemet, és megtöltöttem a tüdőmet azzal, amit a bisztróban levegőként használnak. Senki sem törődött velem. Elöl a tulaj halványkék zubbonyban a trafikospultnál beszélgetett. A csapos poharakat mosott a csapnál. Két nadrágos lány a játékautomatával foglalatostkodott. Egy magas, sovány tag, fekete ingben és halványsárga sállal a keretbe rakott képeslapokat forgatta. Nem olyannak látszott, mint akinek revolver lapul a zsebében.

Behúztam a fülke ajtaját, felvettem a kagylót, és azt mondtam:

– Patkány rágta a lábamat. Most már rendben van. Azt mondja tehát, hogy visszakarta. Csak úgy? Hogyan?

– Remélem, nem érzi magát túlságosan csalódottnak – felelte kemény baritonján.

– A körülmények kissé bonyolultak. Lehet, hogy megmagyarázom, lehet, hogy nem.

Holnap reggel felkereshet. Minthogy nem kívánom folytatni a nyomozást, a foglalt fogom tiszteletdíjának tekinteni.

– Hadd lássak csak tisztán – mondtam. – Ön valóban visszakarta az érmét – nemcsak egy ígéretet?

– Persze hogy nem. És kezdek kifáradni, így ha...

– Egy pillanat, Mrs. Murdock. Nem olyan egyszerű a dolog. Történt egy s más.

– Holnap délelőtt majd elmesélheti – válaszolt élesen, és letette a kagylót.

Kilöktem a fülke ajtaját, és dagadt, ügyetlen ujjakkal rágyújtottam. Visszamentem, végig az üzleten. Most egyedül volt a tulaj. Kis késével ceruzát hegyezett, nagyon figyelmesen, homlokát ráncolva.

– Szép hegyes a ceruzája – mondtam neki.

Csodálkozva nézett fel. A játékautomatánál álldogáló lányok felém irányuló pillantása is csodálkozást tükrözött. Átmentem a pult mögötti tükörhöz, és megnéztem magamat. Határozottan meglepettnek néztem ki.

Leültem egy magas székre.

– Egy dupla whiskyt kérek, tisztán.

A csapos csodálkozva nézett.

– Sajnálom, uram, ez nem bár. De vehet egy üveggel az italrészlegnél.

– Így van ez – mondtam. – Illetve így nincs. Sokkot kaptam az előbb. Kicsit kábult vagyok. Adjon egy kávét, gyenge legyen, és egy nagyon vékony sonkás szendvicset, száraz kenyéren. Nem, jobb, ha most nem eszem. A vizionlátásra.

Lekászálódtam a székről, kifelé indultam, a csend mögöttem olyan hangos volt, mint mikor szén gurul le a csúszdán. A fekete inges, sárga sálás ember a New Republic fölött rám bámult.

– Inkább tegye félre ezt a könnyű vackot, és mélyessze a fogát valami komolyabba, például egy képeslapba – mondtam neki barátságosan.

Kimentem. Mögöttem valaki megszólalt.

– Hollywood tele van ilyenekkel.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Felkelt a szél, száraz volt és éles, megrázta a fák koronáját, és a mellékutca ívlámpáit úgy meglendítette, hogy visszfényük lávafolyamnak hatott. Megfordultam a kocsival, és ismét kelet felé indultam.

A zálogház a Santa Monicán volt, Wilcox közelében. Csendes, régimódi hely maradt ez, az idő csapkodó hullámainak sodrában. A kirakatban minden megtalálható volt, amit csak el lehet képzelni: vékony fadobozban elhelyezett tiszavirág-sorozattól a hordozható orgonáig, az összehajtható gyerekocsitól a négyhüvelykes lencsével felszerelt fényképezőgépig, a fakó bársony tokba elhelyezett gyöngyház lornyontól az egylövetű, 44-es kaliberű Colt puskáig. Az a modell volt, amelyet nyugati biztonsági szervek számára még ma is gyártanak. Ezeket nagyapjuk tanította meg, hogyan kell a tárat megtölteni és a ravaszt hátrahúzni.

Bementem a boltba. A fejem fölött csengő csilingelt, messze hátul valaki krárogott és az orrát fújta, azután lépések közeledtek. Magas, fekete fejedőt viselő öreg zsidó lépett a pult mögé, és szemüvege fölött rám mosolygott.

Elővettem a dohányszelencémet, kivettem belőle a Brasher Doubloont, és letettem a pultra. Az utcai ablak áttetsző üvegből volt, a beáramló fényben szinte mezítelennek éreztem magamat. Nem volt az üzletben sem elrekesztett fülke, sem díszes köpöcsésze, sem magától záródó ajtó.

Az öreg elvette az érmét, és a kezében méregette.

– Arany, ugye? Maga talán aranygyűjtő – mondta kacsintva.

– Huszonöt dollár – feleltem. – Az asszony és a srácok éhesek.

– Aj, ez szörnyű. Arany, azt a súlyán érzem. Tiszta arany, esetleg platina is lehet. – Mellékesen megmérte egy kis kétkarú mérlegen. – Arany – állapította meg. – Tehát tíz dollárt akar?

– Huszonöt dollárt.

– Mit kezdjek vele huszonöt dollárért? Adjam el? Tizenöt dollárnyi aranyérték talán megvan benne. Oké. Tizenöt dollár.

– Van egy jó páncélszekrénye?

– Uram, ebben a szakmában található a legjobb páncélszekrények, amelyeket egyáltalán kapni lehet. Ez ne aggassa. Tizenöt dollár megfelel?

– Állítsa ki a cédulát.

Kiállította, szaporán nyálazva a tollat. Valódi nevemet és címemet adtam meg. Bristol Apartment, 1624. North Bristol Avenue, Hollywood.

– Ilyen kerületben lakik, és tizenöt dollárt vesz kölcsön – szomorodott el az öreg. Letépte a cédula engem illető felét, és kiszámolta a pénzt.

Bementem a sarki bisztróba, vettem egy borítékot, kölcsönkértem egy tollat, és feladtam a zálogcédulát a saját címemre.

Éhes voltam, és tátongó űrt éreztem magamban. Vine-hoz tértem be enni, és utána ismét a belváros felé vettem irányt. A szél egyre erősödött, és szárazabb volt, mint valaha. A kormánykerék mintha mocskos volna az ujjaim alatt, és a bőr az orromban megfeszült és összetapadt.

A magas házakban itt-ott égett a villany. A 9. és a Hill utca sarkán levő zöld és krómszínű ruhaüzlet fényárban úszott. A Belfont Buildingben még világított egy-egy ablak, de nem sok. A liftben ugyanaz az öreg szivar ült az összehajtott zsákdarabon, mereven maga elé nézve, üres tekintettel, csaknem történelemmé váltan.

– Meg tudná-e mondani nekem, hogy hol találhatom meg az épület gondnokát? – kérdeztem tőle.

Lassan megfordította a fejét, és elnézett a vállam mellett. – Azt hallom, *Nú Yorkban* a liftek csak suhannak. Egyszerre mennek harminc emeletet. Gyorslift. *Nú Yorkban* így van.

– A fene vigye *New Yorkot*. Én itt szeretek élni.

– Ügyes embernek kell lennie, aki azokat a fürge babákat kezeli!

– Ne gyerekeskedjék, papa. Azok az ügyesek csak megnyomnak egy gombot, azt mondják: “Jó reggelt, Mr. Kicsoda”, és nézik a szép kilátást a kocsitükrükben. Ha meg ezt az öreg szekrényt nézi, bizony embernek kell lennie a talpán annak, aki ezzel dolgozik. Meg van elégedve?

– Napi tizenkét órát dolgozom. És boldog vagyok, hogy van munkám.

– Vigyázzon, a szakszervezet meg ne hallja.

– Tudja, mit tehet nekem a szakszervezet? – Megráztam a fejem. Megmondta. Aztán lejjebb eresztette a tekintetét, míg csaknem rám nézett. – Nem láttam már magát valahol?

– A gondnokról beszéljen – mondtam szelíden.

– Egy évvel ezelőtt eltört a szemüvege – mesélte az öreg.

Majdnem elröhögtem magam. De meg is tettem.

– Igen. Hol léphetnék vele érintkezésbe ebben az esti órában.

Kicsit egyenesebben nézett rám.

– Ó, a gondnok? Otthon van, nem?

– Bizonyára. Valószínűleg. Vagy moziba ment De hol lakik? Hogy hívják?

– Akar valamit?

– Akarok. – Összeszorítottam az öklöm a zsebemben, nehogy sikoltozni kezdjek.

– Az egyik bérlő címe kell nekem. A bérlő, akinek a lakáscímére szükségem van, nincs benn a telefonkönyvben – mármint a lakása. Úgy értem, ahol lakik, mikor nincs az irodában. Tudja, otthon. – Kivettem a kezem a zsebemből, lassan leírva a levegőbe a betűket: *otthon*.

Az öregember megkérdezte:

– Kicsoda? – Ez annyira egyenes kérdés volt, hogy egészen megrázott.

– Mr. Morningstar.

– Nincs otthon. Még az irodájában van.

– Biztos benne?

– Persze hogy biztos vagyok. Nem nagyon veszem észre az embereket. De ő öreg, mint én magam, és őt észreveszem. Még nem jött le.

Beszálltam a liftbe.

– Nyolcadik.

Bezárta az ajtókat, és felcihelődtünk. Többé nem nézett rám. Mikor a lift megállt, és én kiszálltam, nem szólt, nem is nézett felém. Csak ült ott üres tekintettel, meggörnyedve, a faülőkére helyezett zsákvászonon. Amikor befordultam a folyosó szegletén, még mindig ott ült, kifejezéstelen arccal.

A folyosó végén két ajtó mögött égett a villany. Csak ez a két ajtó volt világos a láthatáron. Megálltam odakint, rágyújtottam és hallgatóztam, de semmiféle tevékenység nesze nem szűrődött ki. Kinyitottam a “Bejárat” feliratú ajtót, és beléptem a keskeny irodába, ahol a letakart írógépasztal állott. A faajtó még mindig félig nyitva volt. Odamentem, megkopogtattam a fát, és így szóltam:

– Mr. Morningstar!

Semmi válasz. Csend. Még lélegzés sem hallatszik. A nyakamon hátul égnek állt a hajam. Az ajtó mögé léptem. A mennyezetvilágítás fénye végigfolyt az ékszerésmérleget fedő üvegen, a régi, fényezett fán, a bőr íróasztalborítás körül, lefelé az íróasztal oldalán, egy szögletes orrú, cúgos, fekete cipőre, meg az abból kilátszó fehér gyapotharisnyára.

A cipő rossz szögben állt, orra a mennyezet sarkára mutatott. A lábszár folytatását eltakarta a nagy páncélszekrény sarka. Mintha sárban lépegettem volna, mikor bementem a szobába.

Hanyatt feküdt. Nagyon magányosan, nagyon holtan.

A kassza ajtaja tárva-nyitva, a kulcsok a belső rekesz zárján csüngtek. Valaki kihúzott egy fémfiókot. Most üres. Egykor pénz lehetett benne.

Mintha egyébként semmi sem változott volna a szobában.

Az öregember zsebeit kiforgatták, de én nem nyúltam hozzá, csak föléje hajoltam, és sötét, ibolyaszínű arcára tettem a kezem fejét. Mintha béka hasához értem volna. A homloka egyik oldaláról, ahol megsebesítették, vér szivárgott. De ez alkalommal nem volt a levegőben puskaporszag, és bőrének ibolyaszíne arra vallott, hogy a szíve mondta fel a szolgálatot, feltehetően az ijedtségtől és a félelemtől. De így is gyilkosság történt.

Égve hagytam a villanyokat, megtörölgettem a kilincseket, lementem a hátsó lépcsőn a hatodik emeletre. Elolvastam sorban a neveket az ajtókon, minden ok nélkül. H. R. Teager Fogtechnikai Laboratórium, L. Pridview hiteles könyvszakértő,

Dalton és Rees gépíró szolgálat, Dr. E. Blaskowitz és a név alatt apró betűkkel: tenyérfő és orvos.

A lift nyekeregve feljött, az öreg nem nézett rám. Az arca olyan üres volt, mint az én agyam.

A sarokról felhívtam a baleseti kórházat, de nem adtam meg nevet.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

A fehér és vörös sakkfigurák készen álltak a játékra, harcias, rendezett és bonyolult képet mutatva, mint minden játék előtt. Este tíz óra volt, otthon voltam a lakásomon. Szájamban pipa, a könyököm mellett egy pohár ital, az agyamban semmi, a két gyilkosságon és a rejtélyen kívül, hogy miként kapta vissza Mrs. Elisabeth Bright Murdock a Brasher Doubloonját, mikor az az én zsebemben volt.

Kinyitottam egy Lipcsében kiadott, fűzött sakkkönyvecskét, kiválasztottam egy harciasnak látszó vezérkezdést, egy fehér parasztot a királynő négyesére toltam, amikor megszólalt az ajtó csengője.

Az asztalhoz léptem, felvettem a 38-as Coltot a tölgyfaasztal lehajtható lapjáról, és az ajtóhoz mentem. A fegyvert a jobb lábam mellett lógtam.

– Ki az?

– Breeze.

Visszamentem az asztalhoz, hogy letegyem a pisztolyt, mielőtt ajtót nyitok. Breeze állt ott. Éppen olyan nagydarab és ugyanolyan rendetlen volt, mint máskor, de egy kicsit fáradtabb. A Spangler nevezetű, üde arcú, fiatal hekus kísérte.

Mintegy bekísértek a szobába, bár ennek látszatát el akarták kerülni, és Spangler becsukta maguk mögött az ajtót. Fényes, fiatal szeme ide-oda ugrált, míg Breeze egy hosszú pillanatig az arcomon nyugtatta öreg és kemény tekintetét. Aztán megkerült, és megállt a kanapé mellett.

– Nézzen körül – mondta a szája sarkából.

Spangler elment az ajtótól, át a szobán, az étkezőfülkéhez, bekukkantott, visszajött, és a hallba ment. A fürdőszobaajtó nyikorgott, léptei eltávolodtak.

Breeze levette a kalapját, és megtörülgette félkopasz koponyáját. A távolban ajtók és szekrények nyíltak, csukódtak. Spangler visszajött.

– Nincs itt senki.

Breeze bólintott és leült, panamakalapját maga mellé tette.

Spangler meglátta az íróasztalon heverő pisztolyt.

– Szabad megnézni? – kérdezte.

– Le vannak izélve mind a ketten – feleltem.

Spangler odament a pisztolyért, és a csőtorkolatot az orrához emelte: szaglászott. Kinyitotta a tölténytárat, egy golyót a csőbe tolt, újból kivette, visszanyomta a tárba. Letette a tölténytárat az asztalra, felemelte a pisztolyt, és úgy tartotta, hogy a fény a nyitott zavarba hatoljon. Míg így tartotta, belenézett a csőbe.

– Egy kis por – mondta. – Nem sok.

– Mit várt? – kérdeztem. – Rubinokat?

Nem méltatott figyelemre, Breeze-re nézett, és így folytatta:

– Úgy vélem, ezt a pisztolyt nem sütötték el az utóbbi huszonnégy órában. Biztos vagyok benne.

Breeze bólintott, az ajkát harapdálta, és szemével az arcomat mérte fel. Spangler szép rendesen összerakta a pisztolyt, majd félretette és leült. Ajkai közé tett egy cigarettát, rágyújtott, és elégedetten fújta a füstöt.

– Tudjuk mi nagyon jól, hogy nem egy hosszú harmincnyolcas volt – mondta. – Az ilyen keresztüllőné a falat. Nem valószínű, hogy a golyó bennemaradna az ember fejében.

– Tulajdonképpen miről beszéltek, fiúk? – kérdeztem.

Mire Breeze:

– Arról, ami a mi szakmánkban szokásos. Gyilkosságról. Foglaljon helyet. Pihenjen. Azt hittem, hangokat hallok itt. Lehet, hogy a szomszéd lakásból jött.

– Lehet – mondtam.

– Magánál mindig pisztoly hever az íróasztalon?

– Kivéve, mikor a párnám alatt van – válaszoltam. – Vagy a karom alatt. Vagy az íróasztal fiókjában. Vagy valahol másutt, ha nem emlékszem, hová is tettem. Világos?

– Nem azért jöttünk, hogy szívóskodjunk, Marlowe.

– Nagyszerű – mondtam. – Maguk kikutatják a lakásomat, és kezelésbe veszik a tulajdonomat képező tárgyakat anélkül, hogy az engedélyemet kérnék. Hogyan viselkednek, amikor durvák? Leütnek, és az arcomba rúgnak?

– A fenét – vigyorgott. Visszavigyorgtam. Mindnyájan vigyorogtunk. Erre Breeze megkérdezte: – Használhatom a telefonját?

Rámutattam. Tárcsázott, és egy Morrison nevű egyénnel beszélt, mondván:

– Breeze, a – megnézte a telefonomra írott számot és beolvasta –, jelen perctől kezdve Marlowe néven. Rendben, öt vagy tíz percen belül, rendben.

Letette a kagylót, és visszament a kanapéhoz.

– Fogadjunk, nem tudja, miért vagyunk itt.

– Mindig várom, hogy a jó barát majd betér – mondtam.

– A gyilkosság nem tréfa, Marlowe.

– Ki mondta, hogy az?

– Mintha maga egy kicsit úgy viselkedne?

– Nem voltam tudatában.

Spanglerre nézett, és vállat vont. Majd a padlót nézte. Aztán felemelte a tekintetét, lassan, mintha súlyos lenne, és megint engem nézett. Most a sakkasztalnál ültem.

– Gyakran sakkozik? – kérdezte a figurákat nézve.

– Nem. Néhanapján eljátszom egy-egy partit, ha gondolkodni akarok.

– Nem két ipse kell a sakkozáshoz?

– Én versenyjátszmákat játszom le, amelyeket leírtak és közzétettek. A sakknak irodalma van. Néhanapján kidolgozok egy-egy problémát. Azok nem is

sakkproblémák, a szó szoros értelmében. De minek is beszélünk a sakkról? Isznak valamit?

– Most nem – mondta Breeze. – Beszéltem magáról Randall-lel. Jól emlékszik magára, egy, valahol a tengerparton történt esetből kifolyólag. – Úgy húzgálta a lábait a szőnyegen, mintha nagyon fáradt lenne. Masszív, öreges arca ráncos és szürke volt a kimerültségtől. – Azt is mondta, hogy maga nem ölne meg senkit, hogy maga végső soron rendes gyerek.

– Szép tőle – mondtam.

– Azt mondja, maga jó kávét főz, reggelenként későn szokott kelni, nagyon szellemesen tud társalogni, és bármit elhihetünk magának, feltéve, ha őt, egymástól független tanú igazolja.

– A fene vigye el.

Breeze úgy bólintott, mintha pontosan azt mondtam volna, amit várt. Nem mosolygott, és nem volt durva, csupán olyan volt, mint egy nagydarab, kemény ember, mikor a munkáját végzi. Spangler hátratámasztotta fejét a székre, szemét félig lehunyta, és cigarettájának füstjébe merült.

– Randall azt mondta, foglalkozzunk magával. Szerinte maga nem annyira ravasz, mint hiszi, de olyan fiú, akivel gyakran történik valami, és az ilyen sokkal több bajt okozhat, mint aki nagyon ravasz. Ezt, mondja, maga megérti. Különben tetszik nekem. Szeretek nyílt lapokkal játszani. Azért mondom el magának.

Azt válaszoltam, hogy ez szép tőle.

Csengett a telefon. Breeze-re néztem, de ő nem mozdult, így a kagylóért nyúltam és felvettem. Női hang volt. Úgy tetszett, mintha ismerném valahonnan, de nem tudtam, hová is tegyem.

– Mr. Philip Marlowe beszél?

– Az.

– Mr. Marlowe, bajban vagyok, nagyon nagy bajban. Sürgősen szeretnék magával beszélni. Mikor találkozhatunk?

– Úgy érti, ma este? – kérdeztem, – Kivel beszélek?

– Gladys Crane vagyok. A Hotel Normandy-ban lakom, Champartban. Mikor tud

...

– Úgy érti, hogy menjek oda ma este? – kérdeztem, miközben megpróbáltam a hangot felismerni.

– Én... – a telefon kattant, a vonal süket volt. Ültem, még tartottam a kagylót, ráncoltam a homlokom. Breeze-re néztem. Arca nem árult el semmiféle érdeklődést.

– Egy lány volt, azt mondja, bajban van – meséltem neki. – A vonal megszakadt. – Lenyomtam a villát, vártam, hogy a készülék újra csenget. A két hekus néma volt és mozdulatlan. Túl néma és túl mozdulatlan.

A csengő újra szólt, felemeltem a villát, és azt mondtam:

– Breeze-zel szeretne beszélni, ugye?

– Igen. – Férfihang volt, kicsit meglepődött.

– Rajta, csak ügyeskedjenek! – Felkeltem, és kimentem a konyhába. Hallottam, hogy Breeze nagyon röviden beszél, aztán a visszahelyezett kagyló zaját.

Elővettem a konyhaszekrényből egy üveg Four Rosét és három poharat. A jég szekrényből jeget és gyömbérsört vettem ki, kevertem három koktélt, bevitettem egy tálcán, és a tálcát letettem a koktélasztalra, a kanapé elé, ahol Breeze ült. Két poharat leemeltem róla, egyet Spanglernek adtam, a másikat meg magammal vittem a székemhez.

Spangler bizonytalanul tartotta a magáét, hüvelykjével és mutatóujjával az alsó ajkát csipkédve, és Breeze-t nézve, vajon ő elfogadja-e az italt.

Breeze nagyon határozottan nézett rám. Aztán sóhajtott. Felvette a poharat, megkóstolta az italt, megint sóhajtott, félig mosolyogva megrázta a fejét, mint az olyan ember, akinek adsz egy pohár italt, amire nagyon vágyik, ami éppen a legjobb, amiből az első korty olyan, mint egy pillantás egy tisztább, naposabb, fényesebb világba.

– Úgy látom, maga gyorsan kapcsol, Mr. Marlowe – mondta, és felszabadultan dőlt hátra a kanapén. – Gondoltam, most már csinálhatnánk egy közös üzletet.

– Nem ilyen módon – feleltem neki.

– Mi? – összehúzta a szemöldökét. Spangler előrehajolt, élénk figyelemmel nézett.

– Felhívatnak engem valami útszéli kurvával, aki leadja a süket dumát, hogy aztán elmondhassák, itt és itt, ekkor és ekkor felismerték a hangomat.

– Gladys Crane-nek hívják a nőt – mondta Breeze.

– Ezt mondta. Sosem hallottam a nevét.

– Oké – mondta Breeze. – Oké! – Szeplős tenyerét felém fordította. – Nem kívánunk illegális eszközökhöz nyúlni. Reméljük, maga sem.

– Mit nem?

– Nem próbál illegális eszközökhöz nyúlni. Mint például minket kijátszani.

– Miért ne játszanám ki magukat, ha kedvem tartja? Nem maguk fizetnek engem.

– Nézze, ne legyen olyan nagyfiú, Marlowe.

– Nem vagyok nagyfiú. Eszembe sem jut. Eléggé ismerem a hekusokat ahhoz, hogy ne szívóskodjam velük. Ki vele, mondja el a magáét, és ne próbáljon ki újabb svindliket, mint az előbbi telefonhívás.

– Gyilkossági ügyben dolgozunk – kezdte Breeze. – Meg kell próbálnunk a lehető legjobban eljárni. Maga találta meg a tetemet. Maga beszélt előzőleg a taggal. Ő hívta meg magát, jöjjön el a lakására. Odaadta magának a kulcsát. Maga azt állította, hogy nem tudja, milyen ügyben akart magával találkozni. Azt hittük, hogy időközben volt ideje gondolkozni, talán eszébe jutott.

– Más szóval, az első alkalommal hazudtam. – mondtam.

Breeze fáradtan mosolygott.

– Biztosan tudja, hogy gyilkossági ügyekben mindig hazudnak.

– A probléma csak az, honnan tudja majd, hogy mikor hagyom abba a hazudozást?

– Ha az, amit mond, kezd világos lenni, meg leszünk elégedve.

Spanglerre néztem. Annyira előrehajolt, hogy majd kiesett a székből. Olyan volt, mint aki ugrásra készül. Nem láttam semmi okot, amiért felugorhatna, így azt gondoltam, bizonyosan izgatott. Megint Breeze-re néztem. Körülbelül annyira volt izgatott, mint egy lyuk a falban. Celofánba csomagolt szivart tartott vastag ujjai között, éppen a celofánt hasogatta a bicskájával. Figyeltem, hogyan szedi le a burkot, vágja le a pengével a szivarvéget, teszi el a kést, előzőleg gondosan letörölve a pengéjét a nadrágján. Figyeltem, hogyan gyújt meg egy fa gyufaszálat, óvatosan a láng körül forgatva a szivart, hogyan tartja a gyufát távolabb a szivartól, anélkül hogy még eloltaná, hogyan szívja a szivart, amíg úgy látja, hogy most már jól ég. Akkor megrázta és eloltotta a gyufát, és letette az összegyűrt celofán mellé, a koktélasztal üveglapjára. Aztán hátratámaszkodott, egyik nadrágszárát felhúzta, és békésen szivarozott. Minden mozdulata pontosan azonos volt azzal, ahogy Hench lakásán rágyújtott, és pontosan azonos azzal, ahogy mindig is cselekedni fog, amikor szivarra gyújt. Ilyen fajta ember volt, és ez tette őt veszélyessé. Nem olyan veszélyessé, mint amilyen egy nagy eszű ember lenne, de sokkal veszélyesebbé, mint az izgulékony fajta Spangler.

– A mai napot megelőzően sosem láttam Phillipset – mondtam. – Nem számítom azt, hogy állítása szerint látott egyszer odafönt Venturában, mert én nem emlékszem rá. Pontosán úgy ismerkedtem meg vele, ahogy elmeséltem. Ő követett, én kapcsolatba léptem vele. Beszélni akart velem, odaadta a kulcsát, elmentem a lakására, használtam a kulcsot, hogy miután kopogásomra nem válaszolt, bemenjek, úgy, ahogy ő meghagyta. Halott volt, mikor beléptem. Kihívták a rendőrséget, és egy sor esemény vagy véletlen következtében, melyekhez semmi közöm, Hench párnája alatt találtak egy pisztolyt. Egy pisztolyt, amit valaki elsütött. Ezt mondtam el magának, és ez igaz.

– Mikor megtalálta őt – mondta Breeze –, maga lement a házgondnokhoz, egy Passmore nevű pasashoz, és rávette, menjen fel magával, anélkül hogy megmondta volna neki, hogy valaki meghalt. Maga hamis névjegyet adott át Passmore-nak, és ékszerekről beszélt.

Bólintottam.

– Olyan emberekkel, mint Passmore, és olyan házakban, amilyen az, jobb, ha óvatos az ember. Engem érdekelt Phillips. Gondoltam, Passmore talán mesél róla valamit, ha nem tudja, hogy már meghalt, amit viszont aligha mond el, ha számít rá, hogy rövidesen rávetik magukat a hekusok. Ennyit erről.

Breeze ivott egy kicsit, húzott egyet a szivarjából, majd így szólt:

– A következőt szeretném tisztán látni. Lehet, hogy minden, amit elmondott, a szigorúan vett igazság, és lehet hogy mégsem mondja meg az igazat. Talán érti, mire gondolok.

– Mint például? – kérdeztem, tökéletesen értve, mire gondol.

Megveregette a térdét, és nyugodtan végignézett, alulról felfelé. Nem ellenségesen, nem is gyanakodva. Csak ahogy egy nyugodt ember munka közben néz.

– Mint például. Maga dolgozik egy ügyön. Mi nem tudjuk, mi az. Phillips megjátszotta a magándetekívét. Dolgozott egy ügyön. Követte magát mindenfelé. Honnan tudhatjuk mi, hacsak maga meg nem mondja, vajon a maga ügye és az ő ügye nem kapcsolódik-e valahol egymáshoz? És ha igen, az ránk tartozik. Igaz?

– Így is fel lehet fogni a dolgot – válaszoltam. – De nemcsak így, és én nem így látom.

– Ne felejtse el, ez gyilkossági ügy, Marlowe.

– Nem felejttem el. De ne felejtse el maga sem, hogy én régen vagyok itt, ebben a városban, több mint tizenöt éve. Sok gyilkossági esettel találkoztam már. Némelyiket kinyomozták, másokat nem lehetett kinyomozni, némelyiket meg lehetett volna fejteni, de nem fejtették meg. És egyet, kettőt vagy hármat rosszul fejtettek meg. Valakit megfizettek, hogy hagyjon a fejére ütni, és valószínű, hogy a rendőrség tudott erről vagy erősen gyanította. És szemet hunyt. De hagyjuk ezt. Megesik, de nem túl gyakran. Gondoljon egy olyan esetre, mint a Cassidy-féle. Gondolom, emlékszik rá?

Breeze az órájára nézett.

– Fáradt vagyok. Hagyjuk a Cassidy-ügyet. Maradjunk csak a Phillips-esetnél.

Megráztam a fejem.

– Rá akarok mutatni valamire, ami fontos. Nézzük csak a Cassidy-esetet. Cassidy nagyon gazdag ember volt, többszörös milliomos. Volt egy felnőtt fia. Egy este kihívták a lakására a hekusokat, akik az ifjú Cassidyt hanyatt fekvő a padlón találták, az arca csupa vér, oldalról hatolt be fejébe a golyó. A titkára ugyancsak a hátán feküdt, az egyik szomszéd fürdőszobában, fejjel a másik fürdőszobaajtó felé, amely a hallba vezetett, bal kezében kiégett cigaretta, rövid csikk, amely megégette a bőrét az ujjai között. A jobb kezénél pisztoly hevert. Fejbe lőtték, nem közvetlen közelből. Sokat ittak előzőleg. Négy óra telt el a halál bekövetkezte óta, és a házi orvos ebből hármat a helyszínen töltött. Nos hát, mit csináltak maguk a Cassidy-esetből?

Breeze sóhajtott.

– Gyilkosság és öngyilkosság italos dáridózás közben. A titkár berúgott, és agyonlőtte az ifjú Cassidyt. Az újságban olvastam vagy hol. Ezt akarja nekem elmondani?

– Az újságban ezt olvasta, de nem így volt. Sőt, mi több, maga tudja, hogy nem így van, és tudta ezt a vizsgálóbíró is. A vizsgálóbíró nyomozó szerveit azonban

órákon belül visszarendelték. Nem volt bírói vizsgálat. De minden bűnügyi riporter a városban és minden hekus az emberölési osztályon tudta, hogy Cassidy volt az, aki lövöldözött, hogy Cassidy volt tökrészeg, hogy a titkár megpróbálta csitítani, de nem tudta, és végül már menekülni próbált, de nem volt elég gyors. Cassidyt lőtték le lőtávolságból, és így ez az öngyilkosságra valló seb, nem a titkáré. A titkár balkezes volt, és a bal kezében cigarettát tartott, mikor lelőtték. Még ha valaki jobbkezes is, nem teszi át a cigarettát a másik a kezébe, hogy lelőjön valakit, miközben szórakozottan cigarettát tart a kezében. Lehet, hogy egyes krimikben így van, de gazdag emberek titkárai nem így cselekszenek. És mit csinált a család és a házi orvos az alatt a négy óra alatt, amíg nem hívták ki a hekusokat? Úgy rendezték el a dolgokat, hogy csak felületes vizsgálatra kerüljön sor. És miért nem vettek ujjlenyomatokat? Mert maguk nem akarták tudni az igazságot. Cassidy túl nagy ember volt. Pedig ez is gyilkossági ügy volt, nemde?

– Mindkét fickó meghalt – mondta Breeze. – Nem mindegy, ki kit lőtt le?

– Az sosem jutott eszébe, hogy Cassidy titkárának lehetett anyja, húga vagy szerelme, esetleg mind a három? Hogy büszkeségük, hitük, szeretetük övezte a gyereket, akit részeges paranoiásként állítottak be, csupán azért, mert a főnöke apjának százmillió dollárja volt?

Breeze lassan felemelte a poharát, lassan kiitta, lassan forgatta a poharat a koktélasztal üvegének a tetején. Spangler mereven ült, csupa fénylő szem, ajkai szétváltak, ahogy mereven mosolygott.

Breeze így szólt:

– Mondja ki a szentenciát.

Folytattam.

– Amíg maguk a saját bőrükben vannak, nincsenek az enyémben. Amíg magukban nem lehet megbízni, hogy mindig és mindenkor, minden időben és minden körülmények között az igazságot keresik, azt meg is találják, és hagyják hullani a cserepeket, amerre épp esnek – amíg ez az idő el nem jön, addig jogom van a saját lelkiismeretemre hallgatnom, és védenem az ügyfelem érdekeit, amennyire csak tudom. Mindaddig, amíg biztos nem vagyok benne, hogy nem ártanak neki többet, mint amennyit az igazságnak használnak. Vagy addig, amíg olyasvalaki elé nem hurcolnak, aki beszédre tud bírni.

– Maga olyannak látszik, mint aki próbálja a lelkiismeretét megnyugtatni – vélekedett Breeze.

– A fenét – mondtam. – Igyunk egyet. Aztán mesélhet a lányról, akivel felhívatott. Vigyorgott.

– Az a hölgy volt az, aki Phillips mellett lakik. Egyik este hallotta, hogy Phillips valakivel beszélt az ajtóban. Napközben színházi jegyszedőnő. Ezért azt gondoltuk, talán nem árt, ha hallja a maga hangját. Ne törődjön vele.

– Miféle hang volt, amit hallott?

- Valami közönséges hang. Azt mondta, nem tetszett neki.
 - Úgy látszik, maga ezért gondolt éppen énrám.
- Felvettem a három poharat, és kivittem a konyhába.

TIZENHATODIK FEJEZET

Mire kiértem, elfelejtettem, melyik pohár kié volt, azért mindegyiket kiöblítettem, eltöröltem, és éppen újabb italok készítésébe fogtam, mikor Spangler kísétált, és megállt pontosan a hátam mögött.

– Ne féljen – mondtam. – Ma este nem használok ciánt.

– Ne legyen túl okos az öreggel – mondta halkán a nyakam hátsó részének. – Többet tud, mint gondolja.

– Kedves magától – feleltem.

– Hallja, szeretnék valamit olvasni arról a Cassidy-ügyről. Érdekesen hangzik. Az én időm előtt lehetett.

– Rég volt – mondtam. – Igaz sem volt talán. Csak vicceltem. – Tálcára raktam a poharakat, bevittem a nappaliba, és szétraktam őket. Az enyémet odavittem a székemhez, a sakkasztal mögé.

– Már megint be akar ugratni – mondtam. – A samesze kioldalog a konyhába, és a maga háta mögött tanácsokat oszt, mennyire vigyázzak a szempontokra, amelyet maga ismer, de én nem tudom, hogy ismeri. Pont erre alkalmas arca van. Barátságos, nyílt és könnyen piruló.

Spangler leült a széke szélére és elpirult. Breeze futólag ránézett, de arca kifejezéstelen maradt.

– Mit tudtak meg Phillipsről? – kérdeztem.

– Igen – felelt Breeze. – Phillips. Nos, George Anson Phillips kicsit szánalmas ember volt. Azt hitte magáról, hogy detektív, de úgy látszik, senki sem akadt, aki osztotta volna ezt a nézetét. Beszéltem a venturái seriffel. Azt mondta, George derék gyerek volt, talán túl derék is ahhoz, hogy jó hekus legyen, még ha lett volna is esze. George elvégezte, amit mondtak neki, és elég tisztességesen, feltéve, ha megmondták, melyik lábával lépjen először, hány lépést tegyen, merre menjen és egyéb apróságokat. De nem sokat fejlődött. Az a fajta hekus volt, aki hajlamos akkor elfogni a csirketolvajt, amikor meglátja, hogy éppen lopja a csirkét, és a fickó menekülés közben elesvén, megüti a fejét egy oszlopban vagy másban, és ezzel kiüti önmagát. Máskülönben nehéz helyzetbe kerülne, és George kénytelen lenne visszamenni az irodába, utasításért. Nos, ez egy bizonyos idő múlva kimerítette a seriffet, és szélnek eresztette George-ot.

Breeze ivott egy kicsit, aztán megvakarta az állát hüvelykujjának lapátszerű körmével.

– Ezután George egy vegyeskereskedésben dolgozott Simiben, egy Sutcliff nevű embernél. Hitelre dolgoztak, minden vevőnek volt egy kis könyve, és George-nak állítólag problémái voltak a könyvekkel. Elfelejtette beírni a dolgokat, vagy rossz

helyre írta. Némelyik vevő kijavította, mások hagyták, hadd felejtse el beírni. Így Sutcliff azt gondolta, George talán jobban beválna máshol, így került Los Angelesbe. Hozzájutott egy kis pénzhez. Nem volt sok, de elég ahhoz, hogy kiváltsa a működési engedélyt, és kibéreljen egy irodát. Jártam nála. Volt egy íróasztalnyi helyisége egy másik taggal közösen, aki saját bevallása szerint karácsonyi lapokat árul. Marsh a neve. Úgy állapodtak meg, hogyha George-hoz ügyfél jön, Marsh elmegy sétálni. Marsh azt mondja, nem tudta, hol lakik George, és hogy nem voltak ügyfelei. Vagyis nem bonyolódott olyan üzleti ügy az irodában, amelyről Marsh tudna. De George közzétett egy hirdetést, és elképzelhető, hogy ügyfélhez jutott. Felteszem, hogy így történt, mert körülbelül egy héttel ezelőtt Marsh cédulát talált az asztalán, mely szerint George vidéken lesz néhány napig. Ekkor hallott róla utoljára. George elment a Court Streetre, Anson néven kivett egy lakást, és lepuffantották. Ez minden amit eddig George-ról megtudtunk. Szomorú eset.

Merev tekintettel nézett rám, minden érdeklődés nélkül, és poharát az ajkához emelte.

– És mi volt a hirdetésben?

Breeze letette a poharát, előkotort egy vékony papírlapot a zsebéből, és letette a koktélasztalra. Odamentem, felvettem és elolvastam. Így szólt:

*Miért a gond? Miért a kétség és zavar?
Miért rágja lelkét a gyanú? Forduljon
megfontolt, gondos, titoktartó és diszkrét
nyomozóhoz.*

George Anson Phillips, Glenview 9521.

Visszatettem az üvegre.

– Semmivel sem rosszabb, mint a többi – vélekedett Breeze. – Aligha kelti azt a benyomást, hogy az autókereskedelem köréből akart ügyfelekre szert tenni.

– A kislány az irodában írta le neki – mondta Spangler. – Azt mondja, alig tudta visszafojtani a nevetését, de George klassznak tartotta. Ez a “Chronicle” Hollywood Boulevard-i irodájában játszódtott le.

– Gyorsan lenyomozta – mondtam.

– Nincs problémánk az információk megszerzésével – közölte Breeze. – Kivéve talán magát illetően.

– És mit tudnak Henchről?

– Henchről semmit. Ő meg a lány egy kis ivászatot rendeztek. Kicsit ittak, kicsit énekeltek, kicsit verekedtek, hallgatták a rádiót, és időnként elmentek valamit enni, amikor éppen eszükbe jutott. Azt hiszem, ez így ment napokig. Szerencse, hogy végét vetettük. A nőnek mindkét szeme bedagadt. A legközelebbi rundban Hench kitörhette volna a nyakát is. A világ tele van olyan csavargókkal, mint Hench – és a nője.

– És mi van a pisztollyal, amiről Hench azt állította, hogy nem az övé?

– Az az a pisztoly, amellyel a gyilkosságot elkövették. A golyó még nincs meg, de a hüvelye igen. George teste alatt volt, és beleillik a pisztolyba. Még lőttünk vele jó néhányat, és összehasonlítottuk a cső és a gyúszeg okozta nyomokat.

– Azt hiszik, hogy valaki Hench párnája alá csempészte ezt a fegyvert?

– Persze. Miért lőtte volna le Hench Phillipset? Nem is ismerte.

– Ezt honnan tudja?

– Tudom – mondta Breeze, kezeit széttárva. – Nézze, vannak dolgok, amelyeket tud az ember, anélkül hogy nyomtatásban látná. És vannak dolgok, amelyeket tud, mert így okszerű, és így kell lennie. Az ember nem lő le valakit úgy, hogy aztán olyan lármát csap, hogy felhívja magára a figyelmet, és közben elrejtí a pisztolyt a saját párnája alatt. A lány egész nap Henchcsel volt. Ha Hench lelőtt volna valakit, neki sejtelve lenne róla. Köpne, ha lenne mit. Mije neki Hench? Egy pali, akivel eljátszik, semmi több. Nézze, felejtse el Henchet. A tag, aki lőtt, hallja a hangos rádiót, és tudja, hogy az elnyomja a lövés zaját. De ennek ellenére leüti Phillipset, bevonszolja a fürdőszobába, és becsukja az ajtót, mielőtt lelövi. Nem részeg. Törődik azzal, amit tesz, és óvatos. Kimegy, becsukja a fürdőszobaajtót, a rádió elhallgat, Hench és a lány elmennek enni. Így történik az ilyesmi.

– Honnan tudja, hogy a rádió elhallgatott?

– Mondták nekem – válaszolta Breeze nyugodtan. – Mások is laknak abban a lebuiban. Vegye úgy, hogy a rádió elhallgatott, és ők elmentek. Nem éppen csendesen. A gyilkos kilép a lakásból, és Hench ajtaja nyitva van. Nyitva kellett lennie, különben nem adott volna tippet Hench ajtaja.

– Bérházakban nem szokás az ajtót nyitva hagyni. Különösen az olyan környéken.

– Részegekkel megesik. A részegek könnyelműek. Az agyuk nem jól kapcsol. És egyszerre csak egyetlen dologra gondolnak. Az ajtó nyitva volt – lehet, hogy csak egy kicsit, de nyitva volt. A gyilkos bement, bedugta a pisztolyát a párna alá, ahol egy másikat is talált. Azt elvitte, hogy Henchet befeketítse.

– A pisztolyt is meg kell találni.

– Hench pisztolyát? Meg fogjuk próbálni, bár Hench azt mondja, nem tudja a számát. Ha megtaláljuk, majd meglátjuk. Kétkedem benne. A birtokunkban levő pisztoly tulajdonosát próbáljuk majd megállapítani, de tudja, hogy vannak ezek a dolgok. Az ember elég messzire eljut, azt hiszi, már feltárul a titok, aztán

elhalványul a nyom, zsákutca. Van még valami, amiről úgy véli, hogy mi tudjuk és a maga dolgát elősegíti?

– Kezdek elfáradni – mondtam. – Nem jól működik a fantáziám.

– Az előbb még remekül működött – szólt Breeze. – A Cassidy-ügyben.

Hallgattam. Újra megtöltöttem a pipámat, de még túl meleg volt ahhoz, hogy rágyújtsak. Letettem az asztal szélére, hogy lehűljön.

– Isten a tanúm – folytatta Breeze lassan –, nem tudok magával zöldágra vergődni. Nem hiszem, hogy tudatosan fedez egy gyilkosságot. És azt sem hiszem, hogy olyan keveset tud minderről, mint ahogy mutatja.

Megint hallgattam.

Breeze előrehajolt, elnyomta a szivarcsikket a hamutartóban, amíg a tüze teljesen ki nem aludt. Kiitta a poharát, feltette a kalapját, és felállt.

– Meddig szándékozik megjátszani a némát? – kérdezte.

– Nem tudom.

– Hadd segítsek magának. Adok magának holnap délig valamivel több, mint tizenkét órát. Előbb úgysem lesz kész a halotti jelentésem. Addig módot adok rá, hogy megbeszélje a dolgot az ügyfelével, és elhatározza magát a nyílt játékra.

– És azután?

– Azután elmegyek a detektívfőnökhöz, és megmondom neki, hogy egy magánnyomozó, Philip Marlowe nevezetű, megtagadja bizonyos információk kiadását, amelyekre egy gyilkosság kivizsgálásához szükségem van. Legalábbis majdnem biztos vagyok benne, hogy ezt teszi. És azután? Azt hiszem, elég gyorsan fogja magát berántani ahhoz, hogy megpörköljék a nadrágja.

– Ó, ó – mondtam. – Átnézte Phillips íróasztalát?

– Hogyne. Nagyon rendes fiatalember volt. Egyáltalán semmi sem volt benne, csak egy kis naplóféle. Ebben is kevés, legfeljebb annyi, hogy a strandra ment vagy elvitt egy lányt a moziba, és az nem melegedett fel kellőképpen. Vagy hogy üldögélt az irodában, és nem jött semmiféle üzlet. Egyszer kicsit megharagudott a mosodára, és teleírt egy oldalt. Többnyire csak három-négy sort írt. Csupán egy dolog különös. Az egész írás mintha nyomtatva lenne.

– Nyomtatva?

– Igen, nyomtatott betűkkel volt írva, de tintával és tollal. Nem azokkal a nagy nyomtatott betűkkel, amelyekkel az emberek álcázni próbálnak dolgokat. Szép, gyorsan rótt, kis nyomtatott betűk, mintha a fickó ily módon éppolyan gyorsan és könnyen tudna írni, mint másképpen.

– Nem így írt a névjegyre, amit nekem adott – mondtam.

Breeze egy percig elgondolkozott ezen. Aztán bólintott.

– Igaz. Lehet, hogy így volt. Nem állt semmilyen név a naplóban elől. Talán a nyomtatott írás csak játék volt, amit saját magával üzött.

– Mint Pepsy gyorsírása.

– Az mi volt?

– Napló, amit egy ember önmaga által kitalált gyorsírással írt, hosszú idővel ezelőtt.

Breeze Spanglerre nézett, aki a széke előtt állt, és az utolsó cseppeket itta ki a pohárból.

– Jobb, ha elhisszük neki – mondta Breeze. – A fickó még belemelegszik egy újabb Cassidy-ügybe.

Spangler letette a poharát, és mindketten az ajtó felé indultak. Ott Breeze topogott, és oldalról rám pillantott. Keze már a kilincsen volt.

– Ismer egy magas szőkét?

– Gondolkoznom kellene – feleltem. – Remélem. Milyen magas?

– Magas. Nem tudom, hogy milyen magas. Kivéve, hogy magas lenne egy taghoz, aki maga is magas. Egy Palermo nevű olasz a Court Street-i ház tulajdonosa. Átmentünk hozzá, felkerestük a temetkezési vállalatánál. Az is az övé. Azt mondja, látott egy magas, szőke nőt kijönni a házból, körülbelül három harminckor. A gondnok, Passmore, senkiről sem tud, akit magas szőkének lehetne nevezni. Az olasz azt mondja, szemrevaló nő volt. Bizonyos jelentőséget tulajdonítok annak, amit mond, mert magáról is jó személyleírást adott. Bemenni nem látta a magas, szőke nőt, csak kijönni. Nadrágot, sportkabátot és kendőt viselt. De a kendő világosszőke haját takart, nem is keveset.

– Nekem ez nem mond semmit – vélekedtem. – De eszembe jut valami egyéb. Felírtam Phillips kocsijának a rendszámát egy boríték hátára. Ez hozzásegítheti magukat az előző címéhez. Hozom is.

Ott álltak, amíg kiszedtem a kabátzsebemből a hálósobában. Átadtam a borítékdarabokat Breeze-nek, ő elolvasta, ami rá volt írva, és begyömöszölte a tárcájába.

– Szóval, csak ez jutott eszébe, mi?

– Így van.

– Jó, jó – mondta. – Jó, jó.

Elindultak a folyosón a lift felé, és rázták a fejüket.

Becsuktam az ajtót, és visszamentem csaknem érintetlen, második pohár italomhoz. Nem volt ereje. Kivitem a konyhába, és felerősítettem az üvegből, aztán ott álltam, kezemben a pohárral, és néztem az ablakon át az eukaliptuszfák kékesfekete, ég felé törő, hajlékony csúcsait. Mintha újra felkelt volna a szél. Nyomta az északi ablakot. A ház falán nehéz, lassú ütések zaja hallatszott, mintha a falban vastag huzallal csapkodnának a bergmanncsőben.

Megkóstoltam az italt, kár volt friss whiskyt önteni belé az előbb. Kiöntöttem a lefolyóba, elővettem egy tiszta poharat, és jeges vizet ittam.

Tizenkét órám van felgöngyölíteni egy olyan ügyet, amelynek a lényege még nem is dereng bennem. Ha nem, úgy fel kell adnom egy ügyfelet, és hagynom, hogy

a hekusok elkezdjék megdolgozni őt és családját. Fogadd fel Marlowe-t, és házad megtelik hekusokkal. Miért gyötrődsz? Miért a kétség és zavar? Miért rágja lelked a gyanú? Fordulj a bandzsa, könnyelmű, lőcslábú, szórakozott nyomozóhoz, Philip Marlowe-hoz. Glenview 7537. Keressen fel, és a város legjobb hekusait fogja megismerni. Nem kell kétségbeesni! Nem kell egyedül lenni! Hívd Marlowe-t, és a furgon menten érted jön.

Ezzel sem mentem semmire. Visszamentem a nappaliba, és meggyújtottam a pipát, amely mostanára már lehűlt a sakkasztal szélén. Lassan szívtam a füstöt, de így is olvadt gumi íze volt. Félretettem a pipát, és álltam a szoba közepén, kitoltam az alsó ajkam, és csattanva visszahúztam a fogamra.

Csengett a telefon. Felvettem a kagylót, és belemordultam.

– Marlowe?

Suttogó, rekedt hang válaszolt. Rekedt, halk suttogás, amelyet már hallottam valamikor.

– Rendben – mondtam. – Ki vele, akárki vagy is. Kinek a zsebébe mélyesztettem megint a kezem?

– Lehet, hogy dörzsölt srác vagy – mondta a rekedt suttogás. – Lehet, hogy jót akarsz magadnak.

– Mennyi jót?

– Mondjuk, ötszáz értékű jót.

– Óriási. Mit kell tennem?

– Tartsd tisztán az orrod – szólt a hang. – Akarsz róla beszélni?

– Hol, mikor, kivel?

– Az Idle Valley Clubban. Mornyval. Bármikor, ha erre jársz.

– Maga kicsoda?

Kis nevetés a vonal túlsó végén.

– Csak Eddie Prue iránt érdeklődjél a kapunál.

A kagylót letették, elhallgatott. Én is letettem.

Majdnem tizenegy harminc volt, mikor kocsimmal kifaroltam a garázsból, és megindultam a Cahuenga Pass felé.

TIZENHETEDIK FEJEZET

A hegyszorostól körülbelül húsz mérföldnyire északra, széles, virágzó mohával szegélyezett bulvár kanyarodott a hegyek lába felé. Öt háztömbnyi volt a hossza, de egyetlen ház sem állott rajta. A végétől aszfaltút kanyargott a hegyek közé. Ez volt Idle Valley.

Az első dombon, a domb gerincén alacsony, fehér, cseréptető épület állott az út mentén. Fedett tornácán reflektorral megvilágított felirat: *Idle Valley Őrs*. Az úton kapu, két szárnya az útszélek felé kitérve, a közepén négyzet alakú, fehér jelzés, amelyen a *stop* felirat foszforeszkáló gombokból volt kirakva. Egy másik reflektor az úttestnek a jelzés előtti részét világította meg.

Megálltam. Egy egyenruhás, csillagokat viselő ember, aki felszíjazott revolvért hordott hajlékony bőrtokban, megnézte a kocsimat, aztán egy oszlopra erősített táblát szemlélt.

Odajött a kocsihoz.

– Jó estét. Nincs feljegyezve a kocsiszáma. Ez magánút. Látogatóba jön?

– A klubba megyek.

– Melyikbe?

– Az Idle Valley Clubba.

– Nyolcvanhét-hetvenhét. Így hívjuk itt. A Mr. Morny clubja.

– Úgy van.

– Gondolom, nem tag.

– Nem.

– Valakinek be kell jelentenie. Valakinek, aki tag, vagy aki helyi lakos. Tudja, ez mind magánkézben van.

– Nem lehet besurranni?

– Nem – mosolygott.

– Nevem Philip Marlowe. Eddie Prue-t keresem.

– Prue-t?

– Morny titkára, azt hiszem.

– Egy pillanat, kérem.

Az épület ajtajához ment, és mondott valamit. Belül egy másik egyenruhás ember bekapcsolta a telexet. Egy kocsimögém állott és dudált. Az őrszobából kihallatszott az írógép kattogása. Az ember, aki velem tárgyalt, ránézett a dudáló kocsira, és befelé intette. Elsiklott mellettem, és elvágatott a sötétségben. Hosszú, nyitott kocsivolt, az elülső ülésen három, kissé ittas hölgy, csupa cigaretta, ívelt szemöldök és szívdöglesztő arckifejezés. A kocsimátrohant a kanyaron és eltűnt.

Az egyenruhás visszajött hozzám, és egyik kezét a kocsimajtajára tette.

– Oké, Mr. Marlowe. Jelentkezzék a klubban a parancsnoknál, legyen szíves. Egy mérföldnyire, jobbra. Van ott egy kivilágított parkoló és a falon a szám. Csak a szám. Nyolcvanhét-hetvenhét. Jelentkezzék az őrszemnél, kérem.

– Ugyan minek? – kérdeztem.

Nagyon nyugodt volt, nagyon udvarias és nagyon határozott.

– Pontosan tudnunk kell, hová megy. Sok féltlenivaló van Idle Valley-ben.

– És mi lenne, ha nem jelentkeznék?

– Maga húzni akar engem – megkeményedett a hangja.

– Nem. Csak tudni akartam.

– Portyázó kocsik indulnak a keresésére.

– Hányan vannak őrségen?

– Bocsánat – mondta. – Körülbelül egy mérföldnyire van innen, jobbra, Mr. Marlowe.

A csípőjén viselt pisztolyra meg az ingére tűzött jelvényre néztem.

– És ezt nevezik demokráciának – jegyeztem meg.

Hátranézett, aztán a földre köpött, és kezét a kocsiajtó párkányára tette.

– Lehet, hogy társaságra akad – mondta. – Ismertem egy pasast, a John Reed Club tagja volt. Odaát volt ez Boyle Heightsben.

– Tovariss – mondtam.

– A forradalmakkal az a baj, hogy nem megfelelő emberek kezébe kerülnek.

– Ez az – mondtam.

– Másrészt, lehet-e valaki rosszabb, mint az a rakás gazdag csaló, aki errefelé lakik?

– Lehet, hogy egy szép napon maga is itt fog lakni.

Megint köpött.

– Nem lalnék én itt, ha évi ötvenezer dollárt kapnék, és selyempizsamában hátatnának, rózsaszín gyöngysorral a nyakamon.

– Semmi esetre sem tehetek magának ilyen ajánlatot.

– Hát csak tegye bármikor. Éjjel vagy nappal. Csak tegye meg az ajánlatot, és majd meglátja, mit felelek.

– Hát akkor most megyek, és jelentkezem az őrszemnél, a klubban – mondtam.

– Mondja meg neki, hogy le van ... – mondta. – És azt is, hogy én mondtam.

– Meglesz – feleltem.

Mögöttem kocsi érkezett és dudált. Elhajtottam. Mozdonyi sötét limuzin fújt le az útról a dudájával. Mikor elhaladt mellettem, olyan zajt csapott, mint a hulló, száraz falevelek.

Erre nem fújt a szél, és a holdfény olyan erős volt a völgyben, hogy a fekete árnyékok olyannak látszottak, mintha vésővel vágták volna ki őket.

A kanyarban az egész völgy kitárult a szemem előtt. Ezer fehér ház szétszórva a dombokon, tízezer kivilágított ablak, fölöttük udvariasan függtek a csillagok,

vigyázva, nehogy túl közel kerüljenek, tekintettel a járőrre.

A klub épületének az útra néző fala fehér volt és üres. Nem volt bejárat, nem volt ablak a földszinten. A számtábla kicsi, de ragyogó, lila neon. 8777. Semmi más. Oldalt ernyős, lefelé világító lámpák alatt egyenletes sorokban álltak a kocsik, a fekete aszfaltba rajzolt keretekben. A fényben tiszta, jól vasalt egyenruhába öltöztetett személyzet járt fel és alá.

Az út az épület mögé kanyarodott, és egy mély, betonozott tornáchoz vezetett. Fölötte üveg- és krómtető, de igen halovány világítás. Kiszálltam a kocsiból, kaptam egy, a rendszámomat feltüntető jegyet, odavittem egy kis asztalhoz, ahol egy egyenruhás férfi ült, és eléje böktem.

– Philip Marlowe – mondtam. – Látogató.

– Köszönöm, Mr. Marlowe. – Felírta a nevet és a számot, visszaadta a jegyet, és felvette a telefont.

Fehér, kétsoros, vászon egyenruhába bújtatott néger tárta ki előttem az ajtót, vállán arany epolett, fején széles aranyszalaggal díszített sapka.

Az előcsarnok olyan volt, mint egy drága kiállítású operettben. Sok fény, csillogás, díszlet, sok ruha, sok hang, csupa sztár a szereposztásban, a történet olyan eredeti, mint egy repedt köröm. A gyönyörű, tompa, közvetett fényben úgy tetszett, hogy a falak a végtelenbe nyúlnak, és elvesznek a lágy, buja csillagok között, amelyek valóban hunyorogtak. Épp hogy át lehetett kelni a szőnyegen, uszonyok nélkül. A háttérben szabadon ívelő lépcsősor, krómozott és fehérre zománcozott folyosó, amely széles, alacsony, szőnyeggel borított lépcsőfokokban emelkedett. A terem bejáratánál egy jól megtermett főpincér álldogált unottan, a nadrágján kéthüvelyknyi szatén lampasz, a karja alatt egy csomó aranyfeliratú étlap. Olyan arca volt, amely udvarias vigyorból szinte egyetlen izom megmozdítása nélkül tud átváltani hideg dühbe.

A bár bejárata balra esett. Félhomályos, csendes helyiség. A bármixer oly halkán mozgott a felhalmozott üvegáru halvány csillogásában, mint egy molylepke a levegőben. Magas, csinos, szőke nő, olyan színű ruhában, mintha tengervizet öntöttek volna le aranyporral, jött ki éppen a női mosdóból, az ajkát rúzsozta, és dudorászva indult az árkádok felé.

Rumbadallam hallatszott az árkádokon túlról, és ő mosolyogva ingatta aranyló fejét a zene ütemére. Alacsony, kövér, vörös arcú és csillogó szemű férfi várta, karján fehér stólával. Vastag ujjaival belemarkolt a nő meztelen karjába, és idétlenül bámult fel rá.

Őszibarackvirág színére emlékeztető kínai pizsamába öltözött ruhatáros lány jött elém, hogy a kalapomat átvegye; tekintetével nemtetszését fejezte ki öltözékem miatt. Szeme titokzatosan csillogott.

A folyosón a dohányárus lány közeledett. Hajában kócsagtoll, testén annyi ruha, amit egy fogpiszkáló mögé még el lehet rejteni, szép lábai közül az egyiket ezüstre,

a másikat aranyra festette. Megvetően nézett bele a világba, mint az olyan hölgy, akinél csak hosszú távra lehet randevút kapni.

Bementem a bárba, és belesüllyedtem egy pehellyel töltött bőr bárszékbe. Halkan csengtek a poharak, lágyan izzott a fény, halk hangon suttogtak szerelemről vagy tíz százalékról, vagy amiről éppen suttogni szoktak ilyen helyen.

Egy magas, jóképű férfi, kitűnően szabott, szürke öltönyben hirtelen felállt egy fal melletti kis asztal mellől, a bárhoz ment, és szidni kezdte az egyik mixert. Percekig szidalmazta hangosan és élesen, vagy kilenc olyan nevet alkalmazva rá, amit általában nem szoktak magas, finom kinézésű, jól szabott, szürke ruhába öltözött urak használni. Mindenki elhallgatott, és a csendben őt nézte. Hangja úgy hatolt át a tompa rumbazenén, mint lapát a havon.

A mixer teljesen mozdulatlanul állt, és az őt szidalmazó embert nézte. Göndör haja, világos, meleg bőre és távolálló, óvatos szeme volt. Nem mozgott, nem beszélt. A magas ember elhallgatott, és elvonult a bárból. Mindenki követte a szemével, csak a mixer nem nézett utána.

A mixer lassan végigment a bárpult mellett, és odajött, ahol én ültem. Nem nézett rám, az arcán csak sápadtság ült. Aztán hozzám fordult, és így szólt:

– Mivel szolgálhatok, uram?

– Egy Eddie Prue nevű egyénnel akarok beszélni.

– Úgy?

– Itt dolgozik – mondtam.

– Itt dolgozik, és mit csinál? – hangja teljesen egyenletes és száraz volt, mint a száraz homok.

– Úgy tudom, ő a főnök jobb keze.

– Ó, Eddie Prue. – Lassan egyik ajkát a másik fölé húzta, és kendőjével kis köröket rajzolt a bárpultra. – Neve?

– Marlowe.

– Marlowe. Iszik valamit, amíg vár?

– Egy martinit kérek.

– Egy martini. Szárazon. Nagyon-nagyon szárazon.

– Oké.

– Kanállal óhajtja fogyasztani, vagy késsel és villával?

– Vágja csíkokba – mondtam. – Majd majszolgom iskolába menet.

– Az olívát stanicliba tegyem?

– Vágja a pofámba, ha úgy tetszik.

– Köszönöm, uram – mondta. – Egy dry martinit.

Három lépést távolodott tőlem, aztán visszajött, áthajolt a bárpulton, és így szólt:

– Rosszul kevertem egy italt. Erről beszélt az az úr.

– Hallottam.

– Úgy beszélt a dolgról velem, ahogy urak szoktak egymás között. Ahogy

nagymenő igazgatók rámutatnak apró tévedéseinkre. Hallotta őt.

- Eegen – hagytam rá, azon elmélkedve, vajon meddig folytatja még.
- Hallatta magát, hallatta magát az az úr. Aztán idejövök magához, és megsértem.
- Értem – mondtam.

Felemelte az egyik ujját, és elgondolkodva nézte.

- Csak úgy. Egy idegent.
- A nagy, barna szemem teszi – nyugtatgattam. – Szelíd a tekintetem.
- Kösz, haverom – mondta csendesen, és elment.

Láttam, ahogy a bár másik végénél telefonál. Aztán láttam, hogy a shakert rázza.

Mire visszajött az italommal, már teljesen rendben volt.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Odavittem a poharamat az egyik fal mellett álló asztalkához, leültem és rágyújtottam. Öt perc telt el. Közben megváltozott a zene üteme, anélkül hogy én észrevettem volna. Egy nő énekelt. Gazdag, valahol a boka körül vibráló, mély, alt hangját kellemes volt hallgatni. A “Sötét szem” című dalt énekelte, a zenekar a háttérben mintha elaludt volna.

Mikor befejezte, erős taps és egy kis fütty hangzott fel.

A szomszéd asztalnál ülő férfi így szólt hölgyéhez:

– Linda Conquest újra a zenekarral dolgozik. Azt mondják, férjhez ment valami gazdag pasadenai pasashoz, de nem vált be a dolog.

– Szép hang – mondta a nő. – Ha valaki szereti a bűgő hangú énekesnőket.

Fel akartam állni, de az asztalomra árnyék esett, és egy férfi állt előttem.

Nagy, hosszú égi meszelő, sebhelyes arc, fagyott halszem, amelynek alvadt írisze a vakok merev pillantásával bámul a semmibe. Annyira magas volt, hogy le kellett hajolnia, hogy az asztalom túlsó oldalán álló szék támlájára tehesse a kezét. Állt, és felmért engem, szó nélkül. Én meg csak ültem, kortyolgattam az italom maradékát, és hallgattam az alt hangot, amelyik már egy újabb dalba kezdett. Úgy látszik, a vendégek szeretik a giccses zenét. Talán mind ki voltak merülve, és távol óhajtottak kerülni mindennapi életük színhelyétől.

– Prue vagyok – suttogetta rekedten a férfi.

– Gondoltam. Maga beszélni akar velem, én beszélni akarok magával és a nővel, aki éppen most énekelt.

– Gyerünk.

A bár hátsó végén volt egy lezárt ajtó. Prue kinyitotta, és kitárta előttem, átmentünk rajta, aztán balra, fel egy sor szőnyeggel borított lépcsőn. Hosszú folyosó, számos zárt ajtóval. A végén fényes csillag, előtte rács. Prue a rácstól nem messze kopogtatott egy ajtón, benyitott, és félreállt, hogy én beléphessek.

Barátságos iroda volt, nem is túl nagy. A balkonajtók előtt beépített, kárpitozott sarokülés állott. Egy fehér szmokingba öltözött férfi állt háttal a szobának, az ablakon kinézve. Ősz hajú. Volt még a szobában egy testes, fekete, krómozott páncélszekrény, néhány irattartó szekrény, állványon nagy földgömb, kis beépített bárszekrény és a szokásos, súlyos, igazgatói íróasztal, a szokásos, magas támlájú, kárpitozott bőrszékek mögötte.

Megnéztem az íróasztal felszerelését. Minden jó minőségű és bronzból készült volt rajta. Bronz lámpa, írőkészlet és ceruzatartótál, bronz szélű, üveg hamutartó, a peremén bronz elefánttal, bronz papírvágókés, bronz termosz a bronz tálcán, bronz sarkok az itatós tartóján. Bronz vázában csaknem bronzszínű szagosbükkönycsokor.

Sok volt a bronzból.

Az ablaknál álló férfi megfordult, és így megállapíthattam, hogy az ötvenes évekhez közeledik, hogy dús, lágy, hamuszürke haja van, csinos arca, amin semmi különös nincs, kivéve egy rövid, ráncos heget a bal orcáján, ami csaknem egy mélyebb gödröcske benyomását keltette. Emlékeztem a gödröcskére. Az embert magát elfelejtettem volna. Emlékeztem, már láttam őt filmen, hosszú idővel ezelőtt, legalább tíz éve már. Nem emlékeztem a filmre, hogy miről szólt, vagy hogy neki mi volt a szerepe benne, de emlékeztem a sötét, komoly, csinos arcra és a ráncos sebhelyre. A haja akkor még barna volt.

Odament az íróasztalához, leült, elővette a papírvágókést, és hegyével a hüvelykujja végét piszkálta. Kifejezéstelenül nézett rám, és így szólt:

– Maga Marlowe?

Bólintottam.

– Üljön le. – Leültem. Eddie Prue is leült egy székre a fal mellett, és hátratámaszkodva, a szék első lábait ingatta.

– Nem kedvelem azokat, akik leselkednek – mondta Morny.

Vállat vontam.

– Sok okból nem kedvelem őket – folytatta. – Nem szerettem soha és semmikor. Nem szeretem, ha zaklatják a barátaimat. Nem szeretem, ha a feleségemre törnek rá.

Hallgattam.

– Nem szeretem, ha kikérdezik a gépkocsivezetőmet, vagy ha kikezdenek a vendégeimmel – mondta.

Hallgattam.

– Röviden, egyszerűen nem szeretem az ilyet.

– Kezdem érteni, mire gondol – mondtam.

Elpirult, és a szeme csillogott.

– Másrészt – beszélt tovább –, e percben éppen szükségem lehet magára. Kifizetődhetik magának, ha velem együtt játszik. Jó tipp lehet. Kifizetődhetik, ha nem dugja be az orrát hívatlanul.

– Miért fizetődhet ki?

– Időt takarít, és óvja egészségét.

– Mintha ezt a lemezt már hallottam volna valahol – mondtam. – Csak a nevét nem tudom már.

Letette a papírvágót, kirántotta az íróasztal egyik ajtaját, és kivett egy metszett üveg demizsont, öntött belőle egy pohárba, megitta, visszatette a dugót a demizsonba és az üveget az íróasztalba.

– Az én szakmában – mondta – a kemény legények tucatját két krajcárért mérik. Akik csak szeretnének azok lenni, azokból tizenkét tucat egy krajcár. Maga csak törődjék a saját dolgával, én törődöm az enyémmel, és nem lesz semmi problémánk. – Rágyújtott. Kicsit reszketett a keze.

Ránéztem a szoba másik oldalán a magas emberre, aki úgy ült ott a falhoz támaszkodva, mint egy fajankó a falusi boltban. Csak ült ott mozdulatlanul, hosszú karja lelógott, ráncos, szürke arca semmit sem fejezett ki.

– Valaki pénzről beszélt – mondtam Mornynak. – Mire volt ez jó? Én tudom, mire megy ki a dolog. Maguk szeretnék magukat meggyőzni arról, hogy ártani tudnak nekem.

– Ha így beszél velem, magára vessen, ha ólomgombokat kap a mellényére.

– Még elgondolni is rossz, szegény öreg Marlowe, ólomgombokkal a mellényén – mondtam.

Eddie Prue a torkát köszörülte, ami hűmmögés is lehetett.

– És ami azt illeti, hogy én törődjem a magam dolgával, és ne törődjem a magáéval – folytattam –, előfordulhat, hogy a maga dolga és az én dolgom egy kicsit összekeveredik. Nem az én hibámból.

– Jobb, ha nem – mondta Morny. – Hogyan? – Gyorsan felemelte a tekintetét, aztán megint lesütötte.

– Nos, például úgy, hogy ez a maga kemény legénye felhív engem telefonon, és megpróbál halálra ijeszteni. És felhív később, este, és öt darab százasról beszél és arról, milyen jó lenne, ha ide kijönnék, és beszélnek magával. És például úgy, hogy ugyanez a kemény legény vagy valaki, aki éppen úgy néz ki, mint ő – ami nem nagyon valószínű –, követ egy brancsbeli fiút, akit történetesen ma délután agyonlőttek a Court Streeten, Bunker Hillen.

Morny kivette a cigarettát a szájából, és éles szemmel, vizsgálódva nézte a szopókát. Minden mozdulatát, minden gesztusát mintha könyvből vágták volna ki.

– Kit lőttek le?

– Egy Phillips nevű fiút, fiatalos, szőke gyerek. Magának aligha tetszene. Kulcslyukakon leselkedett. – Leírtam neki Phillipset.

– Sosem hallottam felőle – állította Morny.

– Aztán például láttak egy magas, szőke nőt, aki nem lakik ott, a házból kijönni, éppen azután, hogy Phillipset megölték.

– Miféle magas, szőke nőt? – Kicsit megváltozott a hangja. Sürgető volt.

– Azt nem tudom. Látták, és a férfi, aki látta, felismerné, ha újra látná. Persze, nem feltétlenül kellett közének lennie Phillipshez.

– Ez az ember, ez a Phillips, magánhekus volt?

Bólintottam.

– Ezt már kétszer mondtam.

– Miért ölték meg és hogyan?

– Leütötték, és lelőtték a lakásán. Nem tudjuk, miért ölték meg. Ha tudnánk, valószínűleg azt is tudnánk, hogy ki ölte meg. Ez ilyen ügy.

– Ki az a “mi”?

– A rendőrség és jómagam. Én találtam rá holtan. Ezért körül kellett nézmem.

Prue nagyon lassan leeresztette a szék elülső lábait a szőnyegre, és rám nézett. Az egészséges félszemében álmos kifejezés ült, nem tetszett nekem.

– A hekusoknak mit mondott? – kérdezte Morny.

– Nagyon keveset. Bevezető megjegyzéseiből arra következtetek, maga tudja, hogy Linda Conquestet keresem. Mrs. Leslie Murdock megbízásából. Megtaláltam. Itt énekel. Nem tudom, miért kellene ezt titkolni? A felesége vagy Mr. Vannier nyugodtan megmondhatták volna nekem. De nem tették.

– Az én feleségem annyit mond el egy szaglászknak, ami még egy szúnyog szemében is elfér.

– Nyilván megvan erre az oka – feleltem. – Habár, ez most nem fontos. Valójában nem nagyon fontos, hogy találkozzam Miss Conquesttel. Mégis szeretnék vele egy kicsit beszélgetni. Ha nincs ellene kifogása.

– És ha lenne? – kérdezte Morny.

– Azt hiszem, mindenképpen szeretnék vele beszélni. – Elővettem a zsebemből egy cigarettát, ujjaim közt morzsoltam, és megcsodáltam Morny vastag; még mindig barna szemöldökét. Szép alakú, elegánsan ívelt szemöldök volt.

Prue kuncogott. Morny ránézett, összeráncolta a szemöldökét, visszanézett rám, arca még mindig szigorú ráncban.

– Azt kérdeztem, mit mondott a hekusoknak – mondta.

– Olyan keveset, amilyen keveset csak tudtam. Ez a Phillips nevű ember megkért, keressem fel. Hagyta sejteni, hogy túlságosan mélyen belekeveredett egy ügybe, ami nem tetszik neki, és segítségre van szüksége. Mire odaértem, halott volt. Ezt mondtam el a rendőrségnek. Nem hitték, hogy ez lenne a teljes történet. Valószínűleg nem is az. Holnap délig adtak időt, hogy kiegészítsem. Megpróbálok tehát kiegészíteni.

– Kár volt idejönni – vélekedett Morny.

– Én úgy emlékszem, hogy engem hívtak ide.

– Visszamehet a fenébe, amikor csak óhajtja – vagy elvégezhet nekem egy kis feladatot – ötszáz dollárért. Akárhogy is, Eddie-t és engem kihagy minden társalgásból, amit a rendőrséggel folytat.

– Milyen természetű dolgról van szó?

– Maga ma reggel nálam járt, a házamban. Kell lennie valamilyen ötletének.

– Válási ügyekkel nem foglalkozom – mondtam.

Elsápadt.

– Szeretem a feleségemet. Csak nyolc hónapja házasodtunk össze. Nem akarok válni. Klassz lány, és általában tudja, hol lakik az isten. De azt hiszem, pillanatnyilag a rossz lapot játssza ki.

– Rosszat, milyen értelemben?

– Nem tudom. Ezt szeretném tudni.

– Beszéljünk világosan – mondtam. – Maga valamilyen feladat elvégzésére vagy

egy elvállalt feladat el nem végzésére akar felfogadni?

Prue megint kuncogott a falnál.

Morny még egy kis brandyt töltött magának, és gyorsan leöntötte a torkán. Arca ismét színes lett. Nem felelt.

– És tisztázzunk még egy dolgot – mondtam. – Maga nem bánja, ha a felesége egy kicsit eljátszadozik, de nem szereti, ha egy Vannier nevezetűvel teszi ezt. Így van?

– Bízom az érzelmeiben – mondta lassan –, de nem bízom az ítéletében. Mondjuk így.

– És azt akarja, hogy tudjak meg valamit erről a Vannier-ról?

– Tudni szeretném, mi a szándéka.

– Ah. Szándékai vannak?

– Azt hiszem, igen. De nem tudom, mit akar.

– Azt hiszi, hogy akar valamit, vagy azt szeretné, hogy akarjon valamit?

Egy pillanatig mereven nézett, aztán kihúzta az íróasztala középső fiókját, benyúlt, és felém lökött egy összehajtott papírlapot. Felvettem, kinyitottam. Egy számlafej indigómásolata volt. “Cal-Western fogászati kellékek R. T.” és a cím. A számla harminc font Kerr-féle crystobolitról, ára: \$ 15,75 és 25 font White-féle albastone-ról, ára: 7,75 + adó, szólt. H. R. Teager, Will Call nevére volt kiállítva, gumibélyegzővel rányomták: Fizetve. Az átvételt aláírásával igazolta: L. G. Vannier.

Letettem az asztalra.

– Ez esett ki a zsebéből egyik este, mikor itt volt. Vagy tíz nappal ezelőtt – mondta Morny. – Eddie rárakta egyik nagy lábát, és Vannier nem vette észre, hogy elejtette.

Ránéztem Prue-ra, aztán Mornyra, aztán a hüvelykujjamra.

– Mit jelentsen ez nekem?

– Azt gondoltam, hogy maga ügyes detektív. Feltettem, hogy majd rájön.

Megint ránéztem a papírra, összehajtottam, és betettem a zsebembe.

– Feltételezem, hogy nem adná ide, ha nem lenne fontos.

Morny a falnál álló fekete, krómozott páncélszekrényhez ment, kinyitotta. Visszajött öt új bankjeggyel, és úgy terítette szét a százasokat a kezében, ahogy a kártyát szokás. Lesimította őket saroktól sarokig, könnyedén megzörgetve, aztán az asztalon keresztül felém lökte.

– Itt az öt darab százasa – mondta. – Távolítsa el Vanniert-t a feleségem életéből, és kap még egyszer ennyit. Nem érdekel, hogyan csinálja, és nem is akarom tudni, hogyan. Csak csinálja meg.

Éhes ujjaim megpiszkálták a ropogós, új bankjegyeket. Aztán félrelöktem őket.

– Akkor fizessen, amikor – és ha – szállítok – mondtam. – A mai napra a fizetségem egy rövid kis interjú lesz Miss Conquesttel.

Morny nem nyúlt a pénzhez. Felemelte a szögletes üveget, és még egyet töltött magának. Ez alkalommal nekem is töltött, és a poharat felém toltta.

– Ami pedig Phillips meggyilkolását illeti – mondtam –, Eddie egy ideig

követgette Phillipset. Megmondaná-e, miért?

– Nem.

– Az ilyen dolgokkal az a baj, hogy máshonnan is jöhet információ. Ha a gyilkosság belekerül az újságba, az ember sosem tudja, mi sül ki belőle. Amennyiben így lesz, engem fognak hibáztatni.

Mereven rám nézett, és így szólt:

– Nem hiszem. Egy kicsit nyers voltam, mikor bejött, de maga egészen jól vette a lapot. Megkockáztatom hát.

– Kösz – feleltem. – Lenne olyan szíves közölni, miért hívatott fel Eddie-vel, és miért akart bejjeszteni?

Lenézett, és az asztalon dobolt.

– Linda régi barátom. Ma délután itt járt a fiatal Murdock, meglátogatta a nejét. Megmondta neki, hogy maga az öreg Murdock hölgynek dolgozik. Linda ezt elmesélte nekem. Nem tudtam, miről van szó. Maga azt mondja, nem vállal válási ügyeket. Így nem lehetséges, hogy az öreg hölgy ilyesféle ügyben fogadta volna fel.

– Az utolsó szavaknál felemelte a tekintetét, és rám bámult.

Én is rábámultam, és vártam.

– Azt hiszem, én egyszerűen egy olyan ember vagyok, aki szereti a barátait – mondta. – És nem akarom, hogy hekusok zaklassák őket.

– Murdock tartozik magának, ugye?

Összeráncolta a homlokát.

– Ilyen dolgokról nem tárgyalok.

Kiitta a poharát, bólintott és felállt.

– Felküldöm Lindát, beszéljen vele. Tegye el a pénzét!

Az ajtóhoz ment, és távozott. Eddie Prue kihámozta hosszú testét a székből, felállt, semmitmondó, halvány, szürke mosolyt irányított felém, és Morny után sétált.

Újabb cigarettára gyújtottam, és még egyszer megnéztem a fogászati cikkek cégének számláját. Valami mocorgott hátul az agyamban, homályosan. Az ablakhoz mentem, álltam, és néztem a völgyet. A dombon egy kocsi kapaszkodott föl egy nagy ház felé, amelynek tornya félig üvegtéglából készült, és kiszüremlett belőle a fény. A kocsi lámpái elhaladtak előtte, és befordultak a garázs felé. A fény kihunytt, és a völgy sötétebbnek tetszett.

Nagyon hűvös volt és nagy csend. A tánczenekar valahol a lábam alatt lehetett. Tompán hangzott, a dallamot nem lehetett felismerni.

Linda Conquest bejött mögöttem a nyitott ajtón, becsukta, megállt, és hideg fényű tekintettel nézett engem.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Olyan volt, mint a fényképen, és mégsem. Megvolt a nagy, hűvös száj, a rövid orr, a nagy, hűvös szem, a középen elválasztott haj, a széles, fehér csík a választéknál. A ruháján fehér kabátot viselt, a gallért felhajtotta. Keze a kabát zsebében, a szájában cigaretta.

Idősebbnek látszott, a szeme keményebbnek, az ajka mintha elfelejtett volna mosolyogni. Amikor énekel, biztosan mosolyog, színpadi műmosollyal. Most, pihenés közben, ajka keskeny, feszült és haragos.

Az íróasztalhoz ment, és lefelé nézett, mintha a bronz tárgyakat számolná. Meglátta a csiszolt italosüveget, kivette a dugót, töltött magának, és csuklója gyors mozdulatával bedobta az italt.

– Maga az a Marlowe nevű ember? – kérdezte, rám pillantva. Csípőjével az asztal végéhez támaszkodott, és keresztbe vetette a lábát.

Megmondtam, hogy én vagyok a Marlowe nevű ember.

– Nagyjából biztos vagyok benne, hogy maga egy csöppet sem fog nekem tetszeni – szólt. – Adja le a számát, és szívódjon fel.

– Az tetszik nekem ezen a helyen, hogy minden olyan tipikusan játszódik le – mondtam. – A kertkapunál zsarú, a házkapun jelzőlámpa, osztályon felüli cigarettás- és ruhatáros lányok, hájas, érzéki pénzember a magas, csinos, unatkozó telefonkönyv-színésznővel; jól öltözött, részeg és rettentő goromba igazgató, amint a mixert szidja; hallgatag pasas a pisztollyal, a bártulajdonos lány, őszülő hajával és színpadi modorával, és most maga – a magas, sötét hajú szépség –, hanyag és gúnyos mosolyával, rekedt hangjával és érdes szókészletével.

– Valóban? – Beillesztett egy cigarettát az ajkai közé, és lassan megszívta. – És mit szól a szellemeskedő hekushoz, a tavalyi vicceivel és a csábos mosolyával?

– És mi jogon beszélek magával egyáltalán?

– Mindjárt megharapom. De voltaképpen mi jogon?

– A megbízóm vissza akarja kapni. Gyorsan. Gyorsan, különben baj lesz.

– Azt hittem... – kezdte el, és elhallgatott.

Figyeltem, hogyan távolítja el arcáról a hirtelen felébredt érdeklődés nyomát, a cigarettával játszadozva, és afölé hajolva.

– Mit akar visszakapni, Mr. Marlowe?

– A Brasher Doubloont.

Rám nézett, bólintott, eszébe jutott – hagyta, hadd lássam, hogy éppen eszébe jut a dolog.

– Ó, a Brasher Doubloont.

– Hát persze, maga teljesen megfeledkezett róla – mondtam.

– No nem. Sokszor láttam. Ő vissza akarja kapni, mondja maga. Úgy érti, hogy ő azt hiszi, én vittem el?

– Eegen. Pontosan.

– Piszkos, vén hazudozó – szólott Linda Conquest.

– Amit valaki gondol, az még nem teszi az illetőt hazuggá – mondtam. – Csak néha téves következtetésekre vezet. Hát nem lopta el?

– Miért venném el az ócska érméjét?

– Nos... sok pénzt ér. Ő azt hiszi, magának szüksége lehetett a pénzre. Gondolom, nem volt magával túl bőkezű.

Visszafojtott, gúnyos nevetés.

– Nem. Mrs. Elisabeth Bright Murdock nem számít túl bőkezűnek.

– Talán maga csak azért lopta el, hogy mondjuk, bosszantsa őt – mondtam reménykedően.

– Talán pofon kellene ütnöm magát. – Elnyomta a cigarettáját Morny bronz aranyhalas hamutartójában, az összetört csikket szórakozottan döfkölte a papírvágókéssel, majd bedobta a papírkosárba.

– Áttérve ennél érdekesebb témára – folytattam –, hajlandó elválni tőle?

– Huszonötezerért boldogan – felelte, rám se nézve.

– Nem szereti a fiút, mi?

– Összetöri a szívemet, Marlowe.

– Ő szerelmes magába. Végül is maga hozzáment.

Lustán rám nézett.

– Jó ember, ne higgye, hogy nem fizettem meg ezért a tévedésért. – Másik cigarettára gyújtott. – De egy lánynak is joga van élni. És ez nem mindig olyan könnyű, mint ahogy látszik. És így a lány is elkövethet hibát, hozzámehet a nem megfelelő fiúhoz, beházasodhat a nem megfelelő családba, keresve valamit, amit ott nem talál meg. Biztonságot vagy mi a csodát.

– De szerelemre ebben az esetben nem volt szükség – mondtam.

– Nem akarok túl cinikus lenni, Marlowe. De meg lenne lepve, ha tudná, hány lány megy férjhez, hogy otthonhoz jusson. Különösen az olyan lányok, akiknek már elfáradtak a karizmaik azoknak az “optimista” tagoknak a távol tartásától, akik a ginlokálokba járnak.

– Magának volt otthona, és otthagya.

– Túl sokba került. Az a portóit beszívó vén boszorkány túl nehézzé tette a dolgot. Hogy tetszik magának mint ügyfél?

– Láttam már rosszabbat is.

Levett egy szál dohányt az ajkáról.

– Láta, hogyan bánik azzal a lánnyal?

– Merle-lel? Észrevettem, hogy szekálja.

– Nemcsak erről van szó. A lányt valami sokk érte, és a vén banya ennek a hatását

használja ki arra, hogy teljesen uralkodjék felette. Társaságban ráüvölt, de kettesben képes a haját simogatni, és a fülébe sugdosni. A gyerek szinte borzad tőle.

– Erről fogalmam sem volt.

– A gyerek szerelmes Leslie-be, de nem tudja. Érzelmileg körülbelül egy tízéves gyermek színvonalán áll. Rövidesen valami furcsa dolog fog ebben a családban történni. Örülök, hogy nem leszek ott.

– Maga okos lány, Linda – mondtam. – Kitartó és bölcs. Felteszem, hogy mikor hozzám, úgy gondolta, sok mindenre ráteheti majd a kezét.

Összecsücsörítette a száját.

– Azt hittem, legalábbis üdülés lesz. Még az sem volt. Az egy ravasz, kegyetlen asszony, Marlowe. Bármit akar magával elvégeztetni, nem arról van szó, amit mond. Valami mást akar. Vigyázzon magára.

– Képes lenne gyilkolni is?

Nevetett.

– Nem viccelek – mondtam. – Pár embert megöltek, és közülük legalább az egyiknek volt valami köze a ritka érmékhez.

– Nem értem – laposan nézett rám. – Úgy érti, meggyilkolták őket?

Bólintottam.

– Elmondta mindezt Mornynak?

– Csak egy esetet említettem.

– És a hekusoknak?

– Csak egyet. Ugyanazt.

Végignézett. Egymásra bámultunk. Kicsit sápadtnak látszott vagy csak fáradtnak. Azt gondoltam, sápadtabb, mint az előbb.

– Mese az egész – mondta a fogai között.

Vigyorogtam és bólintottam. Mintha fellelegzett volna.

– És a Brasher Doubloon? – kérdeztem. – Maga nem vette el. Rendben. És a válással mi van?

– Az nem tartozik magára.

– Igaza van. Hát köszönöm, hogy beszélt velem. Ismer egy Vannier nevű frátert?

– Igen. – Az arcvonásai megkeményedtek. – Nem jól. Lois barátja.

– Nagyon jó barátja.

– Rövidesen kiderülhet, hogy őt is csendesen eltemetik.

– Mintha céloztak volna erre – mondtam. – Valami nem stimmel azzal a fiúval. Valahányszor felvetődik a neve, mindenki megdermed.

Rám meredt, és hallgatott. Azt hittem, valami gondolat motoszkál a fejében, de ha így is volt, nem bújt elő. Csendesen mondta:

– Morny holt biztosan megöli, ha nem lép le Loistról.

– Folytassuk magával. Lois a tűzzel játszik. Mindenki látja.

– Talán Alex az egyetlen, aki nem.

– Mindenesetre Vannier-nak az én dolgomhoz semmi köze. Murdockékkal nem áll összeköttetésben.

Felhúzta a szája sarkát.

– Nem-e? Hadd mondjak el magának valamit. Semmi okom rá, hogy megtegyem. Éppen csak nyílt szívű gyerek vagyok. Vannier jól ismeri Elisabeth Bright Murdockot. Amíg én ott voltam, egyszer sem járt a háznál, de gyakran telefonált. Néhányszor én vettem fel a kagylót. Mindig Merle-t kereste.

– Hát... ez furcsa – mondtam. – Merle?

Lehajolt, hogy elnyomja a cigarettáját. Megint megdöfkölte a csikket, és bedobta a papírkosárba.

– Nagyon fáradt vagyok – mondta egyszerre. – Legyen szíves, menjen el.

Egy pillanatig ott álltam, és kíváncsian néztem őt.

– Jó éjszakát, köszönöm ezt is – mondtam aztán. – Minden jót.

Kimentem, és otthagytam őt, a fehér kabát zsebébe dugott kézzel állva, lehajtott fejjel, a padlóra meredve.

Két óra volt, mire visszaértem Hollywoodba, a kocsit a garázsba tettem, és felmentem a lakásomba. A szél teljesen elállt, de a levegő még mindig száraz és könnyű volt, mint a sivatagban. A lakásban áporodott volt a levegő, és Breeze szivarcsikkje még egy kicsit tovább rontotta ezt az áporodottságot. Kinyitottam az ablakokat, és szellőztettem, amíg levetkőztem, és kiraktam a zsebeim tartalmát.

Előkerült, többek között, a fogászati cikkek cégének számlája. Még mindig úgy festett, mintha H. R. Teager számlája lenne 30 font crystobolitról és 25 font albastone-ról.

Felemeltem a telefonkönyvet, az íróasztalra tettem, és kikerestem Teagert. Aztán világosság derült zavaros képzeteimre. A cég címe Nyugati 9. utca 422 sz. volt, nem más, mint a Belfont Building címe.

H. R. Teager fogászati laboratóriuma volt egyike a hatodik emeleten kifüggesztett neveknek, melyet a Belfont Buildingben láttam, amikor a hátsó lépcsőn mentem le Elisha Morningstar irodájából.

De még a Pinkertonoknak is aludniuk kell, és Marlowe-nak sokkal, sokkal több alvásra volt szüksége, mint Pinkertonnak. Lefeküdtem.

HUSZADIK FEJEZET

Pasadenában pontosan olyan meleg volt, mint előző nap, a nagy, sötétvörös téglaház a Dresden Avenue-n pontosan olyan hűvösnek tetszett, és az oszlopnál várakozó, festett kis néger pontosan olyan szomorúnak. Ugyanaz a pillangó ugyanannál a hortenziabokornál kötött ki – legalábbis úgy tűnt, mintha ugyanaz lenne –, ugyanaz a nehéz, nyári illat töltötte be a reggeli levegőt, és ugyanaz a középkorú, harsány hangú néember nyitott nekem ajtót, amikor csöngettem.

Ugyanazon a folyosón vezetett végig, ugyanabba a napfény nélküli napozóba. Ott ült Mrs. Elisabeth Bright Murdock, ugyanazon a nád sezlonon, és mikor beléptem, éppen egy ujjnyit töltött magának valamiből, ami olyan volt, mint az előző napi portóiboros-üveg, noha annak már valószínűleg csak az unokája volt.

A nő becsukta az ajtót, én leültem, és letettem a kalapomat a földre, pontosan úgy, mint előző nap, Mrs. Murdock ugyanazzal a merev pillantással nézett, majd megszólalt:

– Nos?

– Rosszul állnak a dolgok – feleltem. – Nyomomban a zsaruk.

Annyi izgalmat mutatott, mint egy füstölt marhaoldal.

– Valóban? Azt hittem, jobban érti a dolgát.

Nem vettem tudomást a megjegyzéséről.

– Mikor tegnap reggel elmentem innen, egy férfi kocsin követett. Nem tudom, mit keresett itt, és azt sem, hogyan került ide. Lehet, hogy már ide is követett, de ebben kételkedem. Leráztam, de újra megjelent az irodám előtt. Megint követett, így felkértem, magyarázza meg, miért teszi ezt. Azt mondta, tudja, ki vagyok, és segítségre van szüksége, meg is hívott, jöjsek a lakására Bunker Hillen, és beszéljünk meg a dolgot. Felkerestem, miután Mr. Morningstarral beszéltem, de már halva találtam a fürdőszobája padlóján.

Mrs. Murdock egy kis portóit kortyolt. Talán kicsit reszketett a keze, de a szoba világítása túlságosan homályos volt ahhoz, hogy biztos lehessek benne. Megköszöri a torkát.

– Folytassa.

– Neve George Anson Phillips. Fiatal, szőke, halk szavú fiú volt. Azt állította magáról, hogy magándetektív.

– Sosem hallottam róla – mondta Mrs. Murdock hidegen. – Tudomásom szerint sosem láttam, és nem tudok róla semmit. Azt hitte, én fogadtam fel, hogy magát kövesse?

– Nem tudtam, mit higgyek. Arról beszélt, hogy vessük össze értesüléseinket, és az volt a benyomásom, hogy az ön családja valamelyik tagjának dolgozik. Ezt sem

mondta kifejezetten.

– Nem dolgozott nekünk. E tekintetben megnyugtathatom. – Baritonja határozottan zengett, mint egy kőszikla.

– Nem hiszem, hogy családjáról biztos értesülései vannak, Mrs. Murdock; ebben téved.

– Tudom, hogy kikérdezte a fiamat – utasításom ellenére – mondta hidegen.

– Én nem kérdeztem ki. Ő kérdezett engem. Vagy legalábbis megpróbálta.

– Erről majd később – szólta nyersen. – Mi van azzal az emberrel, akit lelőve talált? Ezzel kapcsolatban van ügye a rendőrséggel?

– Természetesen. Tudni akarják, miért követett engem, min dolgozom, miért beszélt velem, miért kért meg, hogy keressem fel a lakásán, és miért mentem oda. De ez csak az egyik fele a dolognak.

Kiitta a portóit, és újra töltött magának.

– Hogy van az asztmája? – kérdeztem.

– Rosszul. Folytassa.

– Voltam Morningstarnál is. Mondtam már önnek telefonon. Azt állította, nincs a Brasher Doubloon birtokában, de elismerte, hogy felajánlották neki, és meg tudja szerezni. Ahogy mondtam önnek. Akkor ön azt mondta, hogy visszakarta. Így állunk tehát.

Vártam, gondoltam, elmond majd valamit, hogyan kapta vissza az érmét, de ő csak zordan bámult rám borospohara fölött.

– Így, miután bizonyos fokig megállapodtam Mr. Morningstarral, hogy ezer dollárt fizetek az érméért...

– Erre nem volt joga! – ugatta.

Egyetértően bólintottam.

– Talán csak ugrattam ezzel – mondtam. – És tudom, magamat csaptam be. Az után, amit ön a telefonban mondott, mindenképpen megpróbáltam vele érintkezésbe lépni, hogy közöljem, nem lesz üzlet. Lakása száma nincs a telefonkönyvben, csak az irodájáé. Elmentem újra az irodájába. Egészen későre járt már. A liftes azt mondta, Morningstar még ott van az irodában. Hanyatt feküdt a padlón, holtan. Megölte egy ütés, amit a fejére mértek, és nyilvánvalóan az ijedtség. Öreg emberek könnyen halnak meg. Lehet, hogy az ütés nem gyilkos szándékkal történt. Felhívtam a Baleseti Kórházat, de nem mondtam meg a nevemet.

– Ezt bölcsen tette – mondta.

– Valóban? Tapintatos voltam, de bölcsnek nem nevezném magam. Lojális akarok lenni önhöz, Mrs. Murdock. Remélem, érti ezt a maga nyers módján. De néhány óra leforgása alatt két gyilkosság történt, és mind a kettőt én fedeztem fel. És mind a két áldozat – valamilyen vonatkozásban – kapcsolatban volt a maga Brasher Doubloonjával.

– Nem értem. Az a másik, a fiatalabb ember is?

– Igen. Nem megmondtam a telefonon is? Legalábbis úgy emlékszem. – Összehúztam a szemöldököm, gondolkoztam. Tudtam, hogy megmondtam.

– Lehetséges – felelte nyugodtan. – Nem nagyon figyeltem arra, hogy mit mond. Tudja, az érmét már visszaadták. És a maga beszédén részegség érződött.

– Nem voltam részeg. Lehet, hogy egy kicsit sokkos voltam, de részeg nem. Maga nagyon nyugodtan veszi mindezt tudomásul.

– Mit vár tőlem?

Mélyet lélegeztem.

– Egy gyilkossági esetben már belekeveredtem azzal, hogy megtaláltam a tetemet és bejelentettem. Bármely percben belekeveredhetem a másikba is, mert megtaláltam a tetemet, de nem jelentettem be. Ami sokkal súlyosabb rám nézve. Ma délig meg kell mondanom megbízóm nevét.

– Ez a bizalom teljes megszegése lenne – mondta, ízlésem szerint még mindig túl nyugodtan. – Maga ezt nem teszi meg, biztos vagyok ebben.

– Szeretném, ha hagyná azt a rohadt portóit, és erőt venne magán, hogy megértse a helyzetet! – rivalltam rá.

Mintha kicsit meglepődött volna, és eltolta a poharat – vagy négy ujjnyira.

– Ennek a Phillips gyereknek – magyaráztam – magánnyomozói működési engedélye volt. Hogy történetesen miért én találtam rá holtan? Mert követett engem, és én megszólítottam, és ő megkért, jöjjenek el a lakására. De mikor odaértem, már halott volt. A rendőrség tudja mindezt. Még el is hihetik. De nem hiszik, hogy a kapcsolat Phillips és köztem ennyire a véletlen játéka. Azt hiszik, Phillips és köztem mélyebb a kapcsolat, és ragaszkodnak hozzá, hogy megtudják, mit csinállok, kinek dolgozom. Érti ezt?

– Maga majd megtalálja a kivezető utat – mondta. – Természetesen el vagyok rá készülve, hogy ez valamivel több pénzbe kerül majd nekem.

Úgy éreztem, mintha az orromat befognák. A torkom kiszáradt. Levegőre volt szükségem. Mélyet lélegeztem, és még egyszer nekimentem ennek a velem szemben ülő hájtömegnek, aki olyan háborítatlanul nézett rám a vörös szelvényről, mint egy bankelnök, amikor megtagad egy kölcsönt.

– Most magának dolgozom – mondtam –, most, ezen a héten, ma. A jövő héten már valaki másnak, legalábbis remélem. És az azután való héten ismét másnak. Ehhez tűrhető viszonyban kell lennem a rendőrséggel. Nem fontos, hogy szeressenek, de nagyjából biztosnak kell lenniük abban, hogy nem csapom be őket. Tegyük fel, Phillips nem tudott semmit a Brasher Doubloonról. Tegyük fel még azt is, hogy tudott róla, de a halálának nincs hozzá semmi köze. Nekem mégis el kell mondanom a hekusoknak, amit tudok. És nekik ki kell hallgatniuk mindenkit, akire szükség van. Nem tudja ezt megérteni?

– A törvény nem ad magának lehetőséget arra, hogy az ügyfelét megvédje? – förmedt rám. – Ha pedig nem, akkor mire jó, hogy az ember magándetektívet fogad

fel?

Felálltam, körüljártam a széket, és újra leültem. Előrehajoltam, megragadtam a térdkalácsomat, és addig szorítottam, amíg fénylettek az ujjperceim.

– A törvény, bármilyen legyen is, adásvételen alapszik, Mrs. Murdock, mint a legtöbb dolog. Még ha lenne is törvényes jogom arra, hogy befogjam a számat, hogy megtagadjam a nyilatkozattételt, és ez egyszer meg is úsznam, ez a foglalkozásom végét jelentené. Ujjal mutatnának rám mint bajcsinálóra. Előbb-utóbb elkapnának. Az ön ügyét én értékelem, Mrs. Murdock, de nem annyira, hogy elvágjam a saját torkom, és elvérezzek az ölében.

Poharáért nyúlt, és kiürítette.

– Úgy látszik, jól elrontotta ezt az egész ügyet – mondta. – Nem találta meg a menyemet, és nem találta meg a Brasher Doubloont. De talált két hullát, amelyekhez semmi közöm, és szépen elrendezett mindent úgy, hogy el kelljen mondanom a rendőrségnek minden magánjellegű, személyes dolgomat, hogy megvédjem magát a rossz ügykezelése miatt. Így látom a helyzetet. Ha tévedek, kérem, igazítson helyre.

Megint töltött magának bort, túl gyorsan hajtotta fel, és köhögési rohamban tört ki. Reszkető keze meglökte a poharat az asztalon, és a bor kilötyt. Előredobta magát a széken, és az arca bíborvörös lett.

Felugrottam, odamentem, és olyat vágtam húsos hátára, hogy a városháza belerendült volna.

Hosszan, fojtottan nyögött, gyötrelmesen visszafojtotta a lélegzetét, és megszűnt a köhögése. Megnyomtam a diktafonjának egyik gombját, és mikor valaki a fémlapon keresztül hangosan, ércesen válaszolt, így szóltam:

– Hozzon Mrs. Murdocknak egy pohár vizet, gyorsan! – aztán megint elengedtem a gombot.

Leültem, és néztem, hogyan szedi össze magát. Mikor egyenletesen és erőlködés nélkül lélegzett, megszólalt.

– Maga nem erős. Maga csak azt hiszi, hogy erős. Maga túl sokáig élt olyan emberek között, akik tartanak magától. Várjon csak, majd ha a törvény embereivel kerül kapcsolatba. Azok a fiúk professzionisták. Maga csak elkényeztetett amatőr.

Az ajtó kinyílt, és a szobalány jött be egy korsó jeges vízzel és egy pohárral. Az asztalra tette, és kiment.

Töltöttem Mrs. Murdocknak egy pohár vizet, és a kezébe adtam.

– Kortyolja, ne igya. Nem fog magának ízleni, de ártani sem fog.

Kortyolta, majd félig kiitta a poharat, aztán letette, és megtörölte az ajkát.

– Ha elgondolom – mondta recsegő hangon –, hogy a sok facér hekus közül pont arra az emberre kellett akadnom, aki a saját házában erőszakoskodik velem.

– Ezzel sem viszi semmire. Nincs sok időnk. Milyen mesét adunk le a rendőrségnek?

– A rendőrség nem érdekel. Egyáltalán nem. És ha megmondja a nevemet, olybá veszem, mint nagyon súlyos hivatali visszaélést.

Ez visszavezetett oda, ahol elkezdtek.

– Gyilkosság esetén más a helyzet, Mrs. Murdock. Nem játszhatjuk a némát egy gyilkossági ügyben. Meg kell mondanunk nekik, miért fogadott fel engem, és mit kellett tennem. Nem teszik közzé az újságokban, azt sejtethi. Vagyis, nem teszik közzé, ha elhiszik. Bizonyára nem fogják elhinni, hogy azért fogadott fel, hogy nyomozzak Elisha Morningstar után, csak azért, mert felhívta önt, és meg akarta venni az érmét. Talán nem tudják, hogy ön nem adhatta volna el az érmét, ha akarta volna sem, mert esetleg nem gondolnak erre a szempontra. De nem fogják elhinni, hogy csupán egy esetleges vevő tanulmányozására fogadott fel detektívet. Miért is tette volna?

– Ez rám tartozik, nemde?

– Nem. Így nem tudja kijátszani a zsarukat. Ki kell elégíteni őket, azt mutatva, hogy őszinte és nyílt, és nincs semmi rejtegetnivalója. Amíg azt hiszik, hogy valamit titkol, nem szállnak le magáról. Adjon le nekik egy ésszerű és nyilvánvaló történetet, és boldogan távoznak. És a legésszerűbb és legplauzibilisebb történet mindig az igazság. Van valami akadály annak, hogy elmondja?

– Minden lehető akadály megvan – felelte. – De ez, úgy látszik, nem változtat a helyzeten. Meg kell nekik mondania, hogy a menyemet gyanúsítottam azzal, hogy az érmét ellopta, és hogy tévedtem?

– Igen.

– És hogy visszaadták, és mely módon?

– Igen.

– Ez nagyon megalázó helyzetbe hoz engem.

Vállat vontam.

– Maga egy érzéketlen barom – mondta. – Maga egy hideg vérű hal. Maga nem tetszik nekem. Mélyen sajnálom, hogy valaha is találkoztunk.

– Részemről – nyugtattam meg.

Vastag ujjával megnyomott egy gombot, és beleugatott a beszélőbe.

– Merle! Szóljon a fiának, hogy azonnal jöjjön ide. Legjobb lesz, ha maga is bejön velem.

Elengedte a gombot, összenyomta széles ujjait, és keze súlyosan esett a combjára. Fénytelen szeme a mennyezeten csüngött.

Hangja csendes és szomorú volt.

– A fiam vette el az érmét, Mr. Marlowe. A fiam. A saját fiam.

Hallgattam. Ültünk, és egymásra meredtünk. Néhány perc múltán mindketten bejöttek, és ő rájuk förmedt, hogy üljenek le.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Leslie Murdock zöld színű sportöltönyt viselt. A haja nedves volt, mintha éppen zuhanyozott volna. Előregörnyedve ült, nézte a lábán fehér őzbőr cipőjét, forgatta ujján a gyűrűt. Nem volt nála a hosszú, fekete szipkája, és kicsit szerencsétlennek látszott nélküle. Még a bajusza is kicsit jobban lekonyult, mint az én irodámban.

Merle Davis ugyanúgy nézett ki, mint az előző nap. Feltehetően mindig egyforma volt. Bronz-szöke haját szorosán lesimította, kagylókeretes szemüvege nagynak és üresnek hatott, mögötte a szeme bizonytalannak. Ugyanazt az egybe szabott, rövid ujjú vászonruhát viselte és semmi ékszert, még fülbevalót sem.

Az a furcsa érzésem támadt, mintha újra átélnék valamit, ami már megtörtént.

Mrs. Murdock a portóiját szörpölgette, és csendesen így szólt:

– Rendben van, fiam. Beszélj Mr. Marlowenak a Doubloonról. Attól tartok, nem lehet titkunk előtte.

Murdock nyugodtan felnézett rám, aztán megint leeresztette a tekintetét. Szája reszketett. Hangja tompa, színtelen, fáradt volt, mint mikor valaki a lelkiismeretével vívott kimerítő csata után vallomást tesz.

– Ahogy tegnap megmondtam a maga irodájában, sok pénzzel tartozom Mornynak. Tizenkétezer dollárral. Tagadtam, de igaz. Ennyivel tartozom. Nem akartam, hogy anyám megtudja. Erősen szorongatott, hogy fizessek. Azt hiszem, tudtam, hogy végül meg kell mondanom az anyámnak, de elég gyenge voltam, és halogattam. Kivettem az érmét, az ő kulcsait használva, egy délután, mikor aludt, és Merle sem volt itthon. Odaadtam Mornynak, és ő belegyezett, hogy zálogként megőrzi, mert megmagyaráztam neki, hogy semmiképpen sem kaphat érte tizenkétezer dollár körüli összeget, hacsak el nem mondja az érme történetét, és bizonyítani tudja, hogy jogosan van a birtokában.

Abbahagyta a beszédet, és felnézett rám, hogy lássa, hogyan reagálok. Mrs. Murdock szeme az arcomon csüngött, gyakorlatilag kocsányon lógott. A kislány Murdockot nézte, tátott szájjal, arcán fájdalmas kifejezéssel.

Murdock folytatta.

– Morny elismervényt adott nekem, amely szerint az érmét zálogként tartja magánál, és nem értékesíti az én tudtom, illetőleg kérésem nélkül. Valami ilyesmi volt benne. Nem állítom, hogy tudom: szabályszerű volt-e. Mikor ez a Morningstar nevű ember telefonált, és az érme iránt érdeklődött, azonnal gyanút fogtam, hogy Morny vagy megpróbálta eladni, vagy legalábbis gondol az eladásra, és megpróbálja értékelteni valakivel, aki ért a ritka érmékhez. Nagyon aggasztott a dolog.

Rám nézett, és grimaszfelét vágott. Talán olyasvalakinek az arca volt, aki nagyon

fél. Aztán elővette a zsebkendőjét, megtörölte vele a homlokát, majd kezei között tartva ült ott.

– Mikor Merle elmondta nekem, hogy anyám magándetekívét fogadott – Merle-nek nem kellett volna megmondania, de anya megígérte, hogy nem szidja meg érte.
– Az anyjára pillantott. A vén csataló összeszorította az állkapcsát, és mérgesen nézett. A kislány tekintete még mindig a fiú arcán csüggött, és nem nagyon látszott izgulni a szidás miatt. Murdock folytatta. – Biztos – voltam benne, hogy észrevette az érme eltűnését, és emiatt fogadta fel magát. Valójában nem hittem el, hogy Linda megkeresésére akarta igénybe venni. Én mindig tudtam, hol van Linda. Elmentem a maga irodájába, hogy megtudjam, mi van. Nem sokat tudtam meg. Tegnap délután elmentem Mornyhoz, és elmondtam neki a dolgot. Először az arcomba nevetett, de amikor megmagyaráztam neki, hogy még anyám sem adhatná el az érmét Jasper Murdock végrendeletének megszégése nélkül, és hogy feltétlenül a nyakára szabadítja a rendőrséget, ha megmondom neki, hol van az érme, megenyhült. Felkelt, kivette a pánccsaszekrényből az érmét, és szó nélkül átadta nekem. Én visszaadtam a nyugtáját, és ő összetépte. Hazahoztam az érmét, és mindent elmeséltem anyámnak.

Elhallgatott, és újra megtörölte az arcát. A kislány szeme föl-le mozgott, hogy kezének mozdulatát kövesse.

A beállott csendet én törtem meg.

– Morny megfenyegette magát?

Megrázta a fejét.

– Azt mondta, akarja a pénzt, szüksége van rá, és jobb lesz, ha nekilátok és előteremtem. De nem fenyegetett. Igazán nagyon rendes volt. A körülményekhez képest.

– Hol történt ez?

– Az Idle Valley Clubban, az ő magánirodájában.

– Eddie Prue jelen volt?

A kislány elrántotta szemét a fiú arcáról, és rám nézett. Mrs. Murdock rekedten kérdezte:

– Eddie Prue kicsoda?

– Morny testőre – feleltem. – Nem pocsékoltam el *minden időmet* tegnap, Mrs. Murdock. – Várakozóan néztem a fiára.

Beszélt.

– Nem, nem láttam. Látásból ismerem, persze. Csak egyszer kell látni, hogy emlékezzék rá az ember. De tegnap nem volt ott.

– Ez minden? – kérdeztem.

Az anyjára nézett. Az nyersen szólt.

– Ez nem elég?

– Talán – mondtam. – Most hol van az érme?

– Mit gondol, hol lenne? – mérgelődött az asszony.

Majdnem megmondtam, csak hogy ugrassam. De megálltam, hogy el ne szóljam magam.

– Így tehát rendben van minden – mondtam.

– Csókold meg anyádat, fiam – szólt Mrs. Murdock nehézkesen –, és elmehetsz.

A fiú kötelességtudóan felkelt, odament az anyjához, és megcsókolta a homlokát. Az megveregette a fia kezét, aki lehajtott fővel ment az ajtóhoz, és csendesen csukta be maga után. Odaszóltam Merle-nek.

– Azt hiszem, jó lenne, ha lediktáltatná velem pontosan úgy, ahogy most elmondta, és aláíratná.

Meglepetten nézett rám. Az öregasszony rám förmedt.

– Szó sincs róla. Menjen vissza, és végezze a dolgát, Merle. Azt akartam, hogy ezt hallja. De ha valaha ismét rajtakapom, hogy visszaél a bizalmammal, tudja, mi fog történni.

A kislány felállt, és csillogó szemmel mosolygott az öregasszonyra.

– Ó, igen, Mrs. Murdock. Sosem fogok ilyet tenni. Soha. Bízhat bennem.

– Remélem is – dörmögte a vén sárkány. – Ki innen.

Merle csendesen kiment.

Két nagy könnycsepp jelent meg Mrs. Murdock szemében, és lassan legurult orcája elefántirháján, elérte, húsos orra sarkát, és lecsúszott az ajkára. Előkotort egy zsebkendőt, letörölte könnyeit, és megtörölte a szemét is. Eltette a zsebkendőt, boráért nyúlt, és higgadtan mondta:

– Nagyon szeretem a fiamat, Mr. Marlowe. Nagyon. Ez az ügy mélyen elszomorít. Gondolja, hogy el kell majd mondania a történetet a rendőrségnek?

– Remélem, nem – mondtam. – Pokoli nehéz dolog lenne, amíg ezt bevennék.

A szája kinyílt, a fogai rám villantak a félhomályban. Becsukta a száját, ajkait összeszorította, és lehajtott fejjel, dühösen nézett rám.

– Hogy érti ezt?

– Ahogy mondom. Nem hangzik úgy, mintha igaz lenne. Múvi, túl egyszerűen hangzik. Ő maga találta ki, vagy maga gondolta ki, és tanította be neki?

– Mr. Marlowe – jelentette ki halálos komolyan –, vigyázzon, mert könnyen kitörheti a nyakát.

Legyintettem.

– Nem ezt tesszük-e mindannyian? Rendben van, tegyük fel, hogy igaz. Morny tagadni fogja, és ott leszünk, ahol elkezdjük. Mornynak tagadnia kell, mert különben belekeveredik a gyilkosságokba.

– Olyan nagyon valószínűtlen, hogy ez lenne a valódi helyzet? – harsogta.

– Csak azért volna szerepe a gyilkosságokban Mornynak, akinek vagyona, védelme és némi befolyása is van, hogy ne kompromittálódjék olyan csekélységgel, mint egy zálog értékesítése? Szerintem ennek nincs sok értelme.

Bámult, és nem szólt semmit. Rávigyorogtam, mert ez volt az első eset, hogy valami tetszett neki, amit én mondtam.

– Megtaláltam a menyét, Mrs. Murdock. Kicsit furcsa, hogy a fia, aki látszólag annyira a maga befolyása alatt áll, mégsem mondta meg, hol van.

– Nem kérdeztem – mondta, hozzá képest különösen csendes hangon.

– Ott van, ahol elkezdte, az Idle Valley Club zenekarában énekel. Beszéltem vele. Bizonyos szempontból nehéz eset az a lány. Nem nagyon kedveli magát. Nem tartom lehetetlennek, hogy mégiscsak ő vitte el az érmét, bizonyos fokig bosszúból. És alig valamivel kevésbé tartom valószínűtlennek, hogy Leslie tudott róla, vagy rájött, és kifőzte ezt a mesét, hogy megvédje Lindát. Leslie azt mondja, nagyon szerelmes a feleségébe.

Mosolygott. Nem volt szép mosoly, mert nem illett az arcához. De mosoly volt.

– Igen – szólt szelíden. – Igen. Szegény Leslie. Képes erre. És ebben az esetben... – Elhallgatott, mosolya egyre szélesebbé, csaknem önkívületi jellegűvé vált – ebben az esetben az én drága menyem lenne gyanúsítható a gyilkossággal.

Egy negyed percig néztem, hogyan élvezi az ötletet.

– És maga ennek örülne – mondtam.

Bólintott, még mindig mosolyogva, előbb fogva föl a kedves ötletet, mint goromba hangomat. Akkor megmerevedett az arca, és ajkait összeszorította. Ajkai és fogai közt így szólt:

– Nem tetszik nekem a hangnem, amit használ. Egyáltalán nem tetszik.

– Nem csodálom – feleltem. – Nekem sem tetszik. Semmi sem tetszik. Nem tetszik ez a ház és maga és az elnyomás levegője ebben a kégliben, nem tetszik a kislány szorongó arca, a hülye fia és az egész ügy, nem tetszik, hogy nem mondják meg nekem az igazságot, és nem tetszenek a hazugságok, amelyeket elmondanak, és...

Ekkor üvöltetni kezdett. Az arca foltos lett a dühtől, a szeme kidülledt, a hangja éles volt a gyűlölettől.

– Ki innen! Takarodjon a házból, de azonnal! Egy pillanatig se várjon! Mars!

Felálltam, felemeltem a kalapomat a szőnyegről.

– Boldogan.

Valami fáradt vigyorfélét irányítottam felé, az ajtóhoz indultam, és kimentem. Csendesen csuktam be, merev kézzel fogva a kilincset, és szelíden bekattintva a zárat.

Minden ok nélkül.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Mögöttem tipegő lépéseket hallottam, a nevemet kiáltották, de én továbbmentem, amíg csak a nappali közepéig nem értem. Ott megálltam, megfordultam, és hagytam, hogy kifulladásig utolérjen. A szeme majd kiugrott a szemüveg mögül, és bronz-szőke hajába furcsa kis fényeket vetett a magas ablakon bejövő világosság.

– Mr. Marlowe! Kérem, ne menjen el! Szüksége van magára. Igazán szüksége van!

– Nem örültem meg! Ma reggel különösen szép piros rúzsot tett a szájára. De jól áll magának.

Megragadta a ruhám ujját.

– Kérem!

– Egye meg a fene – mondtam. – Mondja meg neki, ugorják a tóba, két tóba, ha egybe nem fér bele. Nem okos, de gyors módszer.

Lenéztem a ruhám ujját markoló kézre és megpaskoltam. Gyorsan elhúzta, és a szemében ijedtség jelent meg.

– Kérem, Mr. Marlowe. Bajban van. Szüksége van magára.

– Én is bajban vagyok – morogtam. – Fülig benne vagyok a bajban. Maga miért sír?

– Ó, én igazán szeretem őt. Tudom, nyers és nagyhangú, de a szíve színarany.

– A fene egye a szívét is – mondtam. – Remélem, hogy sohasem kerülök vele annyira bensőséges viszonyba, hogy ez valamit is számítana. Dagadt képű vén hazug. Elegem van belőle. Azt hiszem, jól benne van a slamasztikában, de én nem a kivakarási brancsban dolgozom. Nekem meg kell mondani a dolgokat.

– Ó, én biztos vagyok benne, hogyha csak egy kicsit türelmes lenne...

Átkaroltam, anélkül hogy odagondoltam volna. Elugrott vagy három lábnyira, és a szemében pánik remegett.

Egymásra bámulva álltunk, kapkodva lélegeztünk, én nyitott szájjal, mint annyiszor, ő pedig szorosán összeszorított ajkakkal. Kis fehér orrcimpája remegett. Arca olyan sápadt volt, amilyen az ügyetlen kikészítés alatt csak lehetett.

– Mondja – kérdeztem lassan –, történt magával valami kislány korában?

Nagyon gyorsan bólintott.

– Egy férfi megijesztette, nemde?

Megint bólintott. Alsó ajkát kis fehér fogai közé szorította.

– És azóta ilyen?

Csak állt sápadtan.

– Nézze – mondtam –, én sosem fogok olyat tenni magával, ami megijesztené. Soha.

Szeme elolvadt a könnyek közepette.

– Ha megérintettem magát, csak annyi volt, mintha egy széket vagy ajtót érintenék. Nem jelent semmit. Világos?

– Igen. – Végre képes volt valamit kinyögni. Szeme mélyén, a könnyek között, még mindig reszketett a félelem. – Igen.

– Ez vonatkozik rám – mondtam. – Én teljesen el vagyok intézve. Miattam már nem kell aggódnia. Most vegyük Leslie-t. Ő mással van elfoglalva. Maga tudja, ő rendes – abban az értelemben, ahogy mi gondoljuk. Igaz?

– Ó, igen – mondta. – Igazán az.

Leslie tabu volt az ő számára. Számomra egy maréknyi madárpiszok.

– Vegyük az öreg boroshordót – folytattam. – Nyers és kemény, azt hiszi, fel tud falni falakat, és téglát fog köpni, és ráordít magára, de alapjában véve rendes magával, nem?

– Ó, igen, Mr. Marlowe. Próbáltam megmagyarázni magának...

– Hogyne. Nos, miért nem teszi túl magát rajta? Még mindig itt van valahol az illető, aki megbántotta?

A kezét a szája elé tette, hüvelykujja tövének húsos részét rágcsálta, és úgy nézett rám, az ujja fölött.

– Meghalt – mondta. – Kiesett egy... egy... ablakon.

Intettem a jobb kezemmel, megállítottam.

– Ó, az a fráter. Hallottam róla. Miért nem felejtí el?

– Nem – felelte, komolyan megrázva a fejét a keze mögött. – Nem tudom. Mintha egyáltalán nem tudnám elfelejteni. Mrs. Murdock mindig mondja, hogy felejtsem el. Hosszan beszél nekem róla, hogy felejtsem el. De nem vagyok rá képes.

– Jobban tenné, ha inkább befogná azt a kövér pofáját. Csak ébren tartja így az emléket.

Mintha meglepődött és kicsit megsértődött volna.

– Ó, ez még nem minden. A titkárnője voltam, Mrs. Murdock pedig a felesége. Az illető volt az első férje. Természetes, hogy ő sem felejtí el. Hogy is tehetné?

Vakartam a fületem. Ez semlegesnek tűnt. Arc kifejezése most nem sokat árult el, kivéve azt, hogy észre sem vette a jelenlételemet. Egy hang voltam, amely valahonnan jön, de személytelen. Szinte egy hang a saját fejéből.

Aztán felvetődött bennem furcsa és gyakran megbízhatatlan érzéseim egyike.

– Mondja, szokott maga valakivel találkozni, akinek ilyen hatása van magára? Valakivel, aki inkább kiváltja ezt, mint mások?

Körülnézett a szobában. Vele néztem. Senki nem volt a szék alatt, és senki nem leselkedett ránk az ajtó vagy az ablak mögül.

– Miért kell ezt magának megmondanom? – suttogta.

– Nem kell. Ahogy akarja.

– Megígéri, hogy nem mondja meg senkinek, senkinek az egész világon, még

Mrs. Murdocknak sem?

– Neki a legkevésbé – mondtam. – Megígérem.

Kinyitotta a száját, furcsa kis bizalmas mosolyt öltött az arca, aztán elváltozott. A toroka megdermedt. Brekegő hangot adott. A fogai a szó szoros értelmében vacogtak.

Jól meg akartam szorítani, de nem mertem megérinteni. Álltunk. Nem történt semmi. Álltunk. Jelenlétem annyira volt hasznos, mint egy meddő kolibritojás.

Egyszerre csak megfordult, és elrohant. Hallottam a lépteit a folyosón. Hallottam az ajtócsukódást.

Utánamentem a folyosón, és elértem az ajtót. Mögötte zokogott. Álltam, és hallgattam a zokogását.

Semmit sem tudtam tenni. Azon tűnődtem, vajon tudna-e valaki is tenni valamit.

Visszamentem az üvegtornáchoz, bekopogtam, kinyitottam az ajtót, és bedugtam a fejem. Mrs. Murdock éppen úgy ült, mint amikor otthagytam. Mintha azóta meg sem mozdult volna.

– Ki rémíti halálra ezt a kislányt? – kérdeztem.

– Ki a házamból! – szólt, vaskos ajkai közt szűrve a szót.

Nem mozdultam. Akkor rekedten rám nevetett.

– Maga okos embernek tartja magát, Mr. Marlowe?

– Nem olyan rettenetesen.

– Hátha magától is ki tudja találni.

– A maga költségére?

Megvonta nehéz vállát.

– Esetleg. Attól függ. Ki tudja?

– Még nem vett meg semmit – mondtam. – Még mindig kénytelen leszek a rendőrségen beszélni.

– Nem vettem meg semmit, és nem fizettem semmiért. Kivéve az érme visszaszerzéséért. Megelégszem ezzel, azért az összegéért, amit már odaadtam magának. Most pedig menjen. Untat. Kimondhatatlanul.

Becsuktam az ajtót, és visszamentem. Semmi zokogás az ajtó mögött. Nagy csend. Továbbmentem.

Kiléptem a házból. Álltam, és figyeltem, hogyan égeti a nap tüze a fűvet. Hátral egy kocsi farolt ki, és egy szürke Mercury kanyarodott el a ház melletti úton. Mr. Leslie Murdock vezette. Mikor meglátott engem, megállt.

Kiszállt a kocsiból, és gyorsan odajött hozzám. Szépen volt öltözve: ez alkalommal krémszínű gabardint, fényes, fekete orrú, fekete-fehér cipőt, nagyon apró, fekete-fehér pepita sportkabátot viselt. Fekete-fehér zsebkendő a szivarzsebben, nyakkendő nélküli, krémszínű ing. Az orrán zöld napszemüveg.

Egészen közel lépett hozzám, és csendesen, félénken mondta:

– Azt hiszem, maga rettentő rongy embernek tart.

– A miatt a mese miatt, amit az érméről leadott?

– Igen.

– A legkevésbé sem befolyásolja magáról alkotott véleményemet – mondtam.

– Hát...

– Voltaképpen mit akar mondani?

Jól szabott vállát helytelenítően rándította meg. Buta kis vörösesbarna bajusza csillogott a napfényben.

– Azt hiszem, szeretném, ha szeretnének – mondta.

– Sajnálom, Murdock. Az ugyan tetszik nekem, hogy annyira ragaszkodik a feleségéhez. Ha erről van szó.

– Ó. Nem hitte, hogy igazat mondok? Úgy értem, maga azt hitte, mindezt csak azért mondom, hogy őt megvédjem?

– Ez a lehetőség fennáll.

– Értem. – Cigaretta dugott a hosszú, fekete szipkába, amit díszszobkendője mögül vett elő. – Hát... azt hiszem, olybá vehetem, hogy maga nem kedvel engem? – Szemének halvány mozgása jól látszott a zöld üveg mögött, mint a mély tóban úszó hal.

– Buta téma ez – mondtam. – És nagyon lényegtelen. Mindkettőnk számára.

Gyufát tartott cigarettája elé, és mélyet szippantva rágyújtott.

– Értem – mondta csendesen. – Elnézést kérek, hogy faragatlan voltam, és megkérdeztem.

Sarkon fordult, visszament a kocsijához, és beszállt. Mozdulatlanul néztem, hogyan hajt el. Aztán odamentem a kis festett néger fiúcskához, és jó néhányszor megpaskoltam a fejet, mielőtt elmentem.

– Fiam – szóltam hozzá –, te vagy az egyetlen épelméjű ember ebben a házban.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

A falon megreccsent a rendőrségi hangosbeszélő, és egy hang így szólt: “K. G. P. I. Próba.” Kattanás, és elhallgatott.

Jesse Breeze nyomozóhadnagy égnek emelte karját, ásított, és így szólt:

– Pár órát késett, nemde?

– Igen – feleltem. – De üzenetet hagytam, hogy késni fogok. Fogorvoshoz kellett mennem.

– Üljön le.

A szoba egyik sarkában állt az iratokkal zsúfolt kis íróasztala. Mögötte ült a sarokban, balján nagy, függönyözetlen ablak, jobbán, a falon, körülbelül szemmagasságban, hatalmas naptár. Az elmúlt napokat gondosan kipipálták egy puha, fekete ceruzával, úgyhogy Breeze, a naptárra pislantva, mindig tudhatta, milyen nap van.

Spangler oldalt ült, egy kisebb, de sokkal rendezesebb asztalnál. Volt azon zöld itatós, egy ónix tollkészlet, kis réz naptár és egy tengeri kagyló, tele hamuval, gyufával és cigarettacsikkel. Spangler tollhegyeket dobált a falhoz támasztott szék ülőpárnájának filc hátához, mint egy mexikói késdobáló a késeket a célba. Nem sokra jutott, a tollak lepotyogtak.

A szobának az a bizonyos magányos, lélektelen, nem egészen piszkos, nem egészen tiszta, nem egészen emberi szaga volt, ami az ilyen szobák sajátja. Még ha a rendőrség egy egészen új épületet is kap, három hónapon belül minden helyiségnek ilyen szaga lesz. Ennek szimbolikus jelentősége van.

Egy New York-i rendőrségi riporter egyszer azt írta, hogy ha bemegy a kerületi kapitányság zöld lámpás kapuján, kilépsz ebből a világból egy olyan helyre, amely minden törvényen kívül esik.

Leültem. Breeze elővett egy celofánba burkolt szivart a zsebéből, és elkezdődött a szokásos procedúra. Figyeltem: részletről részletre, változatlanul és pontosan hajtotta végre. Füstöt szívott be, meglóbálva eloltotta a gyufát, gondosan betette a fekete üveghamutartóba, és így szólt:

– Hé, Spangler!

Spangler megfordította a fejét, és Breeze is felé fordult. Egymásra vigyorogtak. Breeze felém bökött a szivarjával.

– Figyeld, mennyire izzad – mondta.

Spanglernek meg kellett mozdítania a lábát, hogy eléggé megfordulhasson ahhoz, hogy lássa, mennyire izzadok. Ha ugyan izzadtam. Én nem tudtam róla.

– Ti, fiúk, olyan agyafúrtak vagytok – mondtam –, mint két elveszett golflabda. Hogy a fenébe csináljátok?

– Hagyja a szellemeskedést – mondta Breeze. – Mozgalmas délelőttje volt?

– Eléggé – feleltem.

Még mindig vigyorgott. Spangler is. Bármit is tett Breeze, nem szívesen nyelte le.

Breeze végül megköszöri a torkát, összeszedte nagy, szeplős arcának vonásait, eléggé elfordította a fejét ahhoz, hogy ne engem nézzen, és mégis lásson, és bizonytalan, kongó hangon így szólt:

– Hench vallott.

Spangler megfordult, hogy rám nézzen. Széke peremén előrehajolt, ajkai eksztatikus félmosolyra nyíltak, már majdnem illetlenül.

– Mit használtak a vallatásnál – kérdeztem –, csákányt?

– Nem.

Mindketten némán bámultak rám.

– Egy olaszt – szólalt meg Breeze.

– Mit?

– Remélem, boldog? – kérdezte Breeze.

– Elmondja végre, hogy áll a dolog, vagy csak azért ülnek itt, kövéren és önelégülten, hogy lássák, milyen boldog vagyok?

– Szeretjük látni, amikor valaki boldog – mondta Breeze. – Ritkán van rá alkalom.

Cigaretta dugtam a számba, és fel-le ugráltattam.

– Egy olasszal dolgoztunk rajta – mondta Breeze. – Egy Palermo nevével.

– Ó. Megtudtak valamit?

– Mit? – kérdezte Breeze.

– Csak azon gondolkoztam, mi van a rendőrök párbeszéde mögött.

– Mi?

– Azt hiszik, hogy minden sor szenzáció.

– És hogy minden fogás jó fogás – mondta Breeze nyugodtan. – Tudni akar valamit, vagy csak szellemeskedni?

– Tudni.

– Hát így történt: Hench részeg volt. Úgy értem, belülről is, nemcsak a felszínen. Tökrészeg. Hetekig csak italon élt. Lényegileg felhagyott az evéssel és az alvással. Csak ivott. Eljutott addig a pontig, amikor az ital nem is részegítette már, hanem józan maradt. Ez volt az utolsó szál, ami a valódi világhoz kötötte. Ha egy fickótól ilyen állapotban elveszik az italát, és nem adnak neki semmit, ami lefékezi: vége van.

Nem szóltam semmit. Spangler fiatal arcán még mindig ugyanaz a kéjes vigyor ült. Breeze megveregette a szivarja oldalát, de a hamu nem hullott le, visszatette a szivart a szájába, és folytatta.

– Ideggyógyászati eset, de mi nem akarunk ideggyógyászati esetet csinálni a fogásunkból. Ez a határozott álláspontunk. Nekünk egy olyan pasas kell, akit még

nem gyógykezelték.

– Azt hittem, maguk biztosak abban, hogy Hench ártatlan.

Breeze bizonytalanul bólintott.

– Az tegnap este volt. Vagy az is lehet, hogy vicceltem egy kicsit. Mindenképp, éjszaka Hench egyszer csak megőrült. Átcipelik a kórházi cellába, és beadnak neki egy injekciót. Persze a börtönorvos. Ez köztünk marad. A jelentésben nincs szó injekcióról. Érti?

– Nagyon is – mondtam.

– Eegen. – Kicsit gyanakodva tekintett rám a megjegyzés miatt, de túlságosan betöltötte a téma, semmint hogy erre időt fecsért volna. – Nos, ma reggel remekül van. Az injekció még hat, a fickó sápadt, de békés. Felkeressük. Hogy vagy, gyerek? Kellene valami? Bármi kis csekélység? Örülünk, ha megszerezhetjük. A bánásmód jó? Ismeri a módszert.

– Ismerem – mondtam. – Ismerem a taktikát.

Spangler gyanúsán megnyalta a szája szélét.

– Így aztán egy idő múlva eléggé kinyitja a száját ahhoz, hogy kimondja: “Palermo.” Palermónak hívják azt az olaszt szemben, akié a temetkezési vállalat, a bérház stb. Emlékszik rá? Eegen, emlékszik. Arra is emlékszik, hogy valamit beszélt egy magas, szőke nőről. Ez üres duma. Ezek a digók csak magas szőkéről ábrándoznak. Tucatjával. De ez a Palermo fontos ember. Érdeklődtem iránta. Mindenki rá szavaz abban a kerületben. Nem az a legény, akit ide-oda lehet lökdösni. Nos, én nem is akarom. Azt mondom Henchnek: “Úgy érti, hogy Palermo a maga barátja?” Mire ő: “Hozzák ide Palermót.” Visszajövünk ide a bódéba, felhívjuk Palermót, és ő azt mondja, azonnal jön. Oké. Nagyon hamar itt van. Így beszélgettünk: “Hench látni akarja magát, Mr. Palermo. Nem tudom, miért.” “Szegény fiú – mondja Palermo. – Rendes fickó. Azt hiszem, derék ember. Látni akar, ez kedves. Jó, meglátogatom. Egyedül látogatom meg. Zsaruk nélkül.” Mondom: “Rendben, Mr. Palermo.” Átmegyünk a kórházba, Palermo beszél Henchcsel, és senki sem hallgatózik. Egy idő múlva Palermo kijön, és azt mondja: “Rendben van, zsaruk, vallani fog. Lehet, hogy én fizetem az ügyvédet. Szeretem ezt a szegény fiút.” Ennyi volt az egész. Elment.

Nem szóltam semmit. Szünet állt be. A falon a hangosanbeszélő közleményt adott le, Breeze lehajtott fejjel meghallgatott tíz vagy tizenkét szót, aztán nem figyelt többé oda.

– Bemegyünk egy gyorsíróval, és Hench leadja a mesét. Phillips kikezdett Hench nőjével. Ez tegnapelőtt volt, kint a folyosón. Hench a szobában volt, és látta, de Phillips bement a lakásába, és becsukta az ajtót, mielőtt Hench kijött volna. De Hench dühös volt. A lányt szemén vágta. De ez nem elégítette ki. Elmélkedni kezdett, ahogy egy részeg elmélkedik. Azt mondja magában, ez a tag nem kezdhet ki az én nőmmel. Én az a legény vagyok, akitől majd kap valamit, amiről emlékezni fog

rám. Rajta tartja a szemét Phillipsen. Tegnap délután látja, hogy Phillips bemegy a lakásába. Azt mondja a lánynak, menjen el sétálni. De a lány nem akar, ezért Hench a másik szemét is beveri. Erre mégis elmegy. Hench kopog Phillips ajtaján. Phillips kinyitja. Hench-et ez egy kicsit meglepte, de én megmondtam neki, Phillips biztosan magát várta. Mindenesetre az ajtó kinyílik, Hench bemegy, és közli Phillipsszel a véleményét és azt, hogy mit szándékozik tenni. Phillips megijed, és revolvért ránt. Hench leüti egy fával. Phillips elesik, de Henchnek ez nem elég. Ráüt egy emberre egy fával, az eldől, de mi öröme van ebből? Nincs kielégülés, nincs bosszú. Hench felveszi a fegyvert a földről, nagyon részeg és nagyon elégedetlen. Ekkor Phillips a bokája után nyúl. Hench nem tudja, miért tette, amit ezután tett. Teljesen zavaros az agya. Bevonszolja Phillipset a fürdőszobába, és a saját fegyverével végez vele. Tetszik?

– Nagyon – mondtam. – De hol van itt az elégtétel Hench részére?

– Hát... maga tudja, milyen a részeg. Mindenesetre ellátja a baját. Nos, a fegyver nem Henché, de látja, hogy öngyilkosságot mégsem tud stilizálni az ügyből. Ez esetben nem volna elégtétel. Hench tehát elviszi a fegyvert, a párnája alá dugja, kiveszi onnan a saját pisztolyát, és elrejt. Nem akarja nekünk megmondani, hová. Feltehetően továbbadja valami környékbeli havernak. Akkor megkeresi a lányt, és elmennek enni.

– Ez szép fordulat volt – mondom. – A párnája alá teszi a fegyvert. Erre sosem gondoltam volna.

Breeze hátradőlt, és a mennyezetet nézte. Spangler, az előadás nagy részének végeztével megfordult a széken, felszedett néhány tollhegyet, és ismét megcélozta a párnát.

– Tekintse így a dolgot – folytatta Breeze. – Mi volt az értelme a dolognak? Nézze meg, hogyan csinálta Hench. Részeg volt, de okos. Találta a fegyvert, és megmutatta, még mielőtt Phillipset holtan találták volna. Először arra gondoltunk, olyan fegyver van Hench párnája alatt, amellyel valakit megöltek. Mindenesetre lőttek vele. Aztán előkerül a hulla. Elhittük Hench meséjét. Ésszerűnek látszott. Miért gondolnánk, hogy bárki annyira hülye, hogy megtegye azt, amit Hench megtett? Nincs semmi értelme. Ezért azt hittük, hogy valaki odatette a fegyvert Hench párnája alá, elvette Hench fegyverét, és eltüntette. És tegyük fel, hogy Hench a gyilkos fegyvert tüntette volna el a sajátja helyett, jobban járt volna? Az adott helyzetben kénytelenek lettünk volna őt gyanúsítani. És nem próbáltunk volna vele kapcsolatban semmi különösebb megfontolásra jutni. Azzal viszont, ahogyan eljár, arra készített, hogy azt gondoljuk, ártatlan részeggel van dolgunk, aki elment hazulról, nyitva hagyta az ajtaját, és valaki rásózott egy fegyvert.

Várt, kicsit nyitott szája előtt tartva szivarját, kemény, foltos kezével. Sápadték szeme megtelt megalégedettséggel.

– Nos – mondtam –, ha mindenképpen vallott, nincs nagy jelentősége ennek a

kérdésnek. Fellebbez?

– Biztosan. Azt hiszem. Palermo el tudja intézni, hogy csak emberölési ügy legyen belőle. Természetesen, biztos nem vagyok benne.

– Miért akar Palermo bármit is elintézni neki?

– Mintha kedvelné Henchet. És Palermo olyan fiú, akivel nem húzhatunk ujjat.

– Értem – mondtam. Felálltam. Spangler oldalról nézett, csillogó szemmel. – És a nővel mi van?

– Egy szót sem szól. Okos. Semmit sem tehetünk vele. A dolog rendben van. Az ember nem ugrálhat, ki kell tartanunk az álláspontunk mellett. Érti?

– És a nő magas, szőke – vettem fel. – Nem a legfiatalabb, de mégis magas és szőke. Ámbár csak egy. De talán Palermónak nem mindegy, mi lesz vele.

– A fenébe, erre nem gondoltam – mondta Breeze. Gondolkozott rajta, aztán lerázta a gondolatot. – Nincs ebben semmi, Marlowe. Nem elég jó a minőség.

– Sosem lehet tudni. Tisztán és józanul másképpen nézhet ki. A minőség olyan dolog, amit könnyen old az alkohol. Akkor rám már nincs is szükség.

– Azt hiszem. – Felemelte a szivart, és megcélozta a szememet. – Nem mintha nem szeretném a maga történetét hallani. De nem hiszem, hogy a dolgok jelen állásánál teljes egészében ragaszkodhatnék hozzá.

– Ez rendes magától, Breeze – mondtam. – És magától is, Spangler. Minden jót mindkettőjüknek.

Nézték, hogyan megyek ki, mindkettőjük szája kicsit nyitva volt.

Lementem a nagy, márvány előcsarnokba, és kihoztam a kocsimat a hivatalos parkolóból.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Mr. Pietro Palermo a szobájában ült, mely, eltekintve a mahagóni, redőnyös íróasztaltól, az aranykeretes, hármasszentképtől és a hatalmas, ébenfa hátú, elefántcsont feszülettől, pontosan olyan volt, mint egy Viktória korabeli szalon. A szoba patkó alakú kanapéval és faragott, mahagóniból készült székekkel volt bútorozva, finom csipkevédő terítőcskékkal. A zöldesszürke márvány kandalló párkányán aranyozott bronz óra állott. A sarokban nagy, régi falióra ketyegett lustán. Elegáns, hajlított lábakon álló, ovális, márvány tetejű asztalon, üvegbúra alatt, viaszvirágok. A szőnyeg vastag, mintája telitűzdelve virágágacsokkal. Még egy vitrin is volt a szobában, mindenféle csecsebecse számára, és teli is volt csecsebecsékkel: kicsi, finom porcelán csészék, üveg és porcelán szobrocskák, elefántcsontból és sötét rózsafából készült nippel, festett tányérok, régi, hattyú alakú, amerikai sótartók és más effélék voltak benne.

Az ablakokon hosszú csipkefüggönyök csüngtek, de a szoba déli fekvésű volt és nagyon világos. Az utca túloldaláról idelátszottak annak a lakásnak az ablakai, amelyben George Anson Phillipset megölték. A két épület közötti utca napos volt és csendes.

A magas, sötét bőrű, csinos fejű, acélszürke hajú olasz elolvasta a névjegyemet, és így szólt:

– Tizenkét perc múlva dolgom van. Mit óhajt, Méészter Marlowe?

– Én találtam meg tegnap a holttestet az utca túloldalán. Barátom volt.

Szóttalanul nézett rám hideg, fekete szemével.

– Luke-nak nem ezt mondta.

– Luke-nak?

– Ő a házgondnokom.

– Nemigen szoktam idegenekkel sokat beszélni, Mr. Palermo.

– Ez helyes. Velem beszél, mi?

– Ön magas állású, fontos ember. Önnel beszélhetek. Ön tegnap látott engem.

Leírt engem a rendőrségnek. Nagyon pontosan, azt mondják.

– Si. Sokat látok – mondta felindulás nélkül.

– Látott onnan tegnap egy magas, szőke nőt kijönni.

Tanulmányozott.

– Nem tegnap. Két-három nappal ezelőtt. A hekusoknak azt mondtam, tegnap. – Csettintett hosszú ujjaival. – Ugyan, a hekusok!

– Tegnap látott idegeneket, Mr. Palermo?

– Van hátsó ki- és bejárat is. Van lépcső a másodikról is. – A karórájára nézett.

– Akkor ebből nem sült ki semmi – mondtam. – Ma reggel találkozott Henchcsel.

Felemelte a tekintetét, és lustán végigfutott az arcomon.

– Ezt a hekusok mondták magának?

– Azt mondták, maga rávette Henchet, hogy valljon. Azt mondták, Hench barátja magának. Mennyire jó barátja, azt persze nem tudják.

– Hench vallott? – mosolyodott el hirtelen derűsen.

– Csakhogy nem Hench volt a gyilkos – mondtam.

– Nem?

– Nem.

– Ez érdekes. Folytassa, Méészter Marlowe.

– A vallomás hamis. Maga vette rá, valamilyen okból.

Felállt, az ajtóhoz ment, és kikiáltott.

– Tony!

Újra leült. Alacsony, erősnek látszó digó jött be a szobába, rám nézett, és leült a fal mellé, egy egyenes székbe.

– Tony, ez az ember Méészter Marlowe. Nézd, itt a névjegye.

Tony odament a névjegyért, és a kezében tartva leült.

– Nagyon jól nézd meg ezt az embert, Tony. Ne felejtsd el, jó?

– Azt csak bízza rám, Mr. Palermo.

– Barátja volt magának? Jó barátja? – kérdezett Mr. Palermo.

– Igen.

– Ez szomorú. Ajaj. Ez szomorú. Mondok magának valamit. Egy barát, az barát. Én mondom magának. De ne mondja meg senkinek. Az átkozott hekusoknak sem, jó?

– Jó.

– Ez ígéret, Méészter Marlowe. Ezt nem szabad elfelejteni. Maga nem elfelejti?

– Nem felejttem el.

– Tony, ő nem elfelejti magát. Érti?

– Szavamat adtam. Amit mond, az köztünk marad.

– Akkor jó. Oké. Én nagy családból származom. Sok nővér és báty. Egyik báty nagyon rossz. Majdnem olyan rossz, mint Tony.

Tony vigyorgott.

– Oké, ez a báty nagyon csendesen él. Az utca másik oldalán. Mozognia kell. Oké, a hekusok megtöltik a házat. Nem jó. Túl sokat kérdeznek. Nem jót tesz üzletnek, nem jót tesz rossz bátynak. Érti?

– Igen. Értem.

– Oké, ez a Hench nem jó, de szegény gyerek, részeges, munkanélküli. Bért nem fizet, de nekem van sok pénz. Így mondom neki, idefigyelj, Hench, te vallani fogsz. Te beteg ember vagy. Két-három hétig beteg. Bíróság elé kerülsz. Van egy ügyvédem a számodra. Azt mondom, a pokolba a vallomással. Részeg voltam. Az átkozott hekusok benne maradnak a pácban. A bíró kiereszt, te visszajössz hozzám,

és én gondoskodom rólad. Oké? Így Hench azt mondta, oké, vallott. Így van?

– És két-három hét múlva a rossz testvér messze jár, a nyom kihűlt és a hekusok valószínűleg leírják a Phillips-féle gyilkosságot mint kideríthetlent. Így van?

– Si. – Megint mosolygott. Derűs, meleg mosoly, mint a halál csókja.

– Ez megoldja Hench sorsát, Mr. Palermo – mondtam. – De rajtam nem sokat segít a barátomat illetően.

Megrázta a fejét, és megint az órájára pillantott. Felálltam. Tony is felállt. Nem szándékozott semmit sem tenni, de jobb, ha az ember áll. Gyorsabban tud mozogni.

– Az a baj veletek, gyerekek – mondtam –, hogy semmiségekért vagytok titokzatosak. Meg kell mondani a jelszót, mielőtt beleharaptok a kenyérbe. Ha most elmennék a kapitányságra, és elmesélném a fiúknak, amit itt elmondtatok, a szemembe nevetnének. És én velük nevetnék.

– Tony nem sokat nevet – mondta Palermo.

– A világ tele van olyan emberekkel, akik nem sokat nevetnek, Mr. Palermo – mondtam. – Ezt magának tudnia kellene. Maga sokat elhelyez közülük oda, ahova valók.

– Ez a foglalkozásom – mondta, erősen összerázkódva.

– Meg fogom tartani az ígéretemet – mondtam. – De az esetben, ha kétségei támadnának ez irányban, ne próbáljon bevonni foglalkozási körébe. Mert én a kerületemben eléggé ismert gyerek vagyok, és ha véletlenül Tonyból lenne üzleti ügy helyettem, ez a cég belügye volna, amin nincs semmi haszon.

Palermo nevetett.

– Ez jó, Tony. Temetés – önköltségből! Oké.

Felállt, és felém nyújtotta keskeny, erős, meleg kezét.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

A Belfont Building előcsarnokában, az egyetlen kivilágított liftben ugyanaz a vizenyős szemű múmia ült mozdulatlanul az összehajtogatott rongyon. Mint akit ottfelejtettek. Beszálltam hozzá, és csak annyit mondtam:

– Hatodik.

A lift megindult ingadozva felfelé. A hatodikon megállt, kiszálltam. Az öreg kihajolt a fülkéből, köpött egyet, és unottan kérdezte:

– Mi járatban van?

Megfordultam a tengelyem körül, mint a bábu a forgószínpadon. Rábámultam.

– Ma szürke öltöny van magán – mondta.

– Igaz – feleltem. – Igen.

– Szép – mondta. – A tegnapi kék is tetszett nekem.

– Folytassa – mondtam. – Ki vele.

– Maga a nyolcadikra ment. Kétszer. Másodszor késő volt. Visszafelé a hatodikon szállt be. Röviddel ezután a kék ruhás fiúk kezdtek itt sürgölődni.

– Van még belőlük odafönt?

Megrázta a fejét. Az arca olyan volt, mint egy kiadó szoba.

– Én nem mondtam nekik semmit. Most már késő lenne. Felfalnának.

– Miért? – kérdeztem.

– Amiért nem mondtam nekik előbb. Üssön beléjük a mennykő. Maga udvariasan beszélt velem. Kevesen teszik ezt. A fenébe, én csak tudom, hogy magának semmi köze ehhez a gyilkossághoz.

– Félrevezettem magát – mondtam. – Nagyon félrevezettem. – Elővettem egy névjegyet, és odaadtam neki. Fémkeretes szemüveget kotort elő a zsebéből, az orrára illesztette, és egy lábnyira eltartotta magától a névjegyet. Lassan, ajkait mozgatva kibetűzte, a szemüvege fölött rám nézett, majd visszaadta a névjegyet.

– Jobb, ha megtartja – mondta. – Hátha nem vigyázok, és elvesztem. Gondolom, fene érdekes élete lehet magának,

– Igen is meg nem is. Mi is a neve?

– Grandy. De szólítson csak Tatának. Ki ölte meg?

– Nem tudom. Látott-e valakit, aki föl- vagy lement, bárkit, aki nem idevaló, vagy magának nem ismerős?

– Nem sokat veszek észre. Magát véletlenül éppen észrevettem.

– Egy magas, szőke nőt például, vagy egy magas, karcsú, barkós férfit, olyan harmincöt körülit?

– Nem.

– Bárkinek, aki föl- vagy lement az idő tájt, a maga liftjét kellett használnia?

Bólintott fáradt fejével.

– Kivéve, ha a hátsó lépcsőt használták. Ez egy rácsos ajtón át kivezet a kis utcába. De van a lift mögött is lépcső a második emeletre, onnan ki lehet menni a tűzlépcsőre. Semmi az egész.

Bólintottam.

– Mr. Grandy, tudna mit kezdeni egy ötdollárossal? Semmiképpen se tekintse megvesztegetésnek, hanem egy barátja őszinte nagyrabecsülése jelének.

– Fiam, annyira tudnék mit kezdeni egy ötdollárossal, hogy a zord Lincoln Ábrahám pofaszakálla habzana az izzadságtól.

Adtam neki egyet. Megnéztem, mielőtt átadtam volna. Lincoln van az ötösön. Rendben van.

Kicsire összehajtotta, és mélyen a zsebébe süllyesztette.

– Ez szép volt magától – mondta. – Nagyon remélem, nem gondolja, hogy ezért hízelegtem.

Megráztam a fejem, és végigmentem a folyosón, újra elolvastam a kiírt neveket. Dr. E. J. Blaskovitz, hasonszervi belgyógyász, Dalton és Rees Gépírószolgálat, L. Pridview hites könyvszakértő. Négy név nélküli ajtó. Moss Kézbesítő Vállalat. Még két név nélküli ajtó. H. R. Teager Fogászati Laboratórium: Ugyanúgy elhelyezve, mint két emelettel feljebb a Morningstar-féle iroda, de a helyiségek beosztása más. Teagernek csak egy ajtaja volt, és közte meg a szomszédos ajtó között nagyobb falfelület húzódott.

Az ajtó gombja nem fordult. Kopogtam. Semmi válasz. Erősebben kopogtam, ugyanazzal az eredménnyel. Visszamentem a lifthez. Még mindig a hatodik emeleten volt. Grandy Tata úgy nézte jöttömet, mintha még sosem látott volna.

– Tud valamit H. R. Teagerről? – kérdeztem.

Gondolkodott.

– Testes, idősebb ember, rendetlen ruházatú, körme piszkos, mint az enyéem. Most jut eszembe, ma nem láttam.

– Gondolja, hogy a gondnok beengedne az irodájába, hogy egy kicsit körülnézzek?

– A gondnok nagyon kíváncsi természetű. Nem ajánlom.

Nagyon lassan elfordította a fejét, és felnézett a liftfülke falán. A feje fölött, nagy fémkarikán, lógott egy kulcs. Egy tekerics kulcs. Grandy Tata újra normál helyzetbe hozta a fejét, felállt székéről, és így szólt:

– Most épp a budira kell mennem.

Elment. Mikor becsukódott mögötte az ajtó, levettem a kulcsot a fülke faláról, visszamentem H. R. Teager irodájához, kinyitottam és beléptem.

Belül ablaktalan kis előszobában találtam magam, amelynek berendezésén igen sok pénzt takarítottak meg. Két szék, olcsó áruházi dohányzóállvány, egy valamilyen kiárusítási vállalat hátsó pincéjéből származó állólámpa, sima,

pecséttekkel borított faasztal, rajta néhány képeslap; ennyiből állott a berendezés. Az önműködő ajtózár behúzta mögöttem az ajtót, és a szoba elsötétült, eltekintve attól a csekélybe fénytől, amely a recés üvegfalon keresztül behatolt. Meghúztam a villanykapcsoló láncát, és a belső ajtóhoz mentem, amely a szobát elválasztó falban volt elhelyezve. Ez állt rajta: *H. R. Teager. Idegeneknek tilos a bemenet.* Nem volt bezárva.

Négyszögletes irodahelyiségbe léptem. Az ablakokon nem volt függöny, az ablakpárkányokat por lepte. A bútorzat egy forgószékből és két egyenes hátú székből állott, mindkettő egyszerű, festett keményfa. Aztán volt még egy négyszögletes, sima íróasztal. A tetején nem láttam semmit, csak egy régi itatóst, egy olcsó írókészletet és egy kerek, üveg hamutartót, benne szivarhamuval. Az íróasztal poros papírral bélelt fiókjaiban néhány drótkapocs, gumiszalag, elkopott ceruza, toll, rozsdás tollhegy, használt itatós, négy felhasználatlan kétcentes bélyeg, néhány céges levélpapír, borítékok és-számlaúrlapok.

A drót papírkosár telve szeméttel. Majd tíz percet elvesztegettem gondos átkutatásával. Ez idő elteltével tudtam azt, amiben eddig is majdnem biztos voltam: H. R. Teager gyenge üzletmenetelű fogtechnikus volt, aki a város szegényebb negyedeiben dolgozó fogorvosok számára végzett laboratóriumi munkákat, olyan fogorvosok számára, akiknek kopott rendelője rendszerint a második emeleten található, mindjárt az üzlethelyiségek fölött, akiknek sem ügyessége, sem felszerelése nincs ahhoz, hogy maguk végezzék el a technikai munkát, és akik magukhoz hasonló technikusként szeretik azt kiadni inkább, mint a nagy, jól menő fogtechnikai cégeknek, akik nem hiteleznének nekik.

Egyetlen dolgot találtam. Egy gázszámla nyugtarészén állt Teager lakáscíme: 1354/B, Toberman Street.

Felegyenesedtem, visszagyömöszöltem a holmit a kosárba, és a *Laboratórium* feliratot viselő faajtóhoz mentem. Új Yale zár volt benne, tolvajkulcsom nem nyitotta. Ez volt a helyzet. Eloltottam a villanyt a külső irodahelyiségben, és távoztam.

A lift megint lent volt. Csöngettem érte, és mikor felért, a kulcsot elrejtve oldalogtam be Grandy Tata mellett, majd felakasztottam a feje fölé. A karika megcsörrent a fülke falán. Az vigyorgott.

– Elment – mondtam. – Tegnap éjjel kellett meglógnia. Sok mindent kellett cipelnie. Az íróasztalát kiürítette.

Grandy Tata bólintott.

– Két bőröndöt vitt. Bár ez nem tűnt fel nekem. Majdnem mindig bőröndöt cipel. Gondolom, átveszi és leszállítja a munkát

– Miféle munkát? – kérdeztem, csak hogy mondjak valamit, miközben a lift lefelé zötyögött.

– Hát a szájba rosszul beillő fogsorokat – mondta Grandy Tata. – Magamfajta

szegény öreg ördögök számára.

– Maga ne vette volna észre – mondtam, miközben a földszinti előcsarnokban nyikorogva kinyílt az ajtó. – Maga még egy kolibri szemének a színét is észreveszi, ötven láb távolságból. Aligha akad olyasmi, amit nem vesz észre.

Vigyorgott.

– Mit követett el? – kérdezte.

– Elmegyek a lakására, és megtudom – feleltem. – Azt hiszem, minden valószínűség szerint olajra lépett.

– Cserélnék vele – mondta Grandy Tata. – Ha csak Friscóig jut is el, és ott lefülelik, akkor is cserélnék vele.

HUSZONHATODIK FEJEZET

Toberman Street. Széles, poros utca, Picon túl. Az 1354/B számú lakás fent van az emeleten, a déli oldalon, egy sárga, fehér ablakkeretes házban. A bejárat a folyosóról nyílik, egy másik lakás mellett, mely az 1352/B számot viseli. Az alsó lakások bejáratát derékszögben helyezkednek el egymással szemben, a folyosó szélességében. Tovább csengettem, még akkor is, amikor már biztos voltam benne, hogy senki sem fog ajtót nyitni. Ilyen környéken mindig akad megrögzött kíváncsiskodó.

Valóban, az 1354/A számú lakás ajtaját felrántották, és egy alacsony, csillogó szemű asszony nézett felém. Sötét haját az imént moshatta meg, és rakhatta be, fejére csavarok bonyolult tömegét rakta.

– Mrs. Teagert keresi? – kiabált.

– Akár a férfit, akár az asszonyt.

– Tegnap este elmentek szabadságra. Késő volt már, amikor felrakodtak és távoztak. Megkértem, állítsam le a tejet és az újságot. Nem volt idejük. Kicsit hirtelen történt az egész.

– Köszönöm. Milyen kocsijuk van?

A nő háta mögül valami folytatásos szerelmi dráma szívfacsaró párbeszéde bújt elő egy hangszóróból, és úgy csapott arcon, mint egy nedves konyharuha. A csillogó szemű asszony megkérdezte:

– Maga a barátjuk? – Hangjában olyan vastag volt a gyanakvás, mint a mellézkörej a rádióban.

– Nem érdekes – mondtam mereven. – Csak a pénzünket akarjuk. Megvan annak a módja, hogy rájőjjünk, milyen kocsival mentek.

Az asszony félrehajtotta a fejét, úgy figyelt a rádióra.

– Ez Beula May – mondta szomorú mosollyal. – Nem akar táncolni menni Doctor Myersszel. Félttem, hogy így lesz.

– Szomorú – feleltem, majd visszamentem a kocsimhoz, és hazaindultam Hollywoodba.

Az iroda üres volt. Kinyitottam a belső ajtót, kitártam az ablakot, és leültem.

Ismét a végéhez közeledik egy nap, a levegő fáradt és nyomott, a bulvárokról a hazatérő kocsik nehéz zúgása hallatszik, és Marlowe a szobájában ül, iszogat, és szortírozza a napi postát. Négy hirdetés; két számla; csinos, színes levelezőlap egy Santa Rosa-i hotelből, ahol az elmúlt évben eltöltöttem négy napot, valamelyik eseten dolgozván; egy hosszú, hibásan gépelt levél egy Peabody nevezetű sausalitói embertől, akinek kissé homályos fogalmazásban az a mondanivalója, hogy ha valamely gyanúsított személy kézírása Peabodyék vizsgálatának lenne kitéve, akkor

a vizsgálat feltárná az illető jellemvonásait mind a freudi, mind a Jung-féle rendszer jellegzetességei alapján.

A levélben felbélyegzett, megcímezett boríték volt. Amikor letéptem a bélyeget, és eldobtam a levelet a borítékkal együtt, egy szárnalmas, vén kakas jelent meg lelki szemeim előtt, ahogy hosszú hajjal, fekete nyúlszőr kalapban és fekete csokornyakkendőben hintaszékében üldögél, cégfeliratos ablaka előtt, a rozoga tornácon, és mellette az ajtón káposzta és főtt sonka szaga árad kifelé.

Sóhajtottam, újra elővettem a borítékot, ráírtam az öreg nevét és címét egy másik borítékra, betettem egy egydollároszt egy összehajtott papírlapba, és ráírtam: "Ez igazán az utolsó adakozásom." Aláírtam, leragasztottam a borítékot, ráragasztottam a bélyeget, és újabb italt töltöttem magamnak.

Megtöltöttem a pipámat, rágyújtottam, és csendesen pipázgatva üldögéltem. Senki sem jött, senki sem hívott, semmi sem történt, senki sem törődött velem, vajon meghaltam vagy El Pasóba mentem-e.

Lassan-lassan elcsitult az utcai forgalom zaja. Az égbolt elvesztette a fényét. Odaát, a nyugati oldalon, most vörös lehet. Egy háztömbbel arrébb, rézsút a háztetők fölött, kigyúlt egy korai neonfény. Lent a fasorban, egy kávéházban unottan zúgott egy ventilátor. Teherautó indított, farolt, és morogva utat tört magának a bulvár irányában.

Végül megszólalt a telefon. Felvettem, egy hang megkérdezte:

– Mr. Marlowe? Itt Mr. Shaw beszél. A Bristolból.

– Igen, Mr. Shaw. Hogy van?

– Köszönöm, Mr. Marlowe, nagyon jól. Remélem, ön ugyancsak. Egy fiatal hölgy van itt, aki fel szeretne menni önhöz. Nem tudom, miért.

– Én sem, Mr. Shaw. Nem rendeltem meg. Nevet mondott?

– Ó, igen. Hogyne, Davisnek hívják. Miss Merle Davis, Hogy is mondjam?... Hisztériás benyomását kelti.

– Engedje be – mondtam gyorsan. – Ott vagyok tíz percen belül. Egy ügyfelem titkárnője. Kizárólag üzleti ügy.

– Hogyne, Ó, igen. Talán... maradjak vele?

– Ahogy jónak látja – mondtam, és letettem a kagylót.

Mikor elhaladtam a mosdófülke előtt, kényszeredett, izgatott arcot láttam a tükörben.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

Mikor megfordítottam a kulcsot a zárban, és kinyitottam az ajtót, Shaw már fel is állt a pamlagról. Magas, szemüveges ember volt, boltozatos, kopasz feje azt a hatást keltette, mintha a fülei kissé lecsúsztak volna. Arcán az udvarias bárgyúság merev mosolya ült.

A sakkasztal mögött, a karosszékben ült a lány. Nem csinált semmit, csak ült.

– Ó, itt van már, Mr. Marlowe – csicssergett Shaw. – Igen. Hogyne. Miss Davis és én olyan érdekesen elbeszélgettünk. Elmeséltem neki, hogy eredetileg Angliából származom. Ő, izé, nem mesélte el, hová valósi. – Félúton volt az ajtó felé, mikor ezeket mondta.

– Nagyon kedves öntől, Mr. Shaw – mondtam.

– Szóra sem érdemes – csicssergett. – Szóra sem érdemes. Szaladok is már. A vacsorám valószínűleg...

– Nagyon kedves öntől – mondtam. – Nagyon méltányolom.

Bólintott és elment. Mosolyának természetellenes ragyogása mintha még ott úszott volna a levegőben, miután becsukta maga mögött az ajtót. Mint egy Cheshire macska mosolya.

– Hello – fordultam a lányhoz.

– Hello – felelte. Hangja egészen nyugodt volt, egészen komoly. Barnás vászonkabátot és ugyanolyan szoknyát viselt, széles karimájú, alacsony szalmakalapot, barna bársonyszalaggal, amelynek színe pontosan megegyezett cipője és bőrrel szegélyezett vászon aktatáskája színével. Kalapja, egyéniségéhez képest, kissé merészen volt feltéve. Szemüveg nem volt rajta.

Az arcától eltekintve, rendezett volt a külseje. De a szeme, mint az örülté. A pupillát teljesen eltakarta a szemfehérje, és mereven bámult. Ha mozgott a szeme, olyan mereven, hogy szinte hallhatóan reccsent. A szája sarkát vékony csíkként szorította össze, de felső ajkának közepe fel-le mozgott a fogán, mintha finom szálakat illesztettek volna az ajka széléhez, és azzal huzigálnák fel-le. Valószínűtlenül magasra húzódott, majd arcának egész alsó fele görcsbe rándult, és amikor a görcsnek vége volt, a szája szorosan bezáródott, azután lassan előlről kezdődött az egész folyamat. Ehhez hozzájárult, hogy a nyakával is baj volt, mert a feje nagyon lassan elfordult balra, vagy negyvenöt fokos szögben. Ott megállt, a nyaka megrándult, és a feje visszacsúszott a helyére.

Ennek a két mozdulatnak a kombinációja, összevetve törzsének mozdulatlanságával, az ölében szorosan összekulcsolt kézzel és szemének merev pillantásával, elég volt ahhoz, hogy az ember idegei felborzolódjanak.

Az íróasztalon egy dohányosdoboz állott. Az íróasztal és Merle széke között volt

a sakkasztal, rajta a figurák, dobozukba zárva. Kivettem a zsebemből a pipámat, és odamentem, hogy megtöltssem a dohányosdobozból. A lány másik oldalára kerültem a sakkasztal mellett. A táskája előtte feküdt az asztal szélén, kicsit oldalvást. Kissé összerezzent, mikor odamentem, de azután ugyanúgy viselkedett, mint annak előtte. Még mosolyogni is megpróbált.

Megtöltöttem a pipámat, meggyújtottam egy papírgyufát, rágyújtottam, és ott álltam, kezemben a már elfújt gyufával.

– Nincs magán szemüveg – mondtam. Megszólalt. A hangja nyugodt, fegyelmezett volt.

– Ó, csak szobában hordom és olvasáshoz. A táskámban van.

– Most is szobában van – feleltem a szavaira. – Viselnie kellene.

Csak úgy tréfából a táskájáért nyúltam. Nem mozdult. Nem figyelte a kezemet. Szemét az arcomra függesztette. Kicsit elfordultam, mikor a táskát kinyitottam. Előhalásztam a szemüvegtokot, és átcsúsztattam az asztalon.

– Vegye fel – mondtam.

– Ó, igen, fel fogom venni – felelte. – De azt hiszem, akkor le kell vennem a kalapomat.

– Úgy van, vegye le a kalapját.

Levette a kalapját, és a térdére fektette. Aztán eszébe jutott a szemüveg, és megfedkezett a kalapról. A kalap a földre csúszott, míg ő a szemüvegért nyúlt. Feltette. Úgy véltem, ez sokat javít a küllemén.

Míg ezzel foglalatосkodott, kivettem a táskájából a pisztolyt, és a farzsebembe csúsztattam. Nem hiszem, hogy észrevette volna. Úgy látszott, hogy ugyanaz a diófa agyú, 25-ös, automatikus Colt, amit előző nap láttam az íróasztala jobb felső fiókjában.

Visszamentem a pamlaghoz, leültem, és így szóltam:

– Nos, hát így állunk. Most mit csináljunk. Éhes?

– Mr. Vannier-nél voltam – mondta.

– Ó.

– Sherman Oaksban lakik. Az Escamille Drive végén. A legvégén.

– Hogyne, bizonyára – mondtam csak úgy mellékesen, és megpróbáltam füstkarikákat fújni, de nem sikerült. Az arcomban egy idegszál rángatózni akart, mint a drót. Ez nem tetszett nekem.

– Igen – mondta fegyelmezett hangon, miközben felső ajka folytatta az emelkedő és ereszkedő mozdulatokat, és az álla oldalra meg vissza rándult – Nagyon csendes arrafelé. Mr. Vannier három éve lakik ott. Azelőtt a hollywoodi dombokon lakott, a Diamond Streeten. Egy másik férfival lakott ott, de nem jöttek ki jól egymással, mondta Mr. Vannier.

– Úgy érzem, ezt meg is tudom érteni – mondtam. – Mióta ismeri Mr. Vannier-t?

– Nyolc éve. Nem ismertem nagyon jól. Egy... egy csomagot kellett elvinnem

neki időnként. Szerette, ha magam viszem.

Újra megpróbálkoztam egy füstkarikával. De hiába.

– Persze – folytatta –, sosem kedveltem nagyon. Attól féltem... attól féltem, hogy ő...

– De nem tette – mondtam.

Arcán most jelent meg először emberi, természetes kifejezés: a meglepetésé.

– Nem. Nem tette. Vagyis tulajdonképpen nem. De pizsamában volt.

– Csak úgy könnyedén – mondtam. – Pizsamában heverészett egész délután. Nos, egyeseknek jól megy, nemde?

– Persze, ehhez tudnia kell valamit – vélekedett Merle komolyan. – Valamit, ami miatt mások fizetnek neki. Mrs. Murdock csodálatos volt velem, nem?

– Bizonyára. Ma mennyit vitt neki?

– Csak ötszáz dollárt. Mrs. Murdock azt mondta, csak ennyit tud áldozni, és tulajdonképpen ezt sem igen tudta. Azt mondta, abba kell már hagyni. Nem mehet tovább. Mr. Vannier mindig megígérte, hogy abbahagyja, de nem tette.

– Ezek így szokták – mondtam.

– Így csak egy dolgot lehetett tenni. Tulajdonképpen évek óta tudtam. Mindennek én voltam az oka, és Mrs. Murdock olyan csodálatos volt velem. Ez már nem tehetett rosszabbá engem, mint amilyen úgyis vagyok, nem?

Felemeltem a kezem, és erősen megdörzsöltem az arcomat, hogy lecsillapítsam azt az ideget. Nem vette észre, hogy nem válaszoltam, és folytatta.

– Így aztán elvittem – mondta. – Ott volt pizsamában, mellette pohár. Rám kacsintott. Fel se állt, hogy beengedjen. De a bejárati ajtóban benne volt a kulcs. Valaki bent hagyta. Volt... volt... – a hang elszorult a torkában.

– Volt egy kulcs a bejárati ajtóban – segítettem. – Így be tudott menni.

– Igen. – Bólintott, és csaknem újra elmosolyodott. – Semmi volt az egész, igazán. Még csak hangra sem emlékszem. De, persze, kellett valamilyen hangnak lennie. Egészen erős hangnak.

– Feltételezem.

– Egészen közel mentem hozzá, így nem téveszthettem el – mondta.

– És mit csinált Mr. Vannier?

– Egyáltalán semmit. Csak vigyorgott. Hát ennyi az egész. Nem volt kedvem visszamenni Mrs. Murdockhoz, és újabb bajt okozni neki. És Leslienek. – E névnel elhalkult a hangja, szinte megállt a levegőben. A testén borzongás futott végig. – Ezért idejöttem. És mikor maga nem nyitott ajtót, megkerestem az irodát, és megkértem a gondnokot, hogy engedjen be, hadd várjak magára. Tudtam, hogy maga tudni fogja, mit tegyen.

– És mit érintett meg a házban, mikor ott járt? – kérdeztem. – Emlékszik rá egyáltalán? Úgy értem, a bejárati ajtón kívül. Egyszerűen bement és kijött anélkül, hogy bármihez hozzányúlt volna?

Gondolkozott, az arca megnyugodott.

– Ó, egy dologra emlékszem – mondta. – Eloltottam a villanyt. Mielőtt eljöttem. Olyanfajta lámpa volt, aminek a körtéi felfelé világítanak. Azt eloltottam.

Bólintottam és rámosolyogtam. Marlowe, egy mosolyt, kedélyesen!

– Hány órakor volt ez, mennyi idővel ezelőtt?

– Ó, éppen, mielőtt idejöttem. Kocsival jöttem. Mrs. Murdock kocsijával. Amelyikről tegnap érdeklődött. Elfelejtettem megmondani, hogy nem vitte magával, amikor elment. Vagy elmondtam? Nem, most már emlékszem, elmondtam.

– Lássuk csak – vettem át a szót. – Fél óra mindenképpen kell, hogy ideérjen. Közel egy órája van itt. Ez körülbelül tehát fél hatot jelent, akkor hagyta el Mr. Vannier házát. És eloltotta a villanyt.

– Úgy van. – Újra bólintott, nagyon vidáman. Örült, hogy visszaemlékezett. – Eloltottam a villanyt.

– Nem akar valamit inni? – kérdeztem.

– Ó, nem. – Erélyesen rázta meg a fejét. – Sosem iszom semmit.

– Zavarja, ha én iszom valamit?

– Természetesen nem. Miért zavarna?

Felálltam, és figyelmesen megnéztem. Az ajka még mindig fel-le mozgott, a feje még mindig körbe járt, de úgy véltem, már nem annyira. Olyan volt, mint egy elhaló ritmus.

Nehéz volt eldönteni, meddig menjen el az ember. Lehetséges, hogy minél többet beszél, annál jobb. Senki sem tudja egész pontosan, mennyi idő kell egy sokk feloldódására.

– Hol lakik? – kérdeztem.

– Tudja, hogy Mrs. Murdocknál lakom. Pasadenában.

– Úgy értem, az igazi otthona hol volt? Ahol a családja él.

– A szüleim Wichitában laknak. De én nem megyek oda – soha. Néhanapján írok nekik, de évek óta nem láttam őket.

– Az apja mivel foglalkozik?

– Kórháza van kutyák és macskák számára. Állatorvos. Remélem, nem kell megtudniuk. A múltkor sem tudtak róla. Mrs. Murdock mindenki elől eltitkolta.

– Talán nem kell megtudniuk – mondtam. – Elmegyek az; italomért.

Megkerültem a széket, és kimentem a konyhába. Olyan italt kevertem, ami valóban az volt. Egyetlen kortyra lehajtottam, kivettem a kis pisztolyt a farzsebemből, és láttam, hogy a biztosítás zárva van rajta. Megszagoltam a csövet, kivettem a tárat. A csőben volt egy töltény, de az a fajta fegyver volt, ami nem sül el, ha nincs betéve a tár. Úgy tartottam, hogy bele tudjak nézni a csőbe. A benne levő töltény mérete nem volt megfelelő, és ezért hozzászorult a závárfalhoz. Harminckettesnek néztem. A tárban levők megfelelő méretűek voltak: huszonötösök. Újra összeállítottam a fegyvert, és visszamentem a lakószobába.

Nem hallottam semmit. Egyszerűen előrecsúszott, és összecsuklott a széke előtt, rá a szép kalapjára. Hideg volt, mint egy hal.

Kicsit kinyújtottam, levettem a szemüvegét, és meggyőződtem róla, nem nyelte-e le a nyelvét. Összehajtott zsebkendőmet begyömöszöltem a szája sarkába, hogy meg ne harapja a nyelvét, mikor majd magához tér. A telefonhoz mentem, és felhívtam Carl Mosst.

– Phil Marlowe beszél, doki. Van még páciense, vagy már végzett?

– Végeztem – felelte. – Éppen távozni akartam. Baj van?

– Otthon vagyok. Négy-nulla-nyolc, Bristol Apartment, ha nem emlékezne. Egy lány van nálam, aki elájult. Az ájulástól nem félek. Attól félek, hogy nem lesz magánál, amikor felébred.

– Ne adjon neki folyadékot. Már jövök is.

Letettem a kagylót, és letérdeltem a lány mellé.

Elkezdtem dörzsölni a halántékát. Kinyitotta a szemét. Az ajka emelkedni kezdett. Kihúztam a szájából a zsebkendőt. Felnézett rám, és megszólalt.

– Vannier házában voltam. Shermann Oaksban lakik. Én...

– Megengedi, hogy felemeljem, és a pamlagra fektessem? Ismer engem, Marlowe vagyok, a nagy majom, aki körbe jár, és buta kérdéseket tesz fel.

– Hello – mondta.

Felemeltem. Megmerevedett a kezemben, de nem szólt semmit. Letettem a pamlagra, lehúztam a szoknyát a lábára, a feje alá párnát tettem, és felemeltem a kalapját. Lapos volt, mint egy félszeg úszó hal. Megtettem minden tőlem telhető, hogy kisimítsam, aztán félreraktam az íróasztalra.

Oldalról nézte a tevékenységemet.

– Kihívta a rendőrséget? – kérdezte halkán.

– Még nem. Nagyon sok dolgom volt.

Meglepetten nézett. Nem voltam benne biztos, de mintha kicsit megsértődött volna.

Kinyitottam a táskáját, hátat fordítottam neki, hogy visszacsúsztassam a fegyvert. Míg ezt tettem, egy pillantást vettem a táska további tartalmára. A szokásos apróságok: egy-két zsebkendő, rúzs, egy ezüst és piros színű zománc pudrié púderral, néhány papírzsebkendő, pénztárca, benne pár érme és néhány dolláros bankjegy, cigaretta, gyufa, színházjegy nem volt.

Kinyitottam hátul a cipzáras zsebet. Ebben tartotta a vezetői jogosítványát és egy lapos bankjegyköteget, tíz darab ötvenest. Megzörgettem őket. Egyik sem volt vadonatúj. A köteget összefogó gumiszalag alatt összehajtott papírlapot találtam. Kivettem, szétnyitottam, elolvastam. Csinosan gépelt szöveg, a mai napról keltezve. Közönséges nyugta, ami, ha aláírják, igazolja ötszáz dollár átvételét “a conto fizetésre”.

Nem látszott valószínűnek, hogy ezt valaha is aláírják. A pénzt és a nyugtát zsebre

vágtam. Becsuktam a táskát, és a pamlagra pillantottam.

A lány a mennyezetet nézte, és megint ugyanazt a grimaszt vágta. Bementem a hálósobámba, hoztam egy takarót, és rádobtam.

Aztán kimentem a konyhába még egy italért.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

Dr. Carl Moss nagydarab, pocakos zsidó volt, Hitler-bajusszal, düledt szemmel és egy gleccser nyugalmával. Kalapját és táskáját letette egy székre, és odament a pamlagon fekvő lányhoz, megállt, és nézte, kifürkészhetetlen tekintettel.

– Dr. Moss vagyok. Hogy van?

– Nem a rendőrségtől jön? – kérdezte a lány.

Lehajolt, megtapintotta a pulzusát, figyelte a légzését.

– Mi fáj, Miss...

– Davis – mondtam. – Miss Merle Davis.

– Miss Davis.

– Semmim sem fáj – mondta Merle felfelé meresztve szemét, az orvosra. – Én, én nem is tudom, miért fekszem itt így. Azt hittem, maga a rendőrség. Tudja, megöltem egy embert.

– Nos, ez természetes emberi impulzus – felelte az orvos. – Én tucatjával öltem már embert. – Nem mosolygott.

Merle félrehúzta a száját, és elfordította a fejét, hogy lássa.

– Tudja, hogy ezt nem kell tennie – mondta az orvos nagyon kedvesen. – Idegrángást érez itt meg ott, és igyekszik elmélyíteni és dramatizálni. Tud rajta uralkodni, ha akar.

– Tudok? – suttogta Merle.

– Ha akarja – felelt Moss. – De nem muszáj. Nekem voltaképpen mindegy. Semmije se fáj, ugye?

– Nem. – Megrázta a fejét.

Megveregette a lány vállát, és kiment a konyhába. Követtem. Csípőjével a mosogatóhoz támaszkodott, és hűvösen méregetett.

– Halljuk a sztorit!

– Egy ügyfelem titkárnője. Az ügyfél bizonyos Mrs. Murdock Pasadenából. Meglehetősen nyers egy nőszemély. Körülbelül nyolc évvel ezelőtt férfi nagyon tolakodóan közeledett Merle-hez. Hogy milyen mértékben, nem tudom. Azután az illető – nem azonnal, de nagyjából abban az időben – kiesett vagy kiugrott az ablakon. Azóta ez a lány nem bírta elviselni, hogy egy férfi hozzáérjen – úgy értem, hogy a legközömbösebb módon sem.

– Hm, hm. – Düledt szeme továbbra is olvasni próbált az arcomon. – A kislány azt hiszi, hogy az a férfi őmiatta ugrott ki az ablakon?

– Nem tudom. Mrs. Murdock az illető özvegye. Újra férjhez ment, és a második férje is meghalt. Merle vele maradt. Az öregasszony úgy bánik vele, mint egy durva szülő a rossz gyermekével.

– Értem. Regresszív.

– Az mi?

– Érzelmi sokk és tudat alatti igyekezet menekülni a gyermekkorba. Ha Mrs. Murdock sokat, de nem túl sokat szidja őt, akkor fokozza ezt a tendenciát. A gyermekkori alárendeltség érzetét a gyermekkori védettség érzetével azonosítja.

– Fel kell ezt idézni? – morogtam.

Nyugodtan vigyorgott rám.

– Nézze, barátom. Ez a lány nyilvánvalóan neurotikus. Részben eredendően, részben tudatosan. Azt akarom ezzel mondani, hogy nagyon is élvezi a helyzetet. Még ha nem is tud róla, hogy élvezi. Ennek azonban pillanatnyilag nincs jelentősége. Ez az emberölés, ez mi akar lenni?

– Egy Vannier nevű emberről van szó, aki Sherman Oaksban lakik. Mintha valami zsarolás lenne a dologban. Merle-nek kellett a pénzt elvinnie időről időre. Félt a férfitől. Láttam a tagot. Ronda fráter volt. Ma délután Merle nála volt, és azt mondja, lelőtte.

– Miért?

– Azt mondja, nem tetszett neki, ahogy az ránézett.

– Mivel lőtte le?

– A táskájában volt egy pisztoly. Ne kérdezze, miért. Nem tudom. De ha lelőtte Vannier-t, nem ezzel tette. A pisztoly csövében egy nem megfelelő töltény volt. Így nem lehet elsütni. Nem is sütötték el.

– Ez nekem magas – mondta Moss. – Én csak orvos vagyok. Mit akar, mit csináljak vele?

– Továbbá – folytattam, ügyet sem vetve a kérdésre –, Merle azt mondja, hogy égett a lámpa, holott az eset öt óra harminc körül történt, egy szép nyári délutánon. A palin hálóruga volt, és a bejáróajtóban benne volt a kulcs. És a férfi nem kelt fel, hogy őt bevezesse. Csak úgy ült ott és bámult.

Moss bólintott.

– Ó – mondta. Vastag ajkai közé cigarettát dugott, és rágyújtott. – Ha azt várja tőlem, hogy megmondjam, vajon csakugyan azt hiszi-e, hogy lelőtte a fickót, nem tudok válaszolni. A maga leírásából arra következtetek, hogy azt az embert akkor már lelőtték, így van?

– Testvér, én nem voltam ott. De ez elég világosnak látszik.

– Ha ő azt hiszi, hogy lelőtte, és nemcsak színészkedik – istenem, hogy tudnak ezek színészkedni! –, ez arra mutat, hogy a gondolat nem volt új a számára. Maga azt mondja, fegyver volt nála. Ez is azt bizonyíthatja, hogy foglalkozott a gondolattal. Talán bűnösségi komplexusa van. Bűnhődni akar, vezekelni akar, valamilyen valódi vagy képzelt bűnért. Megint azt kérdezem: mit akar, mit csináljak vele? Nem beteg, nem bolond.

– Nem szabad visszamennie Pasadenába.

– Ó. – Csodálkozva nézett rám. – Családja van?

– Wichitában. Apja állatorvos. Majd telefonálok neki, de ma éjjelre itt kell maradnia.

– Ehhez nem tudok hozzászólni. Eléggé bízik magában ahhoz, hogy az éjszakát a lakásán töltse?

– Saját szabad akaratából jött ide, nem hívásra. Tehát, azt hiszem, hogy megbízik bennem.

Vállat vont, és megpödörte szúrós, fekete bajuszát.

– Nos, beadok neki valami nyugtatót, és lefektetjük. Maga fel-alá sétálhat addig, a lelkiismeretével birkózva.

– Nekem el kell mennem – mondtam. – Oda kell mennem, megnézni, mi történt. Ő pedig nem maradhat itt egyedül. És semmilyen férfi, még orvos sem fektetheti ágyba. Szerezzen egy ápolónőt. Én majd máshol alszom.

– Phil Marlowe – mondta –, a kifakult Galahad lovag. Oké. Itt maradok, amíg az ápolónő befut.

Visszament a nappaliba, és az Ápolónő Nyilvántartónak telefonált. Aztán a feleségét hívta fel. Míg az orvos beszélt, Merle felült a pamlagon, és kezét modorosán összekulcsolta az ölében.

– Nem értem, miért égett a villany – mondta. – Egyáltalán nem volt sötét a házban. Nem volt annyira sötét.

– Apjának mi a keresztnéve? – kérdeztem.

– Dr. Wilbur Davis. Miért?

– Nem akar valamit enni?

A telefon mellől Carl Moss odaszólt hozzám.

– Holnapig ráér. Ez valószínűleg csak átmeneti szélcsend. – Befejezte a telefonbeszélgetést, letette a kagylót, a táskájához ment, és visszajött, kezében egypár sárga, vattára helyezett kapszulával. Hozott egy pohár vizet, odaadta a lánynak a kapszulákat.

– Nyelje le! – mondta.

– Nem vagyok beteg, ugye? – kérdezte az, felnézve rá.

– Nyelje, gyermekem, nyelje.

Elvette, betette a szájába, vette a poharat, kiitta a vizet

Én feltettem a kalapomat, és elmentem.

A liften, lefelé menet, eszembe jutott, hogy a táskájában nem voltak kulcsok. Kiszálltam hát az előcsarnok szintjén, és az előcsarnokon keresztül kimentem az épület Bristol Avenue-i oldalán. Nem volt nehéz megtalálni a kocsit. Ferdén állt, vagy két lábnyira a járdaszegélytől. Szürke, kinyitható Mercury volt, rendszáma 2XIII. Emlékeztem rá, ez volt Linda Murdock kocsijának a száma.

A zárban bőr kulcstartó lógott. Beszálltam a kocsiba, beindítottam a motort, láttam, sok benzin van benne, és elhajtottam. Kedves, fürge kis kocsit volt. Úgy

repült a Cahuenga Passon keresztül, mint a madár.

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

Az Escamillo Drive-on, ki tudja, miért, vagy három emelkedő is volt, négy háztömbnél nem nagyobb távolságon. Nagyon keskeny utca, átlagban öt ház egy tömb. Fölötte a bozótos, barna hegyoldal egy része látszott, amin ebben az évszakban csupán zsálya és manzanita virágzott. Az ötödik és egyben utolsó háztömbnél az Escamillo Drive takaros kis kanyarban balra fordul, erősen nekiütközik a domb lábának, és jajszó nélkül kimúlik. Ebben az utolsó háztömbben három ház volt. Kettőnek a kapuja egymással szemben, egy a zsákutca végén. Ez utóbbi volt Vannier háza. Fényszóróm rávilágított a kulcsra az ajtóban.

Keskeny, angol típusú bungalow volt. Teteje magas, lent ólomberakásos ablakok, oldalt garázs, a garázs mellett utánfutó parkolt. A korai holdvilág csendesen fürdött a kis pázsiton. Egy nagy tölgyfa csaknem az elülső tornácból nőtt ki. A házban nem volt semmi fény, előlről legalábbis nem látszott.

A telek fekvését figyelembe véve, nem látszott teljesen kizártnak, hogy nappal is világítsanak a lakószobában. A reggeli órákat kivéve sötét lehetett a ház. Mint szerelmi légyottok színhelyének, voltak a háznak előnyei, de nem tartottam különösen alkalmasnak arra, hogy egy zsaroló lakhelye legyen. A hirtelen halál bárhol elérheti az embert, de Vannier túlságosan megkönnyítette a dolgot.

Befordultam a kocsibehajtón, faroltam, hogy orral kifelé álljak, aztán lehajtottam a sarokig, és ott parkoltam. Az úttesten gyalogoltam vissza, mert járda nem volt. A bejárati ajtó vasba foglalt tölgyfalapokból készült, melyek rézsútosan érintkeztek. Gomb helyett fogantyús retesz volt az ajtón. A lapos kulcs feje kiemelkedett a zárból. Csöngettem. A csengőnek az a bizonyos távoli zengése volt, amit akkor hallunk, ha éjszaka becsöngetünk egy üres házba. Megkerültem a tölgyfát, és keskeny rúdlámpámmal bevilágítottam a garázs ajtószárnyai közé. Bent egy kocsi állt. A házat megkerülve tértem vissza, megnéztem a kicsi, virágokkal nem ékeskedő udvart, amit alacsony, terméskő fal övezett. További három tölgyfát láttam, az egyik tölgyfa alatt egy asztalt és néhány, fémből készült széket. Hátul szemétegető. Bevilágítottam az utánfutó lakókocsiba, mielőtt visszamentem; senki sem volt benne. Ajtaja zárva volt.

Kinyitottam a bejárati ajtót, a kulcsot benne hagytam. Nem akartam semmiféle hebehurgyaságot elkövetni. Ami megtörtént, megtörtént. Csak meg akartam bizonyosodni. Az ajtón belül tapogatózva kerestem a falon a villanykapcsolót, megtaláltam, és felkattantottam. A szobában körben kigyúltak a kettős karokon elhelyezett, sápadt gyertyaégők, megvilágítva a nagy állólámpát, amiről Merle beszélt, csakúgy, mint sok egyebet. Odamentem, és meggyújtottam a lámpát, aztán vissza, hogy eloltsam a falikarokat. A lámpának nagy, porcelán burába rejtett égője

volt. Három különböző fényerősségre lehetett kapcsolni. Addig csavargattam a kapcsoló gombját, amíg nem kaptam teljes fényerőt.

A szoba a ház elejétől a végéig terült el. Hátul ajtó volt, jobbra alkóv. Az alkóv boltíve mögött kis ebédlőt láttam. A boltíven félig behúzott függöny, súlyos, halványzöld brokát függöny, távolról sem új. A kandalló a bal oldali fal közepén volt, vele szemben és mindkét oldalán könyvespolcok, amelyek nem voltak a falba süllyesztve. A szoba sarkainál két pamlag állott keresztben, aztán volt egy arany, egy rózsaszín és egy barna szék meg egy barna és arany színű fotel, zsámollyal.

A zsámolyon sárga pizsamába bújtatott lábak nyugodtak, meztelen bokák, sötétzöld szattyánbőr papucsos lábfejek. Szemem lassan, óvatosan kúszott felfelé a lábfejekről. Sötétzöld mintás selyemköntös, bojtos övvel összefogva. Az öv fölött a pizsama zsebén monogram. A zsebben szépen összehajtott zsebkendő, két éles, fehér vászoncsücsök. Sárga nyak, oldalra buktatott arc, mely a fali tükör felé fordul. Odamentem, és benéztem a tükörbe. Tényleg vigyorgott.

A bal kar és a bal kéz az egyik térd és a szék oldala között feküdt, a jobb kar a széken kívül csüngött, az ujjak vége a szőnyeget érintette. De ugyancsak érintette egy kis pisztoly agyát is, egy hasas, körülbelül 32 kaliberű pisztolyét, melynek alig volt csöve. Az arc jobb oldala a szék hátához támaszkodott, de a jobb vállat sötétbarnára fejtette a vér, amiből jutott egy kevés a jobb karra is. Meg a székre is, nagy mennyiségben.

Nem hiszem, hogy a fej magától vette fel ezt a helyzetet. Valamilyen érzékeny léleknek nem tetszett a jobb oldala.

Felemeltem a lábamat, és gyöngéden néhány hüvelykkel arrébb toltam a zsámolyt. A papucs sarka vonakodva moccant arrébb a szöveten, nem együtt mozgott a zsámollyal. Ez az ember olyan merev volt, mint a deszka. Kinyújtottam a kezem, és megérintettem a bokáját. A jég sem lehet hidegebb.

Jobb könyökénél az asztalon félig kiivott pohár állott, benne poshadt ital, és egy hamutartó, tele csikkel és hamuval. Három cigarettavégen rúzsoltok. Világos, kínaiivörös rúzs. Szőke nők használnak ilyet.

Egy másik szék mellett egy másik hamutartó. Benne gyufa, sok hamu, de semmi csikk.

A szoba levegőjében súlyos parfümillat küzdött a halál szagával – és vesztett. Legyőzve bár, de még ott lebegett.

Átkutattam a ház többi részét, felgyújtva és eloltva a villanyokat. Két hálószoba, az egyik világos, a másik vörös jávorfa bútorral berendezve. Úgy tetszett, a világos a vendégszoba. Sárga és szederszínű csempével burkolt, szép fürdőszoba, a zuhanyozófülkén üvegajtó. A konyha kicsi volt. A mosogatóban sok üveg, sok pohár, sok ujjlenyomat, sok nyom. Vagy esetleg semmi.

Visszamentem a nappaliba, a szoba közepén álltam, amennyire csak lehetséges volt, a szájamon át lélegeztem, és azon gondolkodtam, vajon mi lenne a helyzet, ha

ezt a dolgot bejelenteném. És közölném, hogy én vagyok az a fickó, aki megtalálta Morningstart és elfutott. Gyöngén állnék, nagyon gyöngén. Marlowe, három gyilkosság. Marlowe, aki voltaképpen térdig gázol a hullákban. És semmi okos, logikus, szívélyes magyarázat nincs a saját személyére vonatkozólag sem. De nem ez volt benne a legrosszabb. Abban a pillanatban, hogy nyilatkozom, nem vagyok többé a magam ura. Kötve leszek, bármit is teszek, és bármire is jövök rá.

Carl Moss talán hajlandó lenne megvédeni Merle-t egy bizonyos pontig, az orvosi titoktartás leple alatt. De esetleg azt is gondolhatja, hogy végső soron jobbat tesz a lánynak, ha mindent elmondat vele, ami a szívéen fekszik, bármiről legyen is szó.

Visszamentem a székhez, összeszorítottam a fogamat, és megragadtam annyi haját, hogy a fejet elhúzhassam a szék támlájától. A golyó a halántéknál hatolt be. A beállítás öngyilkosságra utalhat. De olyan emberek, mint Louis Vannier, nem követnek el öngyilkosságot. Egy zsaroló, még ha gondjai vannak is, érzi és élvezzi a hatalmát

Hagytam, hogy a fej visszaessen, ahová akar, és lehajoltam, hogy megdörzsöljem a kezem a szőnyeg bolyhain. Lehajolva, észrevettem egy képkeret sarkát a Vannier könyöke melletti asztal alsó polca alatt. Odamentem, és egy zsebkendővel utánanyúltam.

Az üveg keresztben megrepedt. Leesett a falról. Láttam a kis szöveget, ahol lógott. El tudtam képzelni, hogyan történt. Valaki Vannier jobbán állt, talán föléje is hajolt, valaki, akit ismert, és akitől nem félt. Az illető hirtelen előrántotta a pisztolyát, és Vannier jobb halántékába lőtt. Aztán, megijedve a vértől vagy a lövés ütésétől, hátraugrott a fal felé, és leverte a képet. Az egyik sarkára esett, és a szék alá csúszott. A gyilkos pedig túlságosan óvatos vagy túlságosan rémült volt ahhoz, hogy hozzányúljon.

Megnéztem. Kicsi kép volt, egy cseppet sem érdekes. Mellényes, térdnadrágos férfiú, csipkés ujjú ingben és kerek, nagy, tollas, bársony kalapban, erősen kihajol az ablakon, és láthatólag kiszól valakinek odalént. Az odalént nem látható a képen. Valaminek a színes reprodukciója volt, aminek az eredetijére nyilván sohasem volt szükség.

Körülnéztem a szobában. Voltak ott más képek is, néhány egész szép akvarell, néhány karc – mostanában a rézkarcok erősen kimentek a divatból, vagy tévedek? – összesen vagy fél tucat. Nos, talán Vannier szerette ezt a képet, na és?

Egy férfi, amint kihajol egy magas ablakon. Nagyon régen.

Vannier-re néztem. Egyáltalán nem segített nekem. Egy férfi, aki kihajol egy magas ablakon, réges-régen.

A gondolat olyan könnyedén futott át az agyamon, hogy majdnem elmulasztottam elkapni, mielőtt továbbmentem. Mintha egy pihe érintene, vagy még annyi sem. Egy hópehely érintése. Egy magas ablak, amin egy férfi kihajol – réges-régen.

Végre kapcsoltam. Olyan forró volt, hogy sistergett. Kifelé egy magas ablakon, nagyon régen – nyolc évvel ezelőtt –, egy férfi kihajol – túlságosan –, egy férfi leesik – esése halálos. Egy férfi, akit Horace Brightnak hívtak.

– Mr. Vannier – mondtam némi csodálattal –, ezt bizony ügyesen játszotta.

Megfordítottam a képet. A hátára dátumokat és pénzüsségeket írtak. Csaknem nyolc éven át írták a dátumokat. Az összegek legtöbbször 500 \$, néhányszor 750 \$, kétszer 1000 \$. Mellette összesítések, kisebb alakú számokkal. 11 100 volt a végösszeg. Mr. Vannier nem kapta meg az utolsó befizetést. Meghalt, mire az megérkezett. Nyolc évre elosztva nem volt nagy pénz. Mr. Vannier ügyfele jól alkudott.

A kép kéregpapír háta acél gramofontúkkal volt a keretbe erősítve. Kettő ezek közül kiesett. Meglazítottam a papírt, és kicsit meghúztam, hogy kijöjjön. A kép és a papír között kis fehér boríték volt. Lepecsételt, címzetten. Feltéptem. Két négyzet alakú fénykép és egy negatív volt benne. A fényképek azonosak voltak. Egy férfit ábrázoltak, aki erősen kihajol az ablakon, és tátott szájjal ordít. Keze az ablakpárkány téglá peremén. Válla mögött egy asszony arca.

Sovány, barna hajú férfi volt. Az arca nem rajzolódott ki tisztán, ahogy a mögötte álló asszonyé sem. A férfi kihajolt az ablakon, üvöltött vagy szólt.

Tartottam a képet, és néztem. Ránézésre nem jelentett semmit. Tudtam, hogy valamit jelentenie kell. Csak éppen azt nem tudtam, hogy mit. De tovább néztem. Egy idő múlva valami nem stimmel. Apróság, de életbe vágó. Az ember két keze a fal élénél volt, ahol kivágás van az ablakkeret számára. A kezek nem tartottak semmit, nem érintettek semmit. A csukló belső része támaszkodott a téglá széléhez, a kezek a levegőben voltak.

A férfi nem támaszkodott. Zuhant.

Visszatettem az egészet a borítékba, összehajtottam a kéregpapírt, és azt is begyömöszöltem a zsebembe. A keretet, az üveget és a képet elrejtettem a fehéreneműs szekrénybe, a törülközők alá.

Mindez túl soká tartott. A ház előtt megállt egy autó. Lépések közeledtek az úton.

Bebújtam a függöny mögé, az alkóvban.

HARMINCADIK FEJEZET

A kapu kinyílt, majd halkan becsukódott. A csend úgy lógott a levegőben, mint a lélegzet párája a fagyban. Aztán éles sikoly és utána kétségbeesett nyöszörgés hallatszott.

Dühtől fojtott férfihang szólalt meg.

– Nem rossz, nem is jó. Próbáld újra!

– Istenem, ez Louis! – szólt a női hang. – Meghalt!

– Lehet, hogy tévedek – mondta a férfi –, de mintha bűzlene.

– Istenem! Meghalt! Alex, tégy valamit, az isten szerelmére! Csinálj valamit!

– Eegen – hallottam Alex Morny fojtott, kemény hangját –, tenni kéne valamit. Az kéne, hogy te is úgy nézz ki. Vérbe fagyva és a többi. Bárcsak te is halott lennél, ilyen hideg és ilyen rohadt, mint ő. Nem, nem is kell semmit tennem. Olyan vagy máris. Pont olyan rohadt. Nyolc hónapja vagy férjnél, és megcsalsz egy ilyen senkivel. Istenem! Mi jutott eszembe, hogy valaha is leadtam magam egy ilyen piti nővel, mint te.

A végén már majdnem üvöltött.

Az asszony megint nyöszörgő hangot adott.

– Ne húzzuk az időt – mondta Morny keserűen. – Mit gondolsz, miért hoztalak ide? Nem fogsz átejteni senkit. Hetek óta figyeltek. Tegnap éjjel itt jártál. Én ma már itt voltam. Láttam, ami látható. A cigarettákon a te rúzsod, a pohárból te ittál. Látlak magam előtt, hogy ennek a széknek a karfáján ülsz, cirógatod a zsíros haját, aztán beléereszted a golyót, miközben még dorombol. Nos?

– Ó, Alex, drágám, ne mondj ilyen szörnyű dolgokat!

– Késő, Lilian Gish – mondta Morny. – Nagyon késő, Lilian Gish. Mellőzd az ájulást. Piha. Tudnom kell, hogyan járjak el. Mit gondolsz, mi a fenéért vagyok itt? Nem adnék én érted még egy fabatkát sem. Már nem. Piha. Már nem, drágalátos kincsem és szőke gyilkosom. De magammal viszont törődöm, meg a hírnevemmel, meg az üzletemmel. A pisztolyt például letörölted?

Csend. Aztán egy ütés hangja. Az asszony jajgat. Megsértették, iszonyúan megsértették. Lelke mélyéig megsértették. Elég jól játszott.

– Idefigyelj, angyalom! – förmedt rá Morny. – Ne etess engem ilyesmivel. Már voltam moziban. Szakértője vagyok az ilyen jeleneteknek. Mellőzd. El fogod nekem mesélni, hogyan történt, akkor is, ha a hajadnál fogva kell körülvonszolnom téged a szobában. Nos – megtörölted a fegyvert?

Felkacagott. Erőltetett nevetés volt, de tiszta és csengő. Aztán hirtelen elhallgatott.

– Igen – hallottam a nő hangját.

– És a poharat, amiből ittál?

– Igen. – Nagyon csendes, nagyon hűvös volt most.

– És rányomtad az ő ujjlenyomatát a fegyverre?

– Igen.

Gondolkozott a beállott csöndben.

– Valószínűleg nem fogja őket félrevezetni. Majdnem lehetetlen egy halott ujjlenyomatát meggyőző módon egy fegyverre rányomni. De azért... Mit töröltél még le?

– S-semmit. Ó, Alex. Kérlek, ne légy olyan brutális!

– Hagyd abba! *Hagyd abba!* Mutasd meg, hogy csináltad, hogyan álltál, hogyan fogtad a pisztolyt.

Az asszony nem mozdult.

– Ne törődj az ujjlenyomatokkal – mondta Morny. – Majd ráteszek jobbakat. Sokkal jobbakat.

A nő lassan elhaladt a függöny rése előtt, és én megpillantottam. Halványzöld gabardin nadrágot, őzszínű, bő sportkabátot viselt, skarlát turbánjában arany kígyó. Arcát összevissza kenték a könnyek.

– Emeld fel! – ordított Morny. – Lássuk!

A szőke lehajolt a szék mellett, kezében a fegyverrel közeledett, fogait mutatta. A függöny nyílásán keresztül a szobának az ajtó felőli részére irányította a fegyvert.

Morny nem mozdult, nem szólt.

A szőke nő keze reszketni kezdett, a pisztoly furcsa táncba kezdett a levegőben. Ajka remegett, és karja lehullt.

– Nem tudom megtenni – lehelte. – Le kellene lőnöm téged, de nem vagyok rá képes.

A keze szétnyílt, és a fegyver tompa puffanással leesett a földre.

Morny gyorsan elment a függöny rése előtt, félrelökte a nőt az útból, és lábával visszatolta a pisztolyt oda, ahol azelőtt lehetett.

– Nem voltál rá képes – mondta rekedten. – Nem voltál rá képes. Most idefigyelj.

Előhúzott egy zsebkendőt, és lehajolt, hogy újra felemelje a pisztolyt. Megnyomott valamit, és a tár kinyílt. Jobbjával a zsebébe nyúlt, kezében, ujj hegyét mozgatva a fémen, megforgatott egy töltényt, és belökte a tárba. Még négyszer megismételte a mutatványt, becsattintotta a tárat, aztán kinyitotta és kicsit megforgatta, hogy a megfelelő helyzetbe juttassa. Letette a pisztolyt a földre, visszahúzta a kezét és a zsebkendőt, és felegyenesedett.

– Nem tudtál lelőni – förmedt a nejeire –, mert nem volt a fegyverben semmi, csak egy üres töltény. Most újra meg van töltve. A hengerek a megfelelő helyen vannak. Egy lövést elsütöttek. És az ujjlenyomatod rajta van a fegyveren.

A szőke asszony nagyon csendes volt, merev szemmel nézte a férfit.

– Elfelejtettem neked megmondani – mondta a férfi lágyan –, én töröltem le a pisztolyt. Azt gondoltam, sokkal szebb lenne, ha *biztos* lehetnék benne, hogy az

ujjlenyomatod rajta van. Persze, biztos voltam benne – de úgy éreztem, jobban szeretnék *egészen* biztos lenni. Érted?

– Fel akarsz jelenteni? – kérdezte a nő csendesen.

A férfi háttal állt nekem. Sötét ruha. Filc kalap, mélyen behúzva. Az arcát tehát nem láthattam. De a vigyorát még láttam, amellyel azt mondta:

– Igen, angyalom, fel foglak jelenteni.

– Értem – felelt a nő, és mereven nézte a férfit. Egyszerre csak méltóságteljes komolyság jelent meg kóristalány benyomását keltő arcán.

– Fel foglak jelenteni, angyalom – ismételte Morny lassan, tagolva a szavakat, mintha élvezné a jelenetet. – Egyesek sajnálni fognak, mások kinevetnek. De az üzletemnek nem fog ártani. Egyáltalán nem. Ez az én üzletágam egyik szépsége. Egy kis rossz hír egyáltalán nem árt neki.

– Tehát most már csak reklámértékem van számodra – mondta az asszony. – Eltekintve, persze, attól a veszélytől, hogy te magad is gyanússá válhatsz.

– Pontosan. Pontosan.

– És miért tettem volna? – kérdezte a nő, még mindig nyugodtan, merev tekintettel, de olyan mély megvetéssel, hogy Morny fel sem fogta az értelmét.

– Nem tudom – mondta. – Nem törődöm veled. Valami volt köztetek. Eddie követett a városon át egy utcába, a Bunker Hillen, ahol találkoztál egy barna ruhás, szőke pasassal. Valamit odaadtál neki. Eddie futni hagyott téged, és követte a pasast egy környékbéli bérházba. Próbálta őt tovább is követni, de gyanította, hogy a pali észrevette, és abba kellett hagynia. Nem tudom, mire ment a játék. Egy dolgot azonban tudok. Abban a bérházban tegnap lelőttek egy Phillips nevű fiatalembert. Tudnál erről valamit mondani, édesem?

– Semmit sem tudnék róla mondani – felelt a szőke nő. – Nem ismerek senkit, akit Phillipsnek hívnak, és bármilyen furcsán hangzik, nem szaladtam oda, hogy valakit gyermeki mulatságból lelőjek.

– De Vannier-t lelőtted, drágám – mondta Morny majdnem kedvesen.

– Ó, igen – hangzott a vontatott válasz. – Persze. Azon gondolkodtunk épp, mi is volt az indítékom? Kigondoltad már?

– Ezt bedumálhatod a hekusoknak – mordult föl a férfi. – Nevezzük szerelmi vitának. Nevezd, aminek akarod.

– Talán. Amikor berúgott, egy kicsit rád hasonlított. Talán ez volt az indítékom.

– Ó! – mondta Morny, és visszafojtotta a lélegzetét.

– Csinosabb volt, fiatalabb, kisebb pocakkal. De ugyanaz az átkozott, önelégült rohadék.

– Ó! – mondta Morny, és szenvedő arcot vágott.

– Így megfelel? – kérdezte a nő csendesen.

Előrelépett, és az ökle kilendült. Az ütés a nőt arca oldalán érte, összecsuklott, és a földre ült, egyik hosszú lábát maga elé nyújtva, fél keze az állkapcsán. Nagyon kék

szemével felnézett Mornyra.

– Ezt talán nem kellett volna tenned – mondta. – Lehet, hogy így nem megyek bele a játékba.

– Bele fogsz menni. Nem lesz más választásod. Könnyen megúszod. Istenemre, ezt jól tudom. A te kinézéseddel. De bele fogsz menni, angyalom. Az ujjlenyomatod rajta van a pisztolyon.

Lassan felállt, keze még mindig az állán. Aztán elmosolyodott.

– Tudtam, hogy meghalt. Ez az én kulcsom a zárban. Hajlandó vagyok bemenni a városba, és kijelenteni, hogy én lőttem le. De ne érij többet hozzám sima, fehér mancsoddal – ha igényt tartasz a mesémre. Igen. Hajlandó vagyok elmenni a rendőrségre. Sokkal nagyobb biztonságban érzem magam náluk, mint nálad.

Morny megfordult, és láttam arcán a sápadt grimaszt meg a rángatózó forradást. Elhaladt a függöny rése előtt. Megint kinyílt a bejáróajtó. A szőke nő egy pillanatig csendben állt, a válla fölött visszanézett a tetemre, kicsit megrázkódott, és eltűnt a látókörömből.

Az ajtó becsukódott. Lépések az úton. A kocsiajtó kinyílt és becsukódott. A motor felbúgott, és a kocsi elment.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

Hosszú idő múlva bújtam elő rejtekhelyemről, és újra körülnéztem a nappaliban. Odamentem, és felemeltem a pisztolyt, aztán nagyon gondosan megtörölgettem, és újra letettem. A hamutartóból kivettem a három rúzsos csikket, kivettem a fürdőszobába, és lehúztam a toaletten. Körülnéztem, kerestem a másik poharat, amin rajta van az asszony ujjlenyomata. Ilyen nem volt. Azt az egyet, ami tele volt állott itallal, kivettem a konyhába, kiöblítettem, és megtöröltem egy törlőruhával.

Aztán a csúnyább rész következett. Letérdeltem a szőnyegre a széke mellé, felemeltem a pisztolyt, és a lenyúló, csontmerev kézért nyúltam. Az ujjlenyomat nem lesz jó, de ujjlenyomat lesz, és nem Mornyné ujjlenyomata. A pisztolynak recés, gumi agya volt, a bal oldalon, a csavar alatt, letört egy kis darab. Ezen nincs ujjlenyomat. Egy mutatóujj a cső jobb oldalán, két ujj a ravaszvédő kengyelen, egy hüvelykujj a bal oldali, lapos részen, a tár mögött. Így megfelelő lesz.

Még egyszer körülnéztem a nappali szobában.

Gyengébbre kapcsoltam a lámpa fényét. Még így is túl erősen világította meg a halott sárga arcát. Kinyitottam a bejárati ajtót, kihúztam a kulcsot, ledörgöltem, és visszatoltam a zárba. Becsuktam az ajtót, és letöröltem a kilincset, aztán utamra indultam a háztömb mellett lefelé, a kocsizhoz.

Visszatértem Hollywoodba, bezártam a kocsit, és megindultam a járdán, a többi parkoló kocsit mellett, a Bristol bejárata felé.

A sötétben az egyik kocsiból rekedt suttogás szólt felém. A nevemen szólítottak. Eddie Prue hosszú, fehér arca bukkant föl, egy kis Packard teteje alól, a kormány mögül. Egyedül volt a kocsiban. A kocsit ajtajára támaszkodtam, és benéztem.

– Hogy megy a bolt, hekuskám?

Lelöktem egy gyufát, és az arcába fújtam a füstöt.

– Ki ejtette el annak a fogtechnikai anyagot szállító cégnek a számláját, amit tegnap ideadtak nekem – kérdeztem. – Vannier vagy más valaki?

– Vannier.

– Mit akartak, hogy mit csináljak vele – derítsem ki egy Teager nevű ember életrajzát?

– Süket alakokkal nem tárgyalok – mondta Eddie Prue.

– Miért lett volna a zsebében, hogy elejtse? És ha elejtette, miért nem adták neki egyszerűen vissza? Más szóval, tekintve, hogy én süket alak vagyok, magyarázza meg nekem, miért hoz valakit egy fogtechnikai számla olyan izgalomba, hogy magándetektívet fogad? Különösen olyan urak, mint Alex Morny, akik nem szeretik a magándetektíveket.

– Morny jó fej – mondta Eddie Prue hidegen.

– Ő az, akiről a mondást kitalálták: “Buta, mint egy színész.”

– Hagyja ezt. Nem tudja, mire használják azt a fogászati anyagot?

– De. Rájöttem. Az albastone-t arra használják, hogy fogak és mélyedések lenyomatát készítsék el belőle. Nagyon kemény, nagyon finom por, ami minden kis részletet kitűnően visszaad. A másik anyagot, a crystobolitot a viaszmodellek készítéséhez használják. Előnye, hogy alakváltoztatás nélkül nagyfokú hőt visel el. Mondja azt, hogy nem tudja, miről beszélek.

– Felteszem, hogy tudja, hogyan készítenek arany berakásokat? – kérdezte Eddie Prue. – Felteszem, hogy tudja, mi?

– Két órát szenteltem eme ismeretekre a mai napon. Szakember vagyok. Mit érek vele?

Egy kis ideig hallgatott, aztán így szólt:

– Szokott újságot olvasni?

– Néhanapján.

– Vajon nem olvasta, hogy egy öreg, Morningstar nevezetű fiút leütöttek a Belfont Buildingben, a Kilencedik utcában, épp két emelettel ennek a Teagernek az irodája fölött? Talán olvasta, vagy mégsem?

Nem feleltem. Még egy pillanatig nézett engem, aztán kinyújtotta a kezét az önindító felé, és benyomta az indítógombot. A motor beindult, és ő váltani kezdett.

– Senki sem lehet annyira süket, mint amilyennek maga tette magát – mondta csendesesen. – Senki. Jó éjszakát.

A kocsi eltávolodott a járdaszegélytől, és leereszkedett a dombról, Franklin felé. Belevigyorogtam a messzeségbe, amikor eltűnt.

Felmentem a lakásba, kinyitottam az ajtót, néhány hüvelyknyire kitártam, és halkan kopogtam. A szobából mozgás hallatszott. Erőteltjes külsejű nő nyitotta ki az ajtót. Fehér ápolónői egyenruhájának fityuláját fekete szalag díszítette.

– Marlowe vagyok. Itt lakom.

– Jöjjön be, Mr. Marlowe. Dr. Moss szólt nekem.

Csendesen becsuktam az ajtót, és halkan beszélgettünk.

– Hogy van a beteg? – kérdeztem.

– Alszik. Mikor ideértem, már álmos volt. Miss Lymington vagyok. Nem sokat tudok róla, csupán azt, hogy a hőmérséklete normális, a pulzusa még mindig inkább gyors, de lassulóban. Gondolom, lelki zavar.

– Meggyilkolva talált egy embert – mondtam. – Ez teljesen kihozta a sodrából. Elég mélyen alszik ahhoz, hogy bemenjek, és összeszedjek néhány apróságot, amit elviszek magammal a szállodába?

– Ó, igen. Ha nem csinál zajt, valószínűleg nem fog felébredni. Amennyiben mégis, az sem baj.

Bementem, és némi pénzt fettem az asztalra.

– Van itthon kávé, sonka, tojás, kenyér, paradicsomlé, narancs és ital. Ha még

valamire szüksége van, telefonálnia kell.

– Már megvizsgáltam a készleteit – mondta az ápolónő mosolyogva. – Mindenünk van, amire holnap reggeli utánig szükségünk lehet. Itt fog maradni a beteg?

– Ez dr. Mosstól függ. Azt hiszem, hazamegy, mielőtt meggyógyul. Az otthona elég messze van, Wichitában.

– Én csak ápolónő vagyok, de nem hiszem, hogy olyan baja lenne, amit egy jó kis alvás ne kúrálna ki.

– Egy jó kis alvás és más társaság – mondtam, de Miss Lymington számára ez nem jelentett semmit.

Végigmentem a folyosón, és bekukkantottam a hálószobába. Az én egyik pizsamámat adtak rá. Majdnem a hátán feküdt, egyik karja a takarón. A pizsamakabát ujját hat vagy több hüvelykkel felhajtották. Az ujj vége alatt a kicsi kéz keményen ökölbe szorult. Az arca megviselt, sápadt, de egészen békés volt. Keresgéltem a szekrényben, elővettem egy bőrröndöt, és beletettem egypár apróságot. Amikor visszaindultam, újra Merle-re néztem. A szeme kinyílt, és egyenesen felnézett a mennyezetre. Aztán megmozdult annyira, hogy meglásson engem, és ajka szélén halvány kis mosoly jelent meg.

– Hello. – Gyenge, kimerült hangocska volt, olyan hang, amely tudatában van annak, hogy tulajdonosa ágyban van, ápolónő van mellette, és megvan mindene.

– Hello.

Odamentem mellé, és lenéztem rá, rendezett vonásaimon gyakorlott mosollyal.

– Jól vagyok – suttogta. – Remekül. Ugye?

– Hogyne.

– Ez a maga ágya, amiben fekszem?

– Jól van ez így. Nem fogom megharapni.

– Nem félek – mondta. Egy kéz csúszott felém, és ott feküdt tenyérrel felfelé, várva, hogy megfogjam. Megfogtam. – Nem félek magától. Nincs olyan nő, aki félne magától, ugye?

– Ha ezt maga mondja, azt hiszem, bóknak tekinthetem.

A szeme mosolygott, aztán megint komollyá vált.

– Hazudtam magának – mondta halkán. – Én – én nem lőttem le senkit.

– Tudom, Ott voltam. Felejtse el. Ne gondoljon rá.

– Mindig azt mondják az embernek, hogy felejtse el, ami kellemetlen. De az ember sosem felejt el. Úgy értem, kicsit buta dolog ilyet mondani.

– Oké – mondtam, sértődést mímelve. – Buta vagyok. Mit szólna még egy kis alváshoz?

Megfordította a fejét, amíg a szemembe nem nézett. Az ágy szélén ültem, a kezét fogva.

– Ide fog jönni a rendőrség? – kérdezte.

– Nem. És próbálja leküzdeni csalódását.

Összeráncolta a homlokát.

– Maga biztosan azt hiszi, hogy én teljesen bolond vagyok.

– Nos – lehet.

A szemében két könny jelent meg, kicsúszott a szeme sarkán, és szelíden lefolyt az arcán.

– Mrs. Murdock tudja, hogy hol vagyok?

– Még nem. Odamegyek, és megmondom neki.

– El kell neki mondania – mindent?

– Miért ne?

Elfordította tőlem a fejét.

– Meg fogja érteni – szólt csendesen. – Ő tudja azt a szörnyű dolgot, amit nyolc évvel ezelőtt elkövettem. Azt a szörnyű, rettenetes dolgot.

– Persze. Ezért fizetett mind ez ideig Vanniernak.

– Jaj nekem – mondta. Kihúzta a másik kezét is a takaró alól, elhúzta azt, amit én fogtam, és szorosán összeszorította a kettőt. – Bárcsak maga se tudta volna meg. Bárcsak. Soha senki sem tudta Mrs. Murdockon kívül. A szüleim sem. Bárcsak maga se tudná.

Az ajtóban feltűnt az ápolónő, és szigorúan nézett rám.

– Nem hiszem, hogy a betegnek szabad beszélgetnie, Mr. Marlowe. Azt hiszem, önnek most távoznia kell.

– Nézze, Miss Lymington, én két napja ismerem ezt a lányt, maga csak két órája. Ez a beszélgetés nagyon jót tesz neki.

– Okozhat egy újabb... rohamot – mondta szigorúan, kerülve a tekintetemet.

– Nos, ha meg kell lennie, nem jobb neki, ha most kerül rá a sor, mikor maga itt van, és átsegíti őt rajta? Menjen ki a konyhába, és keverjen magának egy italt.

– Szolgálatban sosem iszom – mondta hidegen. – Mellesleg a leheletemen is észreveheti valaki.

– Maga most nekem dolgozik. Minden alkalmazottamtól megkívánom, hogy időnként felöntsön a garatra. Egyébként, ha jól megvacsorázna, és megenne egypár Chasert a konyhaszekrényből, senki sem venné észre a leheletén.

Gyorsan elmosolyodott, és kiment a szobából. Merle úgy figyelte mindezt, mint egy igen komoly színdarab frivol közjátékát. Kissé bosszankodva.

– Mindent el akarok magának mondani – mondta lihegve. – Én...

Odanyúltam, és mancsomat rátettem összekulcsolt kezére.

– Hagyja. Tudom. Marlowe mindent tud – kivéve azt, hogy hogyan lehet rendesen megélni. Egy vasa sincs. Most maga megint aludni fog, és holnap elviszem Wichitába – a szüleit meglátogatni. Mrs. Murdock költségére.

– Hát ez csodálatosan kedves tőle – kiáltott fel tágra nyílt, csillogó szemmel. – De mindig is csodálatosan bánt velem.

Felálltam az ágy széléről.

– Csodálatos egy asszony – mondtam, és vigyorogva néztem le rá. – Csodálatos. Most odamegyek, és lesz egy egészen kedves beszélgetésünk, egy csésze tea mellett. És ha rögtön szépen el nem alszik, nem engedem meg, hogy további gyilkosságokat bevalljon.

– Maga rémes. Nem szeretem magát. – Elfordította a fejét, karjait visszadugta a takaró alá, és becsukta a szemét.

Az ajtó felé mentem. Az ajtónál hirtelen megfordultam, és gyorsan visszanéztem. Egyik szeme nyitva volt, engem figyelt. Rákacsintottam, mire sietve lehunyta a szemét, s én visszamentem a nappaliba, és Miss Lymingtonra vigyorogva, bőrönddel a kezemben, kísértálm.

A Santa Monica bulvárra hajtottam. A zálogház még nyitva volt. Az öreg zsidó, a magas, fekete fejedőben, kissé meglepődöttnek látszott, hogy ilyen hamar vissza tudom váltani a zálogomat. Megmondtam neki, hogy így szokott ez lenni Hollywoodban.

Kivette a borítékot a páncélszekrényből, feltépte, átvette a pénzemet és a zálogcédulámat, és a fényes aranyérmét kicsúsztatta a kezéből.

– Amilyen értékes, nem szívesen adom magának vissza – mondta. – A megmunkálása, érti? A megmunkálása gyönyörű.

– És az arany, ami benne van, biztosan megér vagy húsz dollárt – jegyeztem meg. Vállat vont és mosolygott, én zsebre dugtam az érmét, és jó éjt kívántam neki.

HARMINCKETTIK FEJEZET

A holdvilág fehér takaróként feküdt a ház előtti pázsiton, csak az indiai cédrus alatt uralkodott fekete bársonyhoz hasonló, sűrű sötétség. Két földszinti ablak mögött láttam fényt és egy emeletiben, az előlről látható ablakok közül. Végigmentem a macskaköveken, és csöngettem.

Rá se néztem a kis festett négerre az oszlopon. Ma este nem simogattam meg a fejét. Idejét múlta ez a tréfa.

Fehér hajú, vörös arcú asszony nyitott ajtót, most láttam először.

– Philip Marlowe vagyok. Mrs. Murdockkal szeretnék beszélni. Mrs. Elisabeth Murdockkal.

Kételkedve nézett rám.

– Azt hiszem, lefeküdt. Nem hiszem, hogy beszélhetne velem.

– Még csak kilenc óra van.

– Mrs. Murdock korán szokott lefeküdni. – Kezdte becsukni az ajtót.

Derék, öreg nő volt, nagyon nem szívesen erőszakoskodtam volna. Csak nekitámaszkodtam az ajtónak.

– Miss Davisről van szó – mondtam. – Fontos. Megmondaná ezt neki?

– Megpróbálom.

Visszaléptem, és hagytam, hogy becsukja az ajtót.

Egy közeli, sötét fán rigó énekelt. Az utcán autó száguldott végig, és lassítva fordult be az első sarkon. Női kacagás vékony foszlánya gyöngyözött utána a sötét utcán, mintha az autóból ömlött volna ki a nagy rohanásban.

Egy idő múlva kinyílt az ajtó, és az asszony kiszólt.

– Bejöhet.

Követtem a nagy, üres előszobán keresztül. Egyetlen lámpában pislogott halovány fény, alig érte el a túlsó falat. A helyiség túl csendes volt, a levegőjére ráfért volna a szellőztetés. Elmentünk a folyosó végéig, aztán fel a faragott korlátú, pilléres lépcsőn. Fönt újabb előtér, hátul egy nyitott ajtó.

Bevezettek a nyitott ajtón, és becsukták mögöttem. Nagy szalon volt, sok színes bútorhuzattal, kék és ezüst mintájú tapétával, egy kerevettel, kék szőnyeggel és nyitott balkonajtókkal. A balkon fölött ponyvatető volt.

Mrs. Murdock párnázott hintaszékben ült, előtte kártyaasztal. Steppelt pongyolát viselt, a haja kissé borzának látszott. Pasziánszozott. A kártyacsomag a bal kezében volt, és mielőtt felnézett volna rám, még letett egy lapot, és elmozdított egy másikat.

Aztán azt mondta:

– Nos?

Odamentem a kártyaasztalhoz, és lenéztem a játszámra. Canfield játék volt.

– Merle az én lakásomon van – mondtam. – Galibát csinált.

Fel se nézett rám, úgy kérdezte.

– És mi az a galiba, Mr. Marlowe?

Elmozdított még egy lapot, aztán gyorsan még kettőt.

– Egy kis idegösszeroppanás, vagy hogy is szokták nevezni – mondtam. – Rajtakapta már magát, hogy csal ennél a játéknál?

– Nem élvezet, ha csal az ember – mondta mogorván. – És ha nem csal, még kevésbé az. Mi van Merle-lel? Még soha nem maradt ki ilyen soká. Kezdttem aggódni miatta.

Odahúztam egy széket, és leültem vele szemben, az asztal mellé. Túl alacsonyan voltam így. Felálltam, kerítettem egy jobb széket, és arra ültem.

– Nem kell aggódnia miatta – mondtam. – Szereztem orvost és ápolónőt. Alszik. Előtte Vannier-nál volt.

Letette a kártyacsomót, összekulcsolta nagy, szürke kezeit az asztal szélén, és komolyan nézett rám.

– Mr. Marlowe – mondta –, jobb, ha tisztázunk egyet-mást. Először is hibát követtem el, amikor magát idehívtam. Azért tettem, mert nem tetszett nekem, hogy egy ilyen viharedzett kis állat, mint Linda, palira vegyen – ahogy maga mondaná. De sokkal jobb lett volna, ha szóba sem hozom a dolgot. Sokkal könnyebb lett volna elviselni az érme elvesztését, mint magát. Még ha sosem kaptam volna vissza, akkor is.

– De visszakapta.

Bólintott. A tekintete az arcomon maradt.

– Igen visszakaptam. Hallotta, hogyan.

– Nem hittem el.

– Én sem – mondta nyugodtan. – Az én bolond fiam egyszerűen magára vállalta Linda tettét. Ezt a magatartást gyerekesnek tartom.

– Magának hajlama van rá, hogy csupa olyan emberrel vegye körül magát, akinek ilyen a magatartása.

Megint felvette a kártyát, és lenyúlt, hogy egy fekete tüzest tegyen egy piros bubira. Mind a két kártya már a talonban volt. Aztán oldalra nyúlt, egy súlyos kis asztal felé, amelyen a portóija állott. Ivott egy keveset, letette a poharat, és keményen, laposan rám pillantott.

– Az az érzésem, hogy maga szemtelen akar lenni, Mr. Marlowe.

Megráztam a fejem.

– Nem szemtelen. Csak őszinte. Nem dolgoztam én rosszul magának, Mrs. Murdock. Visszakapta az érmét. Távol tartottam magától a rendőrséget – egyelőre. Nem tettem semmit a válás érdekében, de megtaláltam Lindát – a fia egész idő alatt tudta, hol van –, és nem hiszem, hogy magának bármi problémája lesz még a menyével. Tudja, hogy hibát követett el, amikor Leslie-hez ment. Ha azonban úgy

véli, nem kapott megfelelő értéket..

Hümmögött, és újabb lapokat játszott ki. A karó ász az első sorba került.

– A pikk ász el van temetve, a fene egye meg. Nem fogom tudni idejében kiásni.

– Csúsztassa ki, mikor nem néz oda – tanácsoltam.

– Nem lenne jobb, ha folytatná Merle-lel kapcsolatos beszámolóját? És ne nagyon ujjongjon, ha néhány családi titkot megfejtett, Mr. Marlowe.

– Én nem ujjongok semmin. Ma délután maga elküldte Merle-t Vannier-oz ötszáz dollárral.

– És ha úgy van? – Töltött egy kis portóit, azt szopogatta, és mereven nézett rám a pohár fölött.

– Mikor kérte?

– Tegnap. Csak ma tudtam kihozni a bankból. Mi történt?

– Vannier mintegy nyolc évig zsarolta magát, ugye? Valamivel kapcsolatban, ami 1933. április 26-án történt?

Valami rémület húzta meg magát a szeme mélyén, de nagyon hátul, nagyon halványan, mintha már régen ott lenne, és most csak egy pillanatra lesett volna meg engem.

– Merle elmesélt nekem egyet-mást – mondtam. – A fia elmesélte, hogyan halt meg az apja. Én magam ma átnéztem az újságokat és az adatokat. Véletlen baleset okozta halál. Az utcában, ahol az irodája volt, valami baleset történt, sokan kihajoltak az ablakon. Ő túlságosan kihajolt. Volt valami szóbeszéd, mintha öngyilkosság lett volna, mert csődbe jutott, és a családja javára ötvenezer dolláros életbiztosítást kötött. De a vizsgálóbíró rendesen viselkedett, és elsiklott efölött.

– Nos? – mondta. Hideg, kemény hang volt, semmi rekedtség, semmi zihálás. Hideg, kemény, teljesen fegyelmezett hang.

– Merle Horace Bright titkárnöje volt Bizonyos tekintetben furcsa kislány, túl félénk, túl tudálékos, kislányos mentalitással, szereti magát megjátszani, a férfiakról régimódi elképzelései vannak és más ehhez hasonló. Úgy képelem, Mr. Bright egyszer fel lehetett ajzva, kikezdett Merlelel, és halálra ijesztette.

– Igen? – újabb kemény szó, úgy ütött meg, mint a puskatus.

– Mindez eszébe jutott, és gyilkos hangulat vett erőt rajta. Most itt volt az alkalom. Közvetlenül mögéje került, mialatt Mr. Bright kihajolt az ablakon. Mi is van ebben?

– Beszéljen világosan, Mr. Marlowe. Elviselem a nyílt beszédet.

– Szent egek, milyen világosan beszéljek? Kilökte a munkaadóját az ablakon. Egyszóval megölte. És megúszta az ügyet. A maga segítségével.

Lenézett a kártyák fölött összekulcsolt kezére. Bólintott. Az álla le-fel mozgott vagy egy hüvelyknyi távon.

– Volt Vannier-nak valami bizonyítéka? – kérdeztem. – Vagy csak véletlenül látta, mi történt, magára akaszkodott, és maga időnként adott neki valamit, hogy elkerülje a botrányt – és mert valóban nagyon szereti Merle-t?

Kijátszott még egy lapot, mielőtt felelt volna nekem. Kemény volt, mint egy szikla.

– Beszélte valami fényképről – mondta. – De én sosem hittem neki. Nem vehette fel. És ha felvette, megmutatta volna nekem – előbb vagy utóbb.

– Nem, nem hiszem – válaszoltam. – Nagyon elmosódott kép lehetett, még ha kéznél volt is a fényképezőgépe, az utcában lejátszódó események miatt. De megértem, hogy nem is merete megmutatni magának. Maga bizonyos tekintetben igen kemény asszony. Talán félt, hogy maga majd gondoskodik róla. Úgy értem, hogy ő valószínűleg így látta a dolgot. Mennyit fizetett neki?

– Ez nem tartozik... – kezdte mondani, aztán megállt, és megrándította erős vállát. Hatalmas asszony, erős, dörzsölt, kegyetlen, aki sok mindent el tud viselni. Gondolkozott. – Tizenegyezer-egyszáz dollár, nem számítva azt az ötszázat, amit ma délután küldtem neki.

– Ó! Ez igazán rém rendes volt magától, Mrs. Murdock. Mindent figyelembe véve.

Kezével bizonytalan mozdulatot tett, és újra vállat vont.

– A férjem hibája volt – mondta. – Részeges volt és gonosz. Nem hiszem, hogy csakugyan bántotta volna Merle-t, de halálra ijesztette. Én – én nem tudom őt nagyon hibáztatni. Eleget hibáztatta ő magát az elmúlt évek alatt.

– Neki személyesen kellett a pénzt Vanniernak elvinni?

– Ő így akart vezekelni. Különös vezeklés.

Bólintottam.

– Azt hiszem, ez jellemző rá. Később aztán maga férjhez ment Jasper Murdockhoz, magánál tartotta Merle-t, és gondoskodott róla. Tud még valaki erről a dolgról?

– Senki. Csak Vannier. Ő biztosan nem mondja el senkinek.

– Nem. Alig hiszem. Nos, most már túl vagyunk az egészen. Vannier bevégezte.

Lassan felemelte a tekintetét, és hosszan, mereven rám nézett. Szürke feje, mint egy szikla a hegytetőn. Végül letette a kártyát, és kezeit szorosán összekulcsolta az asztal szélén. Az ujjpercei fénylettek.

– Merle eljött a lakásomra – folytattam –, amikor nem voltam otthon. Megkérte a gondnokot, hogy eressze be. Az felhívott engem, és én beleegyeztem. Nagyon hamar odaértem. Merle elmondta, hogy lelőtte Vannier-t.

Gyors lélegzése halk suttogásként hatott a szoba csendjében.

– A táskájában pisztoly volt. Isten tudja, miért. Felteszem, azért, hogy megvédje magát a férfiaktól, ez lehetett az elgondolása. De valaki – gondolom, Leslie – ártalmatlanná tette a pisztolyt úgy, hogy egy nem megfelelő méretű töltényt erőszakolt bele a csövébe. Merle elmondta, hogy megölte Vannier-t, és elájult. Odahívtam egy orvos barátomat. Elmentem Vannier házába. Az ajtóban benne volt a kulcs. Holtan feküdt a széken, régen meghalt, hideg volt, merev. Jóval előbb halt

meg, mint ahogy Merle odaért. Nem ő lőtte le. Hogy azt mesélte nekem, ő a gyilkos, csak színjáték volt. Az orvos meg is magyarázta ezt a maga módján, de nem untatom vele. Gondolom, érti.

– Igen. Azt hiszem, értem. És most?

– Ágyban fekszik, az én lakásomon. Egy ápolónő van vele. Interurbán felhívtam Merle apját. Azt akarja, hogy menjen haza. Nincs ellene kifogása?

Csak bámult.

– Az apja semmiről sem tud – folytattam gyorsan. – Sem erről, sem az előzőről. Ebben biztos vagyok. Csak annyit akar, hogy a lánya hazamenjen. Gondoltam, én majd elviszem. Azt hiszem, ez most az én feladatom. Szükségem van arra az ötszáz dollárra, amit Vannier nem kapott meg – a felmerülő költségek fedezésére.

– És mennyi kell még? – kérdezte durván.

– Ne beszéljen így. Maga ezt jobban tudja.

– Ki ölte meg Vannier-t?

– Úgy néz ki, mintha öngyilkosságot követett volna el. A jobb keze mellett pisztoly hever. A halántékán közvetlen közletről leadott lövés által okozott seb. Míg ott voltam, ott járt Morny és felesége. Én elbújtam. Morny megpróbálta a nejeére kenni a dolgot, akinek ugyanis kapcsolata volt Vannier-val. Így az asszony valószínűleg azt hiszi, hogy Morny a tettes vagy valaki, aki az ő megbízásából cselekedett. De öngyilkosságnak néz ki. Mostanára már ott lesznek a zsaruk. Nem tudom, mire jutnak. Nekünk nincs más dolgunk, mint ülni és várni.

– Olyan ember, mint Vannier, nem követ el öngyilkosságot – mondta Mrs. Murdock zordan.

– Ez olyan, mintha azt mondaná, hogy olyan lány, mint Merle, nem lök ki senkit az ablakon. Nem jelent semmit.

Egymásra bámultunk, azzal a belső, ellenséges érzéssel, amely kezdettől fogva megvolt közöttünk. Egy perc múlva hátralöktem a széket, és a balkonajtóhoz mentem. Kinyitottam a rácsot, és kiléptem a balkonra. Az éjszaka csendes és nyugodt volt körülöttem. A fehér holdvilág hideg és tiszta, mint az igazság, amelyről álmodozunk, de amelyet nem találunk meg.

Lent a fák súlyos árnyakat vetettek a holdfényben. A kert közepén egy külön kis kertecske volt. Díszkút csillogása tűnt a szemembe. Mellette függőágy. Valaki feküdt a függőágyban, és lepillantva, cigarettát láttam parázslani.

Visszamentem a szobába. Mrs. Murdock megint pasziánszozott. Odamentem az asztalhoz, és lenéztem rá.

– Közben kiásta a pikk ászt – mondtam.

– Csaltam – válaszolta, fel sem nézve.

– Egy dolgot szeretnék még magától megkérdezni – mondtam. – Ez az érmeügy még mindig homályos. A néhány gyilkosság miatt, amelyek most, hogy visszakapta az érmét, értelmetlennek látszanak. Azon gondolkodtam, vajon van-e valami

ismertető jele a Murdock Brashernek, amelynek alapján egy szakértő – mint az öreg Morningstar – azonosíthatja?

Csendben ült és gondolkozott, nem nézett fel.

– Igen. Lehet, hogy van. Az érmekészítő monogramja, E. B., a sas bal szárnyán található. Általában, így mondták nekem, a jobb szárnyon szokott lenni. Ez az egyetlen, amire gondolhatok.

– Azt hiszem, ez elég is. Tényleg visszakapta az érmét, ugye? Úgy értem, nemcsak azért mondta, hogy abba hagyjam a kutatásaimat?

Gyorsan felnézett, aztán lesütötte a szemét.

– Pillanatnyilag a pánccélszobában vart. Ha megtalálja a fiamat, ő majd megmutatja.

– Nos, elbúcsúzom. Legyen szíves, csomagoltassa össze Merle ruháit, és reggel küldje el a lakásomra.

Megint felkapta a fejét, és a szeme csillogott.

– Maga meglehetősen erőszakos, fiatalember.

– Csomagoltassa össze – mondtam. – És küldje el. Már nincs szüksége Merle-re – most, hogy Vannier meghalt.

A tekintetünk összefonódott, és egy hosszú pillanaton át úgy is maradt. A szája sarkában furcsa, merev mosoly jelent meg. Aztán lehajtotta a fejét, és a jobb kezével felvette a baljában tartott kártyacsomóból a legfelső lapot, megfordította, ránézett, és lerakta a ki nem játszott kártyák közé, a talon alá, aztán megfordította a következő lapot, nyugodtan, csendesen, olyan szilárdan, amilyen a kőmóló könnyű fuvallatban.

Átmentem a szobán, és kiléptem, csendesen becsukva az ajtót. Végigmentem a folyosón, le a lépcsőn, az alsó hallnál a télikert és Merle kis irodája mellett, majd ki a kedélytelen, dohos, sosem használt nappaliba, amely úgy hatott rám, mintha egy bebalzsamozott hulla lenne benne.

Hátul kinyílt a balkonajtó, Leslie Murdock lépett be, megállt, és rám bámult.

HARMINCHARMADIK FEJEZET

A ruhája gyűrött volt, és a haja borzas. Kis, vöröses bajsza jelentéktelen, mint mindig. Szeme alatt az árnyékok mély árkokat húztak.

Üres, hosszú, fekete szipkáját bal keze oldalához veregette, miközben ott állt. Látszott rajta, hogy nem örül nekem, nem akar velem találkozni, nem akar velem beszélgetni.

– Jó estét – mondta mereven. – Éppen elmegy?

– Még nem egészen. Beszélni akarok magával.

– Nem hiszem, hogy bármi beszélőnivalónk lenne. Unom a beszédet.

– De igen, van miről beszélünk. Egy Vannier nevű emberről.

– Vannier? Alig ismerem azt az embert. Csak látásból. Amit tudok róla, az nem nagyon tetszik nekem.

– Ennél egy kicsit mégis jobban ismeri őt – mondtam.

Beljebb jött a szobába, leült az egyik “csak merj belém ülni” székre, állát bal kezére támasztva, előrehajolt, és a padlót nézte.

– Rendben van – mondta fáradtan. – Ki vele. Az az érzésem, hogy remekelni fog. A logika és az ösztön és a többi szemét, könyörtelen folyama. Mint a detektívek a könyvekben.

– Az biztos. Egyenként előveszem majd a bizonyítékokat, mind összekötöm egy csinos csokorba, hozzáteszek egyet-mást, amit magam találtam ki, elemzem az okokat és a jellemeket, és úgy csűröm-csavarom az ügyet, hogy a helyzet teljesen újszerű legyen, amelyben magam sem ismerem ki magamat egészen, addig a végső pillanatig, amíg lecsapok az addig legkevésbé számba jövő gyanúsítottokra.

Felemelte a tekintetét, és majdnem mosolygott.

– Aki erre föl halottápadttá válik, szája habzik, és előránt egy pisztolyt a jobb füléből.

Leültem a közelébe, és elővettem egy cigarettát.

– Így van. Egyszer el kellene játszanunk ezt együtt. Van pisztolya?

– Nincs nálam. De van. Maga tudja.

– Magánál volt tegnap este, mikor Vanniernál járt?

Vállat vont, és a fogait mutatta.

– Ó! Jártam tegnap Vannier-nál?

– Azt hiszem, következtetés. Maga Benson and Hedges Virginia cigarettát szív. Ennek kemény a hamuja, és megtartja az alakját. Vannier-nál az egyik hamutartóban elegendő ilyen kis szürke rudacska volt ahhoz, hogy legalább két cigarettára utaljon. De csikk nem volt a hamutartóban. Mert maga szipkából szív, és a szipkából szívott cigarettavég jellegzetes. Ezért maga eltüntette a csikkeket. Hogy tetszik?

– Nem tetszik. – A hangja nyugodt volt. Megint a földre nézett.

– Ez a következtetés egyik példája. Rossz példa. Lehet, hogy nem is voltak csikkek, de ha voltak, és eltávolították őket, ez azért is történhetett, mert rúzsosak voltak. Olyan árnyalatú rúzs lehetett rajtuk, amely legalábbis utalhat a dohányos hajszínére. És a feleségének megvan az a furcsa szokása, hogy a csikkeket a papírkosárba dobja.

– Hagyja ki ebből Lindát – mondta hidegen.

– A mamája még mindig azt hiszi, hogy Linda vette el az érmét, és hogy a maga meséje, amely szerint maga vette el, hogy Alex Mornynak adja, csak fedőmese, hogy megvédje őt.

– Mondtam, hogy hagyja ki Lindát ebből. – A fekete szipka morzejelekre emlékeztető, éles, gyors hangokat adott, ahogy a fogához verődött.

– Hajlandó vagyok – mondtam. – De én egy más okból nem hittem el a sztoriját. Ezért. – Elővettem az érmét, és a szeme elé toltam.

Mereven ránézett. A szája összeszorult.

– Ma reggel, mikor előadta a meséjét, ez a Santa Monica bulváron volt zálogba téve, hogy biztonságban legyen. Egy George Phillips nevezetű pasas, aki a detektív szerepében tetszelgett, küldte nekem. Egy együgyű ember, aki bajba keveredett, mert ítélőképessége gyenge volt, és túlzottan futott az üzlet után. Zömök, szőke hajú fickó, barna ruhában, sötét szemüveget és vidám kalapot viselt. Homokszínű Pontiackal járt, majdnem új volt. Tegnap reggel láthatta őt, amikor az irodám előtt a folyosón lődörgött. Követett engem, és előzőleg talán magát is. Őszintén meglepődöttnek látszott.

– Miért tette volna ezt?

Rágyújtottam, és gyufámat a borostyán hamutartóba dobtam, ami olyan volt, mintha még sosem használták volna hamutartó gyanánt.

– Azt mondtam: talán. Nem vagyok benne biztos. Lehet, hogy csak ezt a házat figyelte. Csak itt kezdett követni, és nem hiszem, hogy előzőleg követett volna. – Az érme még mindig a tenyeremben volt. Ránéztem, megpöckölve megfordítottam, megnéztem a bal szárnyra nyomott E. B. monogramot, és eltettem. – Lehet, hogy azért figyelte a házat, mert megbízták, hogy egy ritka érmét értékesítsen egy Morningstar nevű érmekereskedőnél. És az érmekereskedő valahogy gyanította, hogy az érme honnan is származik, és ezt megmondta Phillipsnek, vagy utalt rá, meg arra, hogy az érme lopott. Ebben véletlenül tévedett. Ha a maguk Brasher Doubloonja e percben valóban odafönt van, akkor az az érme, amelynek eladásával Phillipset megbízták, nem lopott volt, hanem hamis.

A válla gyorsan megrándult, mintha fázna. Egyébként nem mozdult, és nem változtatta helyzetét.

– Attól tartok, hogy végül hosszúra nyúlik ez a mese – mondtam szelíden. – Bocsánat. Megpróbálom jobban összefogni. Nem szép történet, mert két gyilkosság

is van benne, lehet hogy három. Egy Vannier meg egy Teager nevű ember szült egy ötletet. Teager fogtechnikus a Belfont Buildingben, ahol az öreg Morningstar irodája van. Az elgondolás az volt, hogy hamisítani kellene egy ritka és értékes aranyérmét, ne legyen túl ritka ahhoz, hogy eladható legyen, de elég ritka ahhoz, hogy sok pénzt hozzon. A módszer, amire gondoltak, nagyjából megegyezett azzal, amit egy fogtechnikus alkalmaz, mikor arany hidat készít. Ugyanaz az anyag, ugyanaz a felszerelés, ugyanaz a szaktudás kell hozzá. Vagyis pontos, aranyból való másolatot kell készíteni egy modellről oly módon, hogy egy kemény, fehér, albastone nevű cementből csinálnak egy matricát, aztán elkészítik a modell másolatát ebben a matricában, öntvényviaszból, a legkisebb részletig tökéletesen, majd alkalmazzák – ahogy mondani szokás – a viaszt egy másik, crystobolit nevű cementpépre, amelynek az a tulajdonsága, hogy alakváltoztatás nélkül viseli el a nagyfokú hőt. A viasznak egy kis rést hagynak kifelé úgy, hogy beleszúrnak egy acéltűt, amit aztán kihúznak, amikor a cement megköt. Akkor a crystobolit anyagot láng fölött hevítik mindaddig, amíg a viasz kifolyik a kis nyíláson, és így megmarad az eredeti modell üres, negatív öntvénye. Ezt egy centrifugához kötött olvasztótégelyhez rögzítik, és a centrifugális erő felhasználásával a tégelyből olvasztott aranyat lövellnek belé. Aztán a még forró crystobolitot hideg víz alá tartják, amittől az feloldódik, hátrahagyván az arany magot meg egy azzal egybefüggő, az előbb említett kis nyílásnak megfelelő, arany tűt. Ezt lecsípi, azt öntvényssal letisztítják, kifényezik, és megvan, az adott esetben, a vadonatúj Brasher Doubloon; valódi aranyból készült, és pontos mása az eredetinek. Érti az elgondolást?

Bólintott, és kezét fáradtan húzta végig a homlokán.

– Az ehhez szükséges szakértelem – folytattam – pontosan azonos egy fogtechnikus szakértelmével. Az eljárás haszontalan lenne jelenleg használt érmék esetében, ha nálunk lenne aranypénz forgalomban, mert az anyag és a munka többbe kerülne, mint amit az érme megér. De olyan aranyérme esetén, aminek értékét a ritkasága adja, kitűnő. Tehát ezt csinálták. De szükségük volt a mintára. Itt lépett be maga az ügybe. Maga tényleg elvette az érmét, de nem azért, hogy Mornynak adja. Azért vette el, hogy Vannier-nak adja. Igaz?

A padlóra bámult, és hallgatott.

– Lazítson magán – mondtam. – Az adott esetben nincs különös vész. Felteszem, pénzt ígért magának, mert pénzre volt szüksége kártyaadósságai kifizetésére, és az anyja szűkmarkú. De Vannier nemcsak ezzel tartotta magát kézben.

Gyorsan felnézett, és arca nagyon fehér lett, a szemében rémület.

– Honnan tudja? – csaknem suttozott.

– Rájöttem. Egyet-mást elmondtak, egyet-mást kikutattam, egyet-mást kitaláltam. Erre később visszatérek. Szóval, Vannier és a haverja csináltak egy dublont, és ki akarták próbálni. Tudni akarták, vajon árujuk kiállja-e a próbát, ha valaki, akiről

feltehető, hogy ért a ritka érmékhez, megvizsgálja. Vannier-nak az az ötlete támadt, hogy fel kell fogadni egy balekot, és vele próbálni meg eladatni a hamisítványt az öreg Morningstarnak, elég olcsó áron ahhoz, hogy az öreg fiú azt higgye, lopott jószágról van szó. George Phillipset alkalmazták mint balekot. Egy csacska újsághirdetés útján bukkantak rá, amelyben munkát keresett. Azt hiszem, Vannier megbízásából, Lois Morny volt vele kapcsolatban, legalábbis eleinte. Nem hiszem, hogy ő benne lett volna a bandában. Valaki látta, mikor átadott Phillipsnek egy kis csomagot. A csomagban talán az érme volt, amelyet Phillipsnek kellett volna eladnia. De mikor megmutatta az öreg Morningstarnak, váratlan akadályba ütközött. Az öreg ismerte az érmegyűjteményeket és a ritka érméket. Valószínűleg azt gondolta, hogy az érme eredeti – hosszan kellett volna vizsgálni ahhoz, hogy kiderüljön, hogy nem az –, de a mód, ahogy a készítő monogramja rá volt nyomva az érmére, szokatlan volt, és felébresztette a gyanút, hogy talán a Murdock Brasherral van dolga. Idetelefonált, hogy kiderítse. Ez gyanakvóvá tette az édesanyját, rájött, hogy nincs meg az érme. Lindát gyanúsította, akit gyűlöl, és felfogadott engem, hogy visszaszerezsem az érmét és kényszerítsem Lindát, váljon el tartásdíj nélkül.

– Én nem akarok válni – mondta Murdock hevesen. – Nekem ez sosem jutott eszembe. Nem volt joga... – elhallgatott, kétségbeesett mozdulatot tett, és zokogó hangot hallatott.

– Rendben, ezt tudom. Nos, az öreg Morningstar ráijesztett Phillipsre. Phillips nem volt dörzsölt, inkább ostoba. Morningstarnak sikerült kiszedni belőle a telefonszámát. Hallottam az öreget, amikor felhívta ezt a számot. Az irodájában hallgatóztam, mikor azt hitte, hogy már elmentem. Éppen felajánlottam, hogy ezer dollárért visszavásárolom az érmét, és Morningstar elfogadta az ajánlatot. Azt gondolta, meg tudja kapni az érmét Phillipstől, ő maga is keres valamit, és minden rendben lesz. Eközben Phillips ezt a házat figyelte, talán hogy lássa, nyomon vannak-e a zsaruk. Meglátott engem, látta a kocsimat, megtudta a nevemet a nyilvántartásból, és történetesen tudta, ki vagyok.

Követett, és megpróbálta elszánni magát arra, hogy a segítségemet kérje, amíg fel nem karoltam egy belvárosi szállodában. Akkor dadogott valamit, hogy már ismer engem egy venturái esetből kifolyólag, mert akkor odafönt gyakornok volt, meg hogy benne van egy ügyben, ami nem tetszik neki, aztán, hogy egy magas alak, olyan furcsa szemű, követi őt. Ez Eddie Prue volt, Morny testőre. Morny tudta, hogy a felesége Vannier-val flörtöl, és figyeltette. Prue látta, mikor az asszony Phillipsszel találkozik annak a lakása közelében, a Court Streeten, Bunker Hillen. Követte Phillipset addig, míg azt gyanította, hogy Phillips észrevette őt, ami igaz is volt. És Prue vagy valaki más, aki Mornynak dolgozik, láthatott engem, amikor Phillips lakására mentem, a Court Streetre. Megpróbált telefonon rám ijeszteni, és később kért, hogy keressem fel Mornyt.

Csikkemet a borostyán hamutartóba dobtam, néztem a velem szemben ülő sápadt, szerencsétlen arcát, és tovább szántottam. Nehezen ment, már a hangom csengésétől is rosszul éreztem.

– De térjünk vissza magára. Mikor Merle elmondta, hogy anyja hekust fogadott, maga megijedt. Kitalálta, hogy keresik az érmét, és ezért felrohant az irodámba, és megpróbált belőlem kihúzni valamit. Kezdetben nagyon fölényesen és gunyorosan, nagyon aggódva a feleségéért, de egyúttal nagyon izgatottan. Nem tudom, mire vélt rájönni, de érintkezésbe lépett Vannier-val. Valamilyen mesével sürgősen vissza kellett juttatnia az érmét az anyjához. Valahol találkozott Vannier-val, és az adott magának egy érmét. Meglehet, hogy az is hamisítvány. Valószínűleg meg akarta tartani magának az eredetit. Vannier féltette az üzletét, hogy kiderül a svindli, még mielőtt igazán beindult volna. Morningstar felhívta a maga anyját, engem felfogadtak, Morningstar megszagolt valamit. Vannier elmegy Phillips lakására, a hátsó lépcső felől belopakodik, beszél Phillipsszel, megpróbálja kivenni belőle, hogy is áll a dolog.

Phillips nem mondja el neki, hogy a hamisított érmét már elküldte nekem. Azzal a nyomtatott betűtípussal címezte meg a küldeményt, amelyet később az irodájában talált naplóban felfedeztek. Ezt abból következtetem, hogy Vannier nem próbálta tőlem visszaszerezni az érmét. Természetesen nem tudom, mit mondott Phillips Vanniernak, de valószínűleg megmondta, hogy az ügy zavaros, hogy tudja, honnan származik az érme, meg hogy el fog menni a rendőrségre vagy Mrs. Murdockhoz. Erre Vannier előrántott egy pisztolyt, fejbe verte vele Phillipset, és lelőtte. Megmotozta a holttestet, és átkutatta a lakást, de nem találta meg az érmét. Ezért elment Morningstarhoz. Morningstarnál sem volt a hamis érme, de Vannier valószínűleg azt hitte, hogy ott van. A pisztoly agyával betörte az öregember fejét, átnézte a pánceszekrényét, talán talált némi készpénzt, talán nem talált semmit, mindenképpen rablógyilkosság látszatát hagyta maga után. Majd hazaszáguldott, még mindig némileg bosszankodva, hogy nem találta meg az érmét, de keblében a jól végzett munka elégtételével. Két rendes, tiszta gyilkosság. De még hátra volt maga.

HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

Murdock feszült pillantást vetett rám, aztán tekintete visszatért a fekete szipkára, amelyet még mindig a kezében szorongatott. Bedugta az inge zsebébe, hirtelen felállt, összedörzsölte a keze fejét, és megint leült. Elővett egy zsebkendőt, és megtörölgette az arcát.

– Miért pont én? – kérdezte rekedt, feszült hangon.

– Túl sokat tudott. Lehet, hogy tudott Phillipsről, lehet hogy nem. Attól függ, milyen mélyen volt benne a dologban. De Morningstarról tudott. A terv rosszul sült el, Morningstart megölték. Vannier nem ülhetett nyugodtan, abban a reményben, hogy maga nem tudja meg. Be kellett fognia a maga száját, igen-igen szorosán. De ehhez nem kellett megölnie magát. Ami azt illeti, a maga meggyilkolása rossz lépés lett volna. Megtörte volna hatalmát a maga anyja fölött. Hideg, könyörtelen, kapzsi asszony, de vadmacska lesz belőle, ha magát bántják. Ez esetben nem törődne a következményekkel.

Murdock felemelte a tekintetét. Megpróbálta kifejezéstelenné tenni, hogy meglepődését ne árulja el. De pillantása buta volt és megrökönyödött.

– Az én anyám – mi?

– Ne húzzon engem jobban, mint muszáj. Halálosan unom a Murdock család trükkjeit. Merle ma este eljött a lakásomra. Most ott van. Vannier-nál volt, pénzt vitt neki. Zsarolási pénzt. Nyolc éven át fizették neki hellyel-közzel. Tudom, hogy miért.

Nem mozdult. A kezei megmerevedtek, úgy megfeszítette őket a térdén. A szeme majdnem eltűnt a fejében. Bűntudat áradt az arcából.

– Merle holtan találta Vannier-t. Eljött hozzám, és azt mondta, ő ölte meg. Ne menjünk bele abba a kérdésbe, miért akarja Merle magára vállalni mások gyilkosságait. Elmentem Vannier lakására, tegnap este óta halott volt. Merev, mint egy viaszbáb. Jobbja mellett pisztoly hevert a földön. Ennek a pisztolynak a leírását hallottam. Egy Hench nevű emberé volt, aki Phillips lakásával szemben lakott. Valaki eldobta azt a fegyvert, ami megölte Phillipset, és elvette Hench pisztolyát. Hench és barátnője részegek voltak, és nyitva hagyták a lakásuk ajtaját. Egyelőre nincs bebizonyítva, hogy a szóban forgó pisztoly valóban Henché volt-e, de majd be lesz. Ha valóban Hench fegyvere, és Vannier öngyilkosságot követett el, ez kapcsolatba hozza Vannier-t Phillips halálával. Lois Morny is kapcsolatba hozta Phillipsszel, de más módon. Amennyiben Vannier nem követett el öngyilkosságot – és én nem hiszem, hogy ezt tette volna –, akkor is fennállhat a kapcsolat közöttük és Phillips között. Vagy valaki másnak a Phillipsszel való kapcsolatára mutathat, olyasvalakiére, aki Vannier-t is megölte. Bizonyos okokból ez az elgondolás nem tetszik nekem.

Murdock feje felemelkedett.

– Nem-e? – kérdezte hirtelen kitisztult hangon. Arcán új kifejezés jelent meg, valami fényes, ragyogó, és egyúttal egy kicsit ostoba. A gyenge ember arckifejezése, amikor büszke.

– Azt hiszem, maga ölte meg Vannier-t – mondtam.

Nem mozdult, és a fényes, ragyogó kifejezés ott maradt az arcán.

– Maga tegnap este odament. Ő hívta magát. Elmondta, hogy benne van a pácban, de ha a törvény utánanyúl, majd tesz róla, hogy magát is behúzza. Nem mondott ilyesmit?

– De igen – mondta Murdock csendesen. – Pontosan valami ilyet. Részeg volt, és egy kicsit heves, mintha a kezében lennének a kártyák. Majdnem hetvenkedett. Azt mondta, ha beteszik a gázkamrába, én mellette fogok ülni. De ez nem volt minden.

– Nem. Ő nem akart a gázkamrába kerülni, és az adott pillanatban nem is látott erre okot, ha maga jó erősen tartja a száját. Kijátszotta az aduját. Az első dolog, amivel kézben tartotta magát, amiért maga megszerezte az érmét, és odaadta neki, még ha egyúttal pénzt is ígért érte Vannier, valami az apjával és Merle-lel kapcsolatos ügy volt. Tudok róla. Az anyja elmondta azt a keveset, amit én még nem raktam össze magamnak. Ez volt az első, amivel kézben tartotta, és nem is kicsit. Ez ugyanis egyben erkölcsi igazolás a maga számára. De tegnap este még ennél is erősebb dologra volt szüksége. Ezért megmondta magának az igazat, és közölte, hogy bizonyíték van a kezében.

Murdock megborzongott, de sikerült megőriznie fénylően tiszta, büszke arckifejezését.

– Ráfogtam a pisztolyomat – mondta csaknem boldogan. – Végül is az anyám.

– Ezt senki sem tagadhatja.

Felállt, nagyon egyenesnek, nagyon magasnak látszott.

– Odamentem a székhez, amiben ült, lehajoltam, és az arcához illesztettem a pisztolyt. Nála is volt fegyver, a köntöse zsebében. Megpróbálta elővenni, de nem sikerült neki idejében. Elvettem tőle. A saját pisztolyomat visszatettem a zsebembe. A másik pisztoly csövének torkolatát oldalt a fejéhez tartottam, és megmondtam, megölöm, ha nem mutatja meg a bizonyítékot, és nem adja nekem. Izzadni kezdett, és azt dadogta, hogy csak tréfált velem. Felhúztam a ravaszt, hogy még jobban ráijesszek.

Elhallgatott, és kinyújtotta maga előtt a kezét. Reszketett a keze, de amikor lenézett, ez megszűnt. Leeresztette a kezét, és a szemembe nézett.

– A pisztolyt biztos megreszelték, vagy nagyon könnyen járt. Elsült. Hátraugrottam a fal felé, és levertem egy képet. A meglepetéstől ugrottam hátra, hogy elsült a pisztoly, de így nem is lettem véres. Letöröltem a pisztolyt, és ráillesztettem az ő ujjait, aztán letettem a padlóra a keze közelébe. Azonnal meghalt. Alig vérzett, az első cseppektől eltekintve. Baleset volt.

– Minek elrontani? – gúnyolódtam. – Miért ne legyen egy rendes, becsületes gyilkosság?

– Ez történt. Bizonyítani, persze, nem tudom. De azt hiszem, mindenképpen megölhettem volna. Mi van a rendőrséggel?

Felálltam, és vállat vontam. Fáradtnak, kimerültnek, kiszáradtnak éreztem magamat, mintha kifacsartak volna. A sok beszéd-től berekedtem, a fejem belefájdult az erőlködésbe, hogy gondolataimban rendet tartsak.

– Én a rendőrségről nem tudok – mondtam. – Nem vagyunk nagyon jóban, mert azt hiszik, túljárok az eszükön. És isten a tanúm, igazuk van. Lehet, hogy elkapják magát. Ha viszont nem látta senki, ha nem hagyott hátra ujjlenyomatokat, sőt, ha hagyott, de nincs más okuk arra, hogy magát gyanúsítsak, és nem vesznek magáról ujjlenyomatot, ellenőrzés céljából, akkor esetleg sose gondolnak magára. Ha viszont rájönnek az érmehistóriára meg arra, hogy az a Murdock Brasher volt, nem tudom, mi lesz magával. Minden attól függ, hogyan állja meg a sarat velük szemben.

– Anyámtól eltekintve – mondta –, nem nagyon izgat a dolog. Mindig szerencsétlen flótás voltam.

– Másrészt pedig – folytattam, ügyet sem vetve a gyáva beszédre –, ha a pisztoly valóban nagyon könnyen jár, és jó ügyvédre tesz szert, aki előad egy megható történetet s a többi, egyetlen esküdtszék sem fogja magát elítélni. Nem szeretik a zsarolókat.

– A baj az – mondta –, hogy nem áll módomban ezzel védekezni. Semmit sem tudok a zsarolásról. Vannier adott egy ötletet, hogyan tudnék egy kis pénzhez jutni, és arra nagy szükségem volt.

– Hm, hm – mondtam. – Amennyiben úgy kapják el, hogy szüksége lesz a zsarolási verzióra mint csillapító szerre, csak használja nyugodtan. Az öreg hölgy majd kényszeríti rá. Ha az ő nyakáról van szó vagy a magáérol, megvadul.

– Ez szörnyű – mondta. – Szörnyű ezt így kimondani.

– Szerencséje volt azzal a pisztollyal. Mindenki, akit csak ismerünk, játszadozott vele. Letörölték az ujjlenyomatokat, és újakat tettek rá. Én is rátettem egy sorozatot a rend kedvéért. Trükkös dolog, amikor a kéz már merev. De meg kellett tennem. Morny ott járt, és rányomatta a feleségéét. Azt hiszi, az asszony ölte meg Vannier-t, így aztán ő valószínűleg a férjét gyanúsítja.

Csak bámult rám. Az ajkamat harapdáltam. Merev volt, mint az üveg.

– Hát, azt hiszem, most megyek – mondtam.

– Úgy érti, futni hagy engem? – Hangja megint egy kissé dölyfös lett.

– Nem fogom feljelenteni, amennyiben erre gondol. Ezen túlmenően semmit sem garantálok. Ha én is belekeveredem, szembe kell néznom a helyzettel. Erkölcsileg semmire sem vagyok kötelezve. Nem vagyok zsaru, sem besúgó, sem a bíróság tagja. Maga azt mondja, baleset volt. Nekem megfelel, baleset volt, kész. Én nem

láttam. Nincs bizonyítékom sem erre, sem arra. Az anyjának dolgoztam, és amennyi joga van az én hallgatásomra, azt nem tagadom meg tőle. Nem kedvelem őt, nem kedvelem magát sem. Nem tetszik nekem ez a ház. Nem különösen tetszik a felesége.

De Merle-t kedvelem. Kicsit butus és beteges, de aranyos is. És tudom, mit csináltak vele ebben az átkozott családban az elmúlt nyolc évben. És tudom, hogy senkit nem lökött ki az ablakon. Mond ez magának valamit?

Hápgott, de értelmes hang nem jött ki a torkán.

– Merle-t hazaviszem – mondtam. – Megkértem az anyját, hogy küldje el Merle ruháit a lakásomra holnap reggel. Ha valahogy elfelejtené, mert nagyon elfoglalja a pasziánsza, lenne szíves utánanézni, hogy ez meglegyen?

Némán bólintott. Aztán furcsa, vékony hangon kérdezte:

– Elmegy – csak így? Én még – én még meg se köszöntem magának. Egy ember, akit alig ismerek, kockázatot vállal értem – nem is tudom, mit mondjak.

– Azt az utat járom, amit mindig – mondtam. – Könnyed mosollyal és gesztusokkal. És azzal a mély, szívből jövő reménységgel, hogy nem látom többé magát ebben a bűdös életben. Jó éjszakát.

Hátat fordítottam neki, az ajtóhoz mentem, és kiléptem. Az ajtót a kilincs csendes, határozott kattánásával csuktam be magam mögött. Szép, sima távozás volt, minden csúfság ellenére. Utoljára mentem oda a kis festett négerhez, és veregettem meg a fejét, aztán átsétáltam a hosszú pázsiton, a holdfényben úszó cserjék és a cédrusfa mellett, az utcára, a kocsimhoz.

Visszamentem Hollywoodba, vettem egy üveg jó fajta italt, szobát vettem ki a Plazában, leültem az ágy szélére, néztem a lábfejemet, és szopogattam a whiskyt az üvegből.

Mint egy közönséges iszákos.

Mikor megfelelő mennyiséget ittam ahhoz, hogy az agyam elég zavaros legyen, és már ne gondolkozzam, levetkőztem és lefeküdtem, és egy idő múlva, de nem nagyon hamar, elaludtam.

HARMINCÖTÖDIK FEJEZET

Délután három óra volt, az előszobaajtó belső oldalán öt bőrönd állt egymás mellett a szőnyegen. Ott volt köztük az enyém, egy sárga, marhabőr koffer, mindkét oldala jól összekarcolva, sokat lökdösték már különféle autók csomagtartóiban. Volt két csinos repülőtáska, mindkettőn L. M. monogram. Volt még egy régi, fekete rozmárbőr utánszék, M. D. monogrammal, végül egy kis műbőr neszesszer, ami egy dollár negyvenért kapható a drugstore-okban.

Dr. Carl Moss éppen elment, sűrű átkokat szórva rám, amiért megváratta délutáni képzelt betegeit. Fatima-szivarjának édeskés illata megmérgezte számomra a levegőt. Forgattam az agyamban azt, amire vissza tudtam emlékezni Moss válaszából kérdéseimre, vajon mennyi idő múlva lesz Merle rendben.

– Az attól függ, mit ért azon, hogy rendben. Mindig erősen feszültek lesznek az idegei, és csökkent az ösztönélete. Mindig félnék lesz, és tartani fog valami veszélytől. Tökéletes apáca lett volna belőle. A vallásos érzelmvilág a maga szűkösségében, stilizált érzéseivel és zord tisztaságával, teljes feloldódást jelentett volna neki. Ahogy a dolog áll, feltehetően egyike lesz azoknak a savanyú képű szüzeknek, akik közkönyvtárakban kicsiny asztaluk mögött ülnek, és dátumokat pecsételnek a könyvekbe.

– Ennyire mégsem – mondtam, de a doktor csak rám vigyorgott bölcs, zsidó fejével, és kiment az ajtón. – És melleleg, honnan tudja, hogy szüzek? – fűztem hozzá, a csukott ajtóhoz fordulva, de ez nem vezetett semmire.

Rágyújtottam, az ablakhoz mentem, és egy idő múlva Merle megjelent a hálósoba felőli ajtóban. Ott állt, és nézett karikás szemével. Sápadt, fegyelmezett arcoskáján a szájrúzsok kívül semmi kikészítés nem volt.

– Tegyen egy kis rúzsot az arcára – mondtam neki. – Úgy néz ki, mint egy sellő, aki egész éjszaka a halászhajókkal viaskodott.

Elment, és kicsit kifestette az arcát. Mikor visszajött, a csomagokra nézett, és csendesen szólalt meg.

– Leslie kölcsönadott két bőröndöt.

– Igen – mondtam és ránéztem. Nagyon csinos volt. Hosszú derekú, rozsdaszínű nadrágot viselt, Bata-cipőt, barna-fehér mintás blúzt és narancsszínű sálát. Szemüveg nem volt rajta. Nagy, kobalt szeme kicsit hunyorgott, de nem jobban, mint várható volt. Haját szorosán lenyalta, de ezen nemigen tudtam segíteni.

– Rettenetesen terhére voltam – mondta. – Borzasztóan sajnálom.

– Szamárság. Beszéltem az apjával is, az anyjával is. Nagyon boldogok. Csak kétszer látták magát a nyolc év alatt, és úgy érzik, mintha már majdnem elvesztették volna.

– Boldogan látogatom meg őket egy időre – mondta, a szőnyeget nézve. – Nagyon kedves Mrs. Murdocktól, hogy elenged. Sosem tudott hosszabb időre nélkülözni. – Úgy mozgatta a lábát, mintha nem tudná, mit kezdjen vele nadrágban, pedig az ő pantallója volt, és már korábban szembe kellett néznie ezzel a problémával. Végül összeszorította a térdét, és összekulcsolta fölötte a kezét.

– Ha van még valami megbeszélnivalónk – mondtam –, vagy valami, amit esetleg el akar nekem mondani, essünk túl rajta most. Mert nem utazom keresztül a fél USA-n, egy idegösszeroppanással a szomszéd ülésen.

Az ujjpercébe harapott, és gyors pillantásokat lövellt felém.

– Tegnap este... – mondta, elhallgatott és elpirult.

– Tegyük csak fel a régi lemezt – mondtam. – Tegnap este maga azt mondta, hogy megölte Vannier-t, aztán azt mondta, nem ölte meg. Én tudom, hogy nem tette. Ez a kérdés le van zárva.

Leejtette a kezét, mereven nézett, csendesen, fegyelmezetten, és a térdén nyugvó keze egyáltalán nem volt feszes.

– Vannier jóval korábban halt meg, mint ahogy maga odaért. Maga azért ment oda, hogy Mrs. Murdock részéről valami pénzt adjon neki.

– Nem... a magam részéről – mondta. – Noha természetesen Mrs. Murdock pénze volt. Többel tartozom neki, mint amit valaha is vissza tudok fizetni. Persze nem ad nekem nagy fizetést, de ez alig...

– Jellemző rá, hogy nem ad magának rendes fizetést, és az, hogy többel tartozik neki, mint amit valaha is vissza tud fizetni, szintén nem mese, hanem valóság. Huszonötöt kellene ráhúzni ahhoz, hogy megkapja azt, ami magától jár neki. Azonban ez most nem fontos. Vannier azért lett öngyilkos, mert elkapták egy sötét ügyben. Ez világos és végleges. Ahogy maga viselkedett, többé-kevésbé szerepjátszás volt. Súlyos idegsokkot kapott, amikor meglátta Vannier holtan vigyorgó ábrázatát a tükörben. Ez a sokk felgerjesztett egy másikat, amely hosszú idővel ezelőtt érte, és maga ezt a lelkiállapotot dramatizálta a saját különös módján.

Félénken rám nézett, és rézszőke fejével mintegy beleegyezőleg bólintott.

– És maga nem lökte ki semmiféle ablakon Horace Brightot – mondtam.

Az arca megrándult, és ijesztően elsápadt.

– Én... én – a kezét a szája elé tette, ott hagyta, és rám vetette ijedt tekintetét.

– Nem járnék így el – folytattam –, ha dr. Moss nem mondta volna, hogy lehet, és akár most is beadhatom magának. Azt hiszem, hogy maga talán azt gondolja, megölte Horace Brightot. Volt rá oka és alkalma, és egy pillanatra talán meg is fordult a fejében, hogy él az alkalommal. De ez nem vág össze a természetével. Az utolsó pillanatban visszarettenne. És valóban, ebben az utolsó pillanatban valamitől valószínűleg meghökkent és elájult. Bright persze valóban kiesett, de nem maga volt az, aki kilökte.

Egy pillanat szünetet tartottam, és láttam, hogy a kéz újra lehull, a másikhöz

csatlakozik, a kettő összekapcsolódik, és erősen szorítják egymást.

– Magával elhitették, hogy maga lökte ki őt. Gondosan, megfontoltan, azzal a higgadt könyörtelenséggel tették ezt, amelyre csak bizonyos fajta, nők képesek egy másik nővel szemben. Ha ma látja Mrs. Murdockot, nem gondol féltékenységre, de ez az indíték megvolt benne. Volt ennél komolyabb is – egy ötvenezer dolláros életbiztosítás –, ez volt minden, ami egy csődbe jutott vagyomból megmaradt. Megvolt benne az a különös zsarnoki szeretet a fia iránt, ami ilyen nők sajátja. Hideg, keserű, gátlástalan nő ez: irgalom és sajnálat nélkül használta fel magát biztosíték gyanánt arra az esetre, ha Vannier előjön a farbával. Maga csak bűnbak volt a számára. Ha ki akar mászni abból a fénytelen, lefojtott életből, amit eddig élt, tudomásul kell vennie ezt, és el kell hinnie, amit mondok. Tudom, nehéz.

– Teljesen lehetetlen – mondta csendesén, az orrom nyergére függesztve tekintetét. – Mrs. Murdock mindig csodálatos volt hozzám. Igaz, sosem emlékeztem nagyon tisztán – de nem volna szabad ilyen szörnyű dolgokat mondania másokról.

Elővettem a fehér borítékot, ami Vannier képe mögött volt. Benne két kép meg egy negatív. Merle előtt álltam, és az ölébe tettem az egyik képet.

– Rendben van, nézze meg. Vannier az utca túloldaláról vette fel.

Megnézte.

– Nini, ez Mr. Bright – mondta. – Ugye, nem nagyon éles kép? És ez Mrs. Murdock – akkor Mrs. Bright volt –, pontosan mögötte. Mr. Brightnak mintha örület volna a szemében. – Felnézett rám, arcán valami szelíd kíváncsisággal.

– Ha itt örület van az arcán, látnia kellett volna néhány másodperccel később, mikor zuhant.

– Mikor mit csinált?

– Nézze – mondtam, és a hangomban volt már valami kétségbeesés –, ez egy fénykép, ami Mrs. Elisabeth Bright Murdockot ábrázolja, mikor első férjét kilöki az irodája ablakán. Zuhan. Nézze meg a kezeinek a helyzetét. Ordít a félelemtől. A neje mögötte áll, és az arca merev a dühtől – vagy valami mástól. Egyáltalán nem érti? Ez volt Vannier bizonyítéka az egész idő alatt. Murdockék sosem látták, és nem is egészen hitték el, hogy létezik. De létezett. Tegnap éjjel találtam rá, ugyanolyan véletlen folytán, mint amilyennek a kép létezését köszönhette. A véletlen néha igazságos. Kezdi érteni?

Újra megnézte a fényképet, és félrerakta.

– Mrs. Murdock mindig olyan aranyos volt hozzám – mondta.

– Bűnbakot csinált magából – mondtam azon a csendes, fojtott hangon, amit a rendező használ a rosszul menő próbán. – Mrs. Murdock ügyes, kemény, türelmes asszony. Tisztában van saját magával. Még ki is ad egy dollárt, hogy nyerjen egy dollárt, amit kevesen tesznek meg az ő fajtájából. Ezt megengedem neki. A legszívesebben egy elefántölő fegyverrel együtt nyújtanám át, de ezt a jó nevelésem tiltja.

– Hát így állunk – mondta. Láttam rajta, hogy három szóból talán egyet hallott, és azt sem hitte el. – Sosem szabad ezt megmutatnia Mrs. Murdocknak. Rettenetesen felidegesítené.

Felálltam, kivettem a kezéből a fényképet, kis darabokra téptem, és bedobtam a papírkosárba.

– Lehet, hogy még sajnálni fogja, hogy ezt tettem – mondtam neki, nem árulva el, hogy még van egy példányom és a negatív. – Talán három hónap – vagy három év múlva felébred egy éjjel, és rájön, hogy igazat mondtam. És akkor talán szeretné újra látni a képet. És talán ebben is tévedek, de lehet, hogy nagyon csalódott lesz, ha rájön, hogy nem ölt meg senkit. Ez remek. Így is, úgy is remek. Most lemegyünk, és beszállunk a kocsimba, és elmegyünk Wichitába, meglátogatjuk a szüleit. És nem hiszem, hogy visszamegy Mrs. Murdockhoz, de az is lehet, hogy ebben is tévedek. Most már erről nem beszélünk. Többé nem.

– Nincs pénzem – mondta.

– Ötszáz dollárja van, amit Mrs. Murdock küldött magának. Itt van a zsebemben.

– Ez csakugyan borzasztó rendes tőle!

– Ezer ördög – mondtam, kimentem a konyhába, és kevertem egy gyors italt, mielőtt elindulnánk. Nem használt. Csak a falra akartam mászni tőle, és átrágni magam a mennyezeten.

HARMINCHATODIK FEJEZET

Tíz napja volt, hogy elmentem hazulról. Merle szülei határozottan kedves, türelmes emberek voltak, egy vén faházban laktak, egy csendes, árnyas utcában. Sírtak, amikor elmondtam nekik a törtétekből annyit, amennyit szükségesnek tartottam. Azt mondták, boldogok, hogy visszakapták a lányukat, gondját fogják viselni, és komoly szemrehányásokat tesznek maguknak. Hagytam, hadd tegyék.

Mikor elmentem, Merle-en nagy kötény volt, és éppen tésztát gyúrt. Kijött az ajtóhoz, kezeit a kötényébe törülte, szájon csókolta, elsírta magát, és visszaszaladt a házba, otthagynván a kaput üres keretként mindaddig, amíg az anyja meg nem jelent benne, az arcán széles, meleg mosollyal, hogy búcsút intsen nekem.

Furcsa érzésem volt, mikor a ház eltűnt a szemem elől. Mintha egy verset, egy igen jó verset írtam volna, de elvesztettem, és nem fogok rá visszaemlékezni soha.

Hazaérkezve, felhívtam Breeze hadnagyot, és elmentem hozzá megkérdezni, hogyan áll a Phillips-ügy. Ügyesen megoldották, az észnek és a szerencsének azzal a sikerült keverékével, amire mindig szükség van. Mornyék végül egyáltalán nem fordultak a rendőrséghez, de valaki telefonált, és bejelentette, hogy Vannier házából lövés hallatszott, aztán gyorsan letette a kagylót. Az ujjlenyomat-szakértőnek nem nagyon tetszettek a pisztolyon található lenyomatok, ezért megvizsgálták, vannak-e a puskaportól származó salétromnyomok Vannier kezén. Mikor ilyet találtak, úgy döntöttek, hogy végül is öngyilkosság történt. Egy Lackey nevű hekus, aki a Központi Emberölési osztály részéről szállt ki, úgy gondolta, jobban megnézi a pisztolyt, és rájött, hogy ennek a leírását már körözték, és hogy egy ilyen pisztolyt kerestek a Phillips-gyilkossággal kapcsolatban. Hench azonosította, de ennél is lényegesebb, hogy hüvelykujjának egy fél lenyomatát megtalálták a ravasz oldalán, amelyről, miután rendszerint nem húzzák meg teljesen, a lenyomat nem törlődött le.

Mindennek birtokában és Vannier ujjainak tökéletesebb lenyomatával, mint amit én készíteni tudtam, újra elmentek Phillips lakására és Henchhez is. Megtalálták Vannier bal kezét Hench ágyán és egyik ujját a WC-lehúzó fogantyújának alsó részén, Phillips lakásában. Aztán végigjárták a környéket Vannier fényképével, és megbizonyosodtak róla, hogy kétszer látták őt az utcákon és legalább háromszor az egyik mellékutcában. Különös, de a házban senki sem látta, vagy nem vallotta be.

Már nem hiányzott más, csak az indíték. Teager lekötelező módon szállította ezt is azzal, hogy hagyta magát lefülelni Salt Lake Cityben, amikor éppen egy Brasher Doubloont próbált értékesíteni egy érmekereskedőnél, aki valódinak, de lopottnak tartotta azt. Szállodájában volt még egy tucat, és az egyikről kiderült, hogy valódi. Teager elmesélte nekik az egész történetet, és megmutatta a kis jelet, amit a valódi érme felismerhetősége céljából alkalmazott. Nem tudta, Vannier honnan szerezte, és

erre sosem jöttek rá, mert elég sokat írtak róla az újságok ahhoz, hogy a tulajdonos jelentkezzék érte, ha ellopták tőle. De a tulajdonos soha nem jelentkezett. A rendőrség pedig többé nem törődött Vannier-val, miután meggyőződtek róla, hogy gyilkosságot követett el. Meghagyták az ő dolgát öngyilkosságnak, bár fennálltak bizonyos kétségek.

Egy idő múlva futni hagyták Teagert, mert úgy gondolták, a gyilkosságról nem tudott semmit, és nem volt ellene más vád, mint csalási kísérlet. Az aranyat legálisan szerezte be, és egy elavult New York állambeli érme hamisítása nem esik a szövetséges pénzhamisítási törvények alá. Utah állam nem kívánt ügyet csinálni belőle.

Hench vallomásának sosem hittek. Breeze azt mondta, csak arra használta, hogy nyomást gyakoroljon rám, ha továbbra is hallgatok. Tudta, hogy nem tudok nyugodtan maradni, ha bizonyítékom van, hogy Hench ártatlan. De ez mit sem használt Henchnek. Berakták az izzasztóba, és öt kocsmai fegyveres rablást akasztottak a nyakába neki és egy Gaetano Prisco nevű olasznak. Az egyik esetben valakit agyon is lőttek. Sosem tudtam meg, vajon Prisco rokona volt-e Palermónak, mindenesetre sosem kapták el.

– Tetszik? – kérdezte Breeze, mikor mindezt elmondta, vagy mindazt, ami addig történt.

– Két dolog nem világos – válaszoltam. – Miért szökött meg Teager, és miért lakott Phillips a Court Streeten álnév alatt?

– Teager azért szökött meg, mert a liftkezelő elmondta neki, hogy az öreg Morningstart meggyilkolták, és kelepécét szimatolt. Phillips azért használta az Anson nevet, mert hitelezői már a kocsija nyomában voltak, már csődben volt, és kezdett kétségbeesni. Ez magyarázza meg, hogyan keveredhetett egy ilyen rendes, fiatal gyerek, mint ő, olyan dologba, aminek az első perctől fogva gyanúsak kellett lennie.

Bólintottam, és egyetértettem vele, így lehetett.

Breeze kikísért az ajtóig. Rátette kemény kezét a vállamra, és megszorította.

– Emlékszik arra a Cassidy-ügyre, amelyről Spanglernek meg nekem akkor este a lakásán pofázott?

– Igen.

– Maga azt mondta Spanglernek, hogy Cassidy-ügy nem is volt. Pedig volt – csak más néven. Kinyomoztam.

Levette a kezét a vállamról, kinyitotta az ajtót, és egyenesen belevigyorgott a szemembe.

– A Cassidy-ügyre való tekintettel – mondta –, és azért, amit miatta az kiváltott belőlem, néha futni hagyok egy-egy pasast, holott nem is egészen érdemli meg. Legalább valami keveset visszafizetek a mocskos milliókból a dolgozóknak – olyanoknak, mint én vagy maga. Legyen jó!

Éjszaka volt. Hazamentem, felvettem régi házruhám, felállítottam a sakkfigurákat, kevertem egy italt, és lejátszottam egy Capablanca-játszmát. Ötvenkilenc lépést tettem. Gyönyörű, hideg, lelkiismeretfurdalás-mentes sakk volt, csaknem hátborzongató a maga kezelhetetlenségében.

Amikor befejeztem, egy ideig hallgattam az éjszakát, és beszívtam illatát a nyitott ablakon. Aztán kivettem a poharamat a konyhába, kiöblítettem, megtöltöttem jeges vízzel, és a mosogató mellett állva szopogattam a vizet, és néztem az arcomat a tükörben.

– Te és Capablanca – mondtam.

[*]

Emily Brontë *Üvöltő szelek* című regényének hőstét hívják Heathcliffnek. (A ford. megjegyzése.)

[†]

Ez néhány amerikai államban szokásos. (A ford. megjegyzése.)

TARTALOM

[ELSŐ FEJEZET](#)
[MÁSODIK FEJEZET](#)
[HARMADIK FEJEZET](#)
[NEGYEDIK FEJEZET](#)
[ÖTÖDIK FEJEZET](#)
[HATODIK FEJEZET](#)
[HETEDIK FEJEZET](#)
[NYOLCADIK FEJEZET](#)
[KILENCEDIK FEJEZET](#)
[TIZEDIK FEJEZET](#)
[TIZENEGYEDIK FEJEZET](#)
[TIZENKETTEDIK FEJEZET](#)
[TIZENHARMADIK FEJEZET](#)
[TIZENNEGYEDIK FEJEZET](#)
[TIZENÖTÖDIK FEJEZET](#)
[TIZENHATODIK FEJEZET](#)
[TIZENHETEDIK FEJEZET](#)
[TIZENNYOLCADIK FEJEZET](#)
[TIZENKILENCEDIK FEJEZET](#)
[HUSZADIK FEJEZET](#)
[HUSZONEGYEDIK FEJEZET](#)
[HUSZONKETTEDIK FEJEZET](#)
[HUSZONHARMADIK FEJEZET](#)
[HUSZONNEGYEDIK FEJEZET](#)
[HUSZONÖTÖDIK FEJEZET](#)
[HUSZONHATODIK FEJEZET](#)
[HUSZONHETEDIK FEJEZET](#)
[HUSZONNYOLCADIK FEJEZET](#)
[HUSZONKILENCEDIK FEJEZET](#)
[HARMINCADIK FEJEZET](#)
[HARMINCEGYEDIK FEJEZET](#)
[HARMINCKETTEDIK FEJEZET](#)
[HARMINCHARMADIK FEJEZET](#)
[HARMINCNEGYEDIK FEJEZET](#)
[HARMINCÖTÖDIK FEJEZET](#)
[HARMINCHATODIK FEJEZET](#)